

Một Trăm Ngày

Contents

Một Trăm Ngày	1
1. Chương 1: Thời Hạn 100 Ngày	2
2. Chương 2: Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên	6
3. Chương 3: Chạm Mặt	10
4. Chương 4: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ	13
5. Chương 5: Người Lạ Quen Thuộc.	18
6. Chương 6: Cảm Giác	23
7. Chương 7: Tứ Giác Tình Yêu	28
8. Chương 8: Thật Lòng Yêu Em	33
9. Chương 9: Vị Khách Không Hẹn	39
10. Chương 10: Linh Cảm	44
11. Chương 11: Bất An	50
12. Chương 12: Ứng Nghiệm	56
13. Chương 13: Lý Trí Hay Con Tim	62
14. Chương 14: Ác Mộng	67
15. Chương 15: Trắng Và Đen	71
16. Chương 16: Cuộc Chiến Sinh Tử	77
17. Chương 17: Phía Cuối Con Đường	82

Một Trăm Ngày

Giới thiệu

Trong một xã hội hiện đại vẫn tồn tại một thế giới khác, đó là thế giới của các vị thần. - 1 cuộc hôn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-ngay>

1. Chương 1: Thời Hạn 100 Ngày

-Ở điện Happy đang náo nhiệt chào đón con gái của thần May Mẫn chào đời , Các vị thần khắp nơi đến tụ hội và chúc mừng .

Thần Tình Yêu : Ngài đã đặt tên cho đứa bé này chưa ?

Thần May Mẫn: Vẫn chưa, tôi đang định đợi mọi người ở đây đặt tên cho, một cái tên ý nghĩa và may mắn.

Thần Hòa Bình : Vậy thì đặt tên là Tiểu May Mẫn đi, mang ý nghĩa may mắn.

Thần Xui xẻo : Nhưng như vậy nghe rất tầm thường.

Thần Chiến Tranh : Nghe cũng rất có lý.

Thần Tự Do : Đứa bé này dễ thương đáng yêu như vậy hay là đặt tên là Mỹ Duyên đi.

Thần Tương Lai : Nghe cũng rất hay.

Thần Tình Yêu: Tôi có ý này hay là chúng ta đặt tên là Khả Hân đi, chữ Hân trong chữ hân hoan và Khả trong khả ái, tên vừa hay lại có ý nghĩa

Thần May Mẫn : Tôi thấy tên này rất hay, mọi người thì thế nào?

Các vị thần còn lại : Đúng, đúng cái tên nghe rất hay và ý nghĩa, hay là chúng ta chọn tên này đi.

-Cuộc vui diễn ra náo nức ở điện Happy kéo dài bất tận ai cũng đến chúc mừng, các vị thần đều vui vẻ cầu chúc cho đứa con của thần May Mẫn. Tiệc dần tan các vị thần lần lượt ra về, nhưng duy nhất chỉ có 1 vị thần ở lại. Đó chính là thần Tương Lai.

Thần May Mẫn: Có phải Ngài còn có chuyện muốn nói với tôi ko?

Thần Tương Lai : Ngài quả nhiên là quan sát tinh tế, ko chuyện gì có thể giấu được.

Thần May Mẫn: Có chuyện gì Ngài cứ nói đi đừng ngại, chúng ta cũng có thể nói là chỗ bạn bè thân thiết. Có phải Ngài biết được tương lai của Khả Hân, có phải có điềm chẳng lành ko?

Thần Tương Lai (thở dài): Đứa bé này mới sinh ra đã mang số đào hoa, nhưng chuyện gì cũng sẽ có hai mặt. Tương lai Khả Hân có thể sẽ làm vợ của Hoàng Phi

Thần May Mẫn (thăng thốt) : Hoàng Phi, cậu ta ko phải là con trai của thần Chiến tranh sao?

Thần Tương Lai : Phải, chính là cậu ấy.

Thần May Mẫn: Ko được, cậu ấy nổi tiếng hung tàn, ngang ngược và hiếu chiến, nếu để con gái của tôi lấy cậu ấy chắc chắn nó sẽ ko hạnh phúc.

Thần Tương Lai : Nhưng nếu ko gả thì ko được, lúc đó ko chừng sẽ gây ra một cuộc chiến ở tiên giới.

Thần May Mẫn: Chẳng lẽ số đã định, Khả Hân phải chịu khổ sao?

Thần Tương Lai : Ko phải là ko có cách, nhưng e rằng ...

Thần May Mẫn: Có gì Ngài cứ nói đừng ngại.

Thần Tương Lai : Ngày sao Bắc Đẩu chuyển dịch chính là ngày thần Chiến Tranh đến cầu hôn, lúc đó Ngài hãy lợi dụng sự hiếu thắng của ông ấy mà đánh cược.

Thần May Mẫn: Đánh cược sao?

Thần Tương Lai : Phải, Sao Bắc Đẩu sau 100 ngày sẽ chuyển dịch lại như cũ, cho nên trong vòng 100 ngày đó nếu Khả Hân có thể tìm được người yêu cô ấy thật sự thì mọi chuyện đã có thể giải quyết.

Thần May Mẫn: Chỉ như vậy thôi sao, nhưng ở tiên giới thì tìm đâu ra tình yêu thật sự chứ, còn nếu xuống trần thì e rằng.

Thần Tương Lai : Mọi chuyện đều do số mệnh an bài, tôi ko thể tiết lộ cho Ngài biết quá nhiều, còn chọn lựa thế nào thì do Ngài quyết định.

Thần May Mắn: Tôi sẽ cố gắng để những chuyện tồi tệ ko xảy ra.

-Nói rồi thần Tương Lai ra về,sau bữa tiệc vui vẻ nét mặt thần May Mắn trở nên đăm chiêu. Thời gian thấm thoát thoi đưa, Khả Hân lớn dần và trở thành một nàng thiên sứ đẹp nhất ở tiên giới. Mọi chuyện tưởng chừng rơi vào quên lãng ngay cả thần May Mắn cũng ko còn nhớ những gì thần Tương Lai đã nói. Bỗng một ngày.

Khánh Kỳ : Hôm nay sao Bắc Đẩu sẽ chuyển dời cũng có nghĩa thần Chiến Tranh sẽ đến.

Thần May Mắn: Ta cứ tưởng mọi chuyện sẽ chìm vào lãng quên, nhưng thật ko ngờ.

Khánh Kỳ : Vậy Ngài định làm sao?

Thần May Mắn: Đi bước nào thì hay bước đó, chuyện này khoan hãy cho Khả Hân biết đã.

Tiểu Thiên Thần : Thần May Mắn, Thần Chiến Tranh và con trai Ngài ấy Hoàng Phi đã đến.

-Thần May Mắn và Khánh Kỳ đều nhìn nhau, mọi chuyện tuy đã được dự đoán trước nhưng họ lại ko ngờ Thần Chiến Tranh lại đến sớm như vậy.

Thần May Mắn: Ko biết hôm nay Ngài đến tìm tôi có chuyện gì ko?

Thần Chiến Tranh : Thật ra có một chuyện quan trọng tôi muốn cùng Ngài bàn bạc, tình cảm giữa chúng ta từ trước đến giờ luôn khăng khít, bây giờ để tình cảm đó thêm gắn bó tôi định cùng Ngài kết thông gia, cùng làm người một nhà.

Hoàng Phi : Thần May Mắn, con đã ngưỡng mộ Khả Hân từ lâu, con cũng rất thích cô ấy, con mong Ngài hãy tác hợp cho con.

Thần May Mắn: Thật ra điều kiện của Hoàng Phi cũng rất tốt, các vị thần kia cũng có những cô con gái rất xinh đẹp so với họ Khả Hân còn kém xa.

Thần Chiến Tranh (mặt biến sắc) : Ngài nói vậy hình như là có ý khước từ thì phải?

Thần May Mắn (tươi cười) : Ko, ko, tôi ko phải có ý đó. Nhưng Khả Hân vẫn còn nhỏ vẫn còn ham vui tôi e rằng chưa phải lúc.

Thần Chiến Tranh : Ngài ko cần phải khiêm tốn như vậy, trên tiên giới ai lại ko biết thần May Mắn Ngài cưng chiều con gái như thế nào, có phải Khả Hân đã tìm được người vừa ý rồi ko? Nếu vậy thì cứ coi như tôi chưa đến đây.

Thần May Mắn: Ko có, tôi chỉ ko muốn gả con sớm như vậy thôi, với lại lấy nhau là hạnh phúc cả đời tôi ko thể tự quyết định .

Hoàng Phi : Vậy gọi Khả Hân lên hỏi ý cô ấy là được rồi.

Thần May Mắn : Ko cần đâu, nó đã đi chơi với thần Trí Tuệ rồi.

Thần Chiến Tranh : Tôi thấy Ngài này giờ cứ vòng vo, nếu Ngài ko muốn gả thì cứ nói đừng ngại (giọng hằn học).

Thần May Mắn (cười xòa) : Vậy đi, để ko mất hòa khí hai bên, nếu như Khả Hân đồng ý cuộc hôn nhân này thì người làm cha như tôi cũng ko có lý do gì mà từ chối, còn nếu nó ko đồng ý thì Ngài hãy cho thời hạn để nó suy nghĩ.

Thần Chiến Tranh : Được, cứ làm như những gì Ngài nói, Nếu như sao Bắc Đẩu chuyển dịch trở về vị trí cũ mà Khả Hân vẫn chưa suy nghĩ xong thì cô ấy phải lấy Hoàng Phi, lúc đó chắc Ngài ko còn lý do gì để từ chối nữa chứ.

Thần May Mắn: Vậy nếu sau 100 ngày Khả Hân tìm được người mà nó yêu cũng như ngược lại thì phải tính thế nào?

Hoàng Phi : Zậy con phải làm sao ?

Thần Chiến Tranh : Hoàng Phi ko được xen vào (nhìn Thần May Mắn) nếu như Khả Hân tìm được người cổ yêu thì tôi và Hoàng Phi chúc phúc cho họ và thay Ngài đưa ra thử thách xem người đó có xứng đáng làm con rể của thần May Mắn cao quý ko ? Chắc Ngài sẽ ko từ chối đâu ha.

Thần May Mắn (cười xòa) : Sao lại từ chối chứ, tôi còn phải cảm ơn Ngài đã quan tâm nữa chứ.

Thần Chiến Tranh : Cứ quyết định như vậy đi, Hoàng Phi chúng ta về.

Hoàng Phi : Dạ, Thần May Mắn xin mạn phép.

-Đợi hai người kia đi xong thần May Mắn thở phào nhưng lại đầy tâm sự.

Khánh Kỳ : Sao lúc nãy Ngài ko từ chối, cho dù Khả Hân có tìm được người mà cổ yêu nhưng chưa chắc gì anh ta sẽ vì Khả Hân mà hy sinh, cho dù có đi nữa anh ta cũng ko thể vượt qua được thử thách của Thần Chiến Tranh.

Thần May Mắn: Nếu ta có thể từ chối được thì đã ko cần phải đau đầu như vậy? Chuyện này con đừng nói cho nó biết, ta sẽ tìm cách nói với nó.

Khả Hân : Có chuyện gì mà ko muốn cho con biết vậy?

-Tiếng của Khả Hân vang lên cắt đứt cuộc nói chuyện của 2 người. Khánh Kỳ nhìn Thần May Mắn.

Khánh Kỳ: Thần May Mắn, con ra ngoài trước.

Thần May Mắn (khẽ gật đầu) : Thì cha định nói cho con biết thì con đã tới rồi.

Khả Hân : Chuyện gì mà sắc mặt cha nghiêm trọng vậy? Có phải thần Tình Yêu đã nói cho cha biết rồi ko?

Thần May Mắn: Nói chuyện gì? Con lại làm hư đồ của người ta phải ko?

Khả Hân (phân bua) : Ko có, con đâu có làm gì đâu.

Thần May Mắn: Con lớn rồi mà cứ như con nít vậy, tối ngày đi chọc phá người khác.

Khả Hân (bĩu môi) : Con biết rồi ạ (nghĩ thầm) cứ tưởng cha đã biết chuyện mình làm mất mũi tên của thần Tình Yêu rồi chứ. Hết hồn

Thần May Mắn (thăm dò) : Khả Hân, con thấy Hoàng Phi thế nào, con có thích cậu ta ko?

Khả Hân : Sao cha lại hỏi như zậy?

Thần May Mắn: Thì con cứ trả lời câu hỏi của cha trước đã.

Khả Hân (chạy lại chỗ ghế cùng gối với Thần May Mắn) : Cha ko biết đâu, anh ta rất hung hăng lại ngang ngược lúc nào cũng ức hiếp người khác, có ma mới thèm để ý anh ta.

Thần May Mắn: Nếu cha nói con sẽ làm vợ của Hoàng Phi thì sao?

Khả Hân (mặt biến sắc 1 vài giây rồi cười) : Cha đang nói đùa phải ko, cha nhất định sẽ ko muốn con gái mình chịu khổ đâu?

Thần May Mắn: Khả Hân à, cha nói thật không đùa với con đâu. Lúc nãy thần Chiến Tranh đã đến đây cầu thân đấy.

Khả Hân (hoang mang) : Zậy cha đồng ý rồi sao?

Thần May Mắn: Vẫn chưa, nhưng cha cũng ko có từ chối.

Khả Hân : Zậy là sao?

Thần May Mắn: Cha đã tìm cách từ chối dùm con nhưng thần Chiến Tranh sẽ ko dễ dàng từ bỏ zậy đâu, nên cha đã đánh cược với ông ấy nếu như trong 100 ngày con có thể tìm được người con yêu thì cuộc hôn nhân này coi như hủy bỏ.

Khả Hân : Con đi đâu tìm người yêu chứ, với lại chuyện hạnh phúc cả đời đâu phải nói có là có được đâu chứ.

Thần May Mắn: Trước đây khi con mới chào đời Thần Tương Lai đã dự báo trước chuyện này rồi chỉ là cha ko ngờ nó lại xảy ra nhanh như vậy (thở dài) Bây giờ chỉ chờ xem cơ duyên của con thôi.

Khả Hân (đượm buồn) : Cha à! Con...

Thần May Mắn: Ngày mai con hãy xuống trần tìm kiếm tình yêu thật sự của con, con hãy nhớ con chỉ có thời hạn 100 ngày thôi, tới lúc đó dù con có tìm được hay ko thì cũng phải quay về có biết ko?

Khả Hân : Con chưa từng xuống đó bao giờ, lại ko hiểu biết cuộc sống dưới đó con e rằng..

Thần May Mắn: Con ko cần phải lo lắng chuyện đó, cha sẽ kêu Khánh Kỳ đi cùng với con, có Khánh Kỳ con ko cần phải lo.

Khả Hân : Nhưng cha ơi! Con....

Thần May Mắn: Con hãy chuẩn bị hạ phàm đi, sớm chừng nào hay chừng đó.

Khả Hân (gật đầu) : Dạ!

Thần May Mắn: Khả Hân à, xuống dưới đó con ko thể sử dụng phép tiên được mọi chuyện con phải cẩn thận.

-Khả Hân gật đầu vâng lời, trên gương mặt cô hiện lên vẻ ko vui, cô ko biết sau này cô phải đối mặt với những khó khăn gì và điều quan trọng nhất là cô ko muốn xa thần May Mắn.

Phóng viên (đuổi theo) : Huỳnh Thiên à, anh cho tôi hỏi anh và cô người mẫu Trần Hồng có quan hệ gì vậy?

Huỳnh Thiên (cắm đầu chạy khỏi bọn phóng viên) : Các người tha cho tôi đi..

Fan 1 : Huỳnh Thiên kìa, đẹp trai quá

Fan 2 : Đuổi theo xin chữ ký đi

-Bọn phóng viên đuổi theo mọi tin, các fan hâm mộ đuổi theo xin chữ ký, Huỳnh Thiên cứ thế mà chạy. Đột nhiên tất cả mọi người đều đứng lại từ trên trời xuất hiện hai vệt sáng.

Khánh Kỳ : Tới nơi rồi (quơ tay ọi người hoạt động lại bình thường)

Khả Hân (hiếu kỳ) : Sao cô dùng phép được vậy?

Khánh Kỳ : Thật ra đây chỉ là một thủ tục khi xuống phàm thôi, ko có gì đáng kể (giải thích).

Khả Hân : Nhìn mặt cô ko thành thật chút nào.

-Khả Hân đang chất vấn Khánh Kỳ thì Huỳnh Thiên chạy tới, anh đang ngoái đầu nhìn phía sau thì đụng trúng Khả Hân làm cô xém chút té, Huỳnh Thiên đã ôm eo

cô hai người nhìn nhau chỉ vài giây nhưng lại có cảm giác như rất lâu thì phóng viên đuổi tới.

Huỳnh Thiên (nắm tay Khả Hân kéo đi) : Chạy thôi.

Khả Hân (ngạc nhiên) : Nè nè, anh là ai, anh kéo tôi đi đâu vậy (đẩy tay Huỳnh Thiên ra) buông tay ra.

Khánh Kỳ : Khả Hân, nè.... Khả Hân (đuổi theo)

Huỳnh Thiên (cười) : Nếu ko đi nhanh lữ sói ở đằng sau sẽ ko tha cho cô đâu.

Khả Hân (quay ra sau cầu cứu) : Khánh Kỳ, cứu tôi với. Khánh Kỳ

2. Chương 2: Cuộc Chạm Trán Đầu Tiên

-Cuộc chạm chán đầu tiên là một cuộc trốn chạy khỏi bọn phóng viên và fan hâm mộ. Huỳnh Thiên cứ nắm tay Khả Hân chạy miết đến một bãi đất trống.

Khả Hân (giật tay Huỳnh Thiên) : Buông tôi ra (thở hổn hển).

Huỳnh Thiên : Cô ko sao chứ.

Khả Hân : Anh hỏi ko cảm thấy dư thừa sao, tự nhiên kéo người ta chạy à. Anh có biết tôi sắp đứt hơi rồi ko?

Huỳnh Thiên : Nè, tôi là có ý tốt tôi sợ cô ở đó sẽ bị bọn phóng viên chất vấn ko cảm ơn thì thôi chớ.

Khả Hân : Là đám người lúc nãy đuổi theo anh hả?

Huỳnh Thiên : Cô ở đâu đến vậy, chẳng lẽ cô ko biết tôi sao?

Khả Hân (chỉ tay lên trời) : Tôi ở trên xuống !

Huỳnh Thiên (nhìn theo hướng Khả Hân chỉ, ngạc nhiên rồi cười) : Cô ở trên sao? Cô đang đùa hả?

Khả Hân (nhớ lời cha dặn) : Người phàm ko tin trên đời này có thần tiên đâu, với lại con ko được nói cho ai biết con là thần tiên.

Huỳnh Thiên (quơ tay trước mắt Khả Hân) : Nè, cô làm sao vậy?

Khả Hân : À ko! Ý tôi..ý tôi định nói là tôi ở một nơi xa đến (gật đầu cười) phải một nơi rất xa

Huỳnh Thiên (ngạc nhiên) : Cô thật là kỳ lạ... từ một nơi xa nhưng xa là đâu mới được.

Khả Hân : Anh hỏi nhiều quá làm gì vậy? Tôi ko có nhiệm vụ phải nói cho anh biết.

Huỳnh Thiên : Tôi chỉ thắc mắc là tại sao cô lại ko biết tôi, đúng là rất lạ.

Khả Hân : Anh thật là dở hơi.

Huỳnh Thiên (cười nham hiểm) : Cô ko biết tại sao tôi lại kéo cô chạy theo à!

Khả Hân : À phải, tại sao đám người đó lại đuổi theo anh vậy, có phải anh làm chuyện gì xấu nên bị người ta đuổi đánh ko?

Huỳnh Thiên : Cô nghĩ tôi xấu xa vậy sao? Tôi nói cho cô biết tôi chính là diễn viên hàng đầu của Việt Nam đó. Mọi người ai cũng đều muốn tiếp cận tôi, đặc biệt là các cô gái.

Khả Hân : Nhưng chuyện đó đâu có liên quan gì đến việc anh kéo tôi ra đây đâu?

Huỳnh Thiên : Bởi vì trong lúc chạy tôi đã đụng trúng cô và...(ôm eo Khả Hân kéo sát lại) ôm cô như thế này cũng suýt chút nữa thì (đưa mặt sát lại môi của Khả Hân)

Khả Hân (theo quán tính đã đẩy Huỳnh Thiên ra và tán anh một cái) : Anh biến thái sao?

Khánh Kỳ : Khả Hân, Khả Hân

Khả Hân (mừng rỡ chạy đến Khánh Kỳ) : Khánh Kỳ...

Khánh Kỳ : Cô ko sao chứ.

Khả Hân : Ko sao? Chúng ta đi thôi.

Huỳnh Thiên : Tóc vàng...

-Cả 2 cô gái đều quay lại

Khả Hân : Anh kêu ai vậy?

Huỳnh Thiên (sờ vào mặt mình sau cái tán rồi mỉm cười) : Người nào trả lời thì tôi kêu người đó. Tôi rất thích mẫu người cá tính như cô. Cô có thể cho tôi xin số điện thoại được ko?

Khánh Kỳ : Cô quen anh ta sao?

Khả Hân : Anh ta bị điên đó, mặc kệ anh ta (kéo Khánh Kỳ đi)

Huỳnh Thiên (định chạy lại thì điện thoại reo) : Alô, Biết rồi, tôi sẽ về ngay.

- Huỳnh Thiên chặc lưỡi tiếc rẻ vì chưa kịp hỏi tên, lại ko biết địa chỉ nhà bắt chợt anh lại đưa tay sờ lên mặt rồi mỉm cười.

Khánh Kỳ : Người lúc nãy là ai zậy?

Khả Hân : Tôi đã nói là ko biết rồi mà.

Khánh Kỳ: Lúc nãy anh ta kéo cô đi cô có biết tội sợ thế nào ko? Nếu cô xảy ra chuyện gì tôi ko biết phải ăn nói sao với thần May Mắn đây.

Khả Hân: Cô ko cần lo quá, có bảo mẫu như cô tôi sẽ ko có chuyện gì đâu.

-Hai người mãi mê nói chuyện ko để ý mọi thứ xung quanh. Cạnh đó có một nhà hàng rất đẹp. Trong nhà hàng mọi thứ được bày trí trang nhã, phí cửa sổ có một chàng trai ngồi nhâm nhi ly café nhưng trên gương mặt anh hiện lên vẻ gì đó ko vui

Phục vụ 1 (xi xầm) : Cô biết ko, chàng trai đó rất chung tình, bạn gái đã chết 3 năm nhưng mỗi năm cứ vào ngày này anh ta lại đến đây ngồi, 1 mình bao hết cả nhà hàng.

Phục vụ 2 : Anh ta đúng là rất chung thủy, tội nghiệp quá.

-Chàng trai mà 2 người phục vụ vừa nói tới ko ai khác đó chính là Tuấn Phong. Anh vừa đẩy cánh cửa nhà hàng bước ra nhìn thật lâu rồi quay sang phải bước đi. Anh ngược mắt nhìn lên đường như bước chân của anh ko thể cử động được nữa, đôi mắt gần như chỉ tập trung vào một người.

Khánh Kỳ : Hình như anh ta đang nhìn cô thì phải (vừa nói ánh mắt vừa nhìn Tuấn Phong và Khả Hân)

Khả Hân : Cô đẹp hơn, chắc là nhìn cô đó (nói vừa đủ 2 người nghe)

Khánh Kỳ : Tôi nghĩ nhìn cô thì đúng hơn.

Khả Hân : Cũng có thể anh ta ko nhìn chúng ta.

-Bắt chợt Tuấn Phong như vỡ được vàng vội vàng chạy tới ôm thật chặt Khả Hân trước sự ngỡ ngàng của 2 cô gái. Tuấn Phong cười trên môi nhưng khóe mắt lại rất cay thì ra anh đã khóc. Khả Hân cũng không biết tại sao lại không đẩy anh ta ra cũng không tặng cho anh cái tát giống như Huỳnh Thiên

Khả Hân : A...anh gì ơi, anh buông tôi ra đi.

Tuấn Phong : Mỹ Ngọc, Mỹ Ngọc.. cuối cùng thì anh cũng có thể gặp em rồi, em có biết anh nhớ em nhiều tới chừng nào ko?

Khả Hân (đẩy Tuấn Phong ra) : Anh nhầm người rồi, tôi ko phải là Mỹ...Mỹ Ngọc gì của anh đâu.

Tuấn Phong : Giống, giống lắm, thật sự rất giống.

Khả Hân : Giống...nhưng mà giống cái gì...Anh, anh đang nói gì zậy?

Tuấn Phong (quẹt thật nhanh nước mắt) : Xin lỗi, lúc nãy tôi hơi vô phép, xin lỗi cô. Cô có thể nói cho tôi biết cô tên gì ko?

Khả Hân : Ko sao, nhầm lẫn thôi mà. Tôi tên Khả Hân, ko biết có gì ko?

Tuấn Phong : Ko, ko có.

Khả Hân : Nếu ko có gì tôi đi trước. Tạm biệt

-Khả Hân và Khánh Kỳ đi lướt qua Tuấn Phong. Anh quay lại nhìn nước mắt vẫn ko ngừng rơi.

Tuấn Phong (nghĩ thầm) : Mỹ Ngọc.. cô gái đó có phải là em ko, nếu ko tại sao trên đời này lại có người giống người đến như zậy chứ?

-Trời tối.

Khả Hân : Hôm nay đúng là ngày xui xẻo, gặp trúng những người gì đâu.

Khánh Kỳ : Cũng ko đến nỗi như cô đã nói, ít ra 2 người cô gặp đều rất đẹp trai, chẳng qua giữa cô và người ta có hiểu lầm thôi. Với lại cô ko có tai bay vạ gió gì cũng ko có sút đầu mẻ trán nên ko thể gọi là sui xẻo được....

-Vừa dứt lời, một trái banh văng vào trán Khả Hân.

Khánh Kỳ (ngạc nhiên giọng nói lắp bắp) : Tôi ko có ý trù ẻo cô đâu.

Khả Hân : Ai mà ác quá vậy.

Quốc Minh (chạy ra) : Xin lỗi, xin lỗi cô, trái banh là của tôi. Cô có đau ko?

Khả Hân (xoa trán) : Anh ko thấy đường hay sao vậy, nguyên một trái banh to như thế văng trúng đầu nếu là anh anh có đau ko (ngước lên)

Quốc Minh (ngạc nhiên) : Mỹ Ngọc

Khánh Kỳ : Lại có người nhìn nhầm người nữa rồi. Cổ ko phải tên Mỹ Ngọc đâu?

Quốc Minh : Xin lỗi. Tại cổ rất giống một người bạn của tôi.

Khánh Kỳ : Khả Hân, cô có sao ko?

Quốc Minh : Có cần tôi đưa cô đến bệnh viện ko?

Khả Hân : Bệnh viện là gì vậy? (ngơ ngác)

Quốc Minh : Cô vừa nói gì?

Khánh Kỳ : À không có gì (nháy mắt với Khả Hân), Nhà chúng tôi ở phía trước, chúng tôi tự đi là được rồi.

Quốc Minh : Có thật là ko sao ko vậy?

Khánh Kỳ : Cô ấy ko sao thật mà

Quốc Minh : Vậy tôi ko làm phiền 2 người nữa.

Khánh Kỳ (cười) : Chúng tôi đi đây. Tạm biệt.

-Khánh Kỳ cùng Khả Hân đi về nhà còn Quốc Minh vẫn còn đứng ngẩn người nhìn theo.

Trung : Quốc Minh à, mau lên đi còn đứng ngẩn ở đó làm gì.

Quốc Minh : Ồ..vô liền đây!

-Nhà của Khả Hân.

Khả Hân : Ko ngờ cha đã chuẩn bị hết mọi thứ. Bây giờ ko cần lo phải ngủ ngoài đường nữa rồi.

Khánh Kỳ : Thần May Mắn làm chuyện gì cũng chu đáo hết, cô ko cần phải lo nữa, vết thương của cô ko sao chứ.

Khả Hân : Đúng là rất đau, lúc trước ở trên trời dù có té cũng ko đau, nhưng ko hiểu tại sao lần này lại đau như vậy?

Khánh Kỳ : Bởi vì cô đã là người trần gian rồi, cô ko còn giống như lúc trước nữa bách độc bất xâm (lấy khăn đắp vào vết thương) cho nên cô phải cẩn thận một chút.

Khả Hân : Mới xuống đây có một ngày mà đã bị thương nếu ở đây 100 ngày ko biết tôi còn sống để về thiên đình ko nữa.

Khánh Kỳ : Cô có cảm thấy lạ ko? Hồi chiều có một người tự nhiên chạy tới ôm lấy cô rồi kêu là Mỹ Ngọc, lúc này cũng có người nhận nhầm cô. Cô nghĩ hai người đó có quen nhau ko?

Khả Hân : Cô trở nên hiếu kỳ từ lúc nào vậy? Mặc kệ họ, họ có quen nhau hay ko thì liên quan gì đến tôi chứ.

-Đang nói chuyện thì từ đâu vang lên tiếng nhạc du dương nghe rất êm tai. Tiếng nhạc ấy phát ra từ ngôi biệt thự bên cạnh một bài nhạc rất nổi tiếng của Bach có tựa Air on the G string.

Quốc Minh : Tuấn Phong đang ở trong phòng đó hả.

Ngọc Trang : Mỗi ngày anh đều ở trong căn phòng đó vẫn chơi bản nhạc đó. Anh Tuấn Phong đã tự nhốt mình như vậy suốt 3 năm rồi.

Quốc Minh : Mỹ Ngọc mất đó chính là đã kích lớn trong cuộc đời Tuấn Phong, nó cũng đã biến anh ấy thành một người có trái tim băng giá nhưng anh tin một ngày nào đó trái tim của Tuấn Phong sẽ biết yêu một người khác cũng giống như từng yêu Mỹ Ngọc vậy?

Ngọc Trang (đôi mắt nhìn xa xăm lên lầu) : Hy vọng ngày ấy sẽ ko còn xa nữa.

-Trong căn phòng Tuấn Phong vẫn say sưa đánh đàn anh giống như hòa mình vào bản nhạc, trong đầu hiện lên những ký ức về Mỹ Ngọc.

Mỹ Ngọc (thở váy cưới) : Tuấn Phong anh xem em có đẹp ko?

Tuấn Phong (cười) : Vợ anh là cô dâu đẹp nhất trái đất này rồi ko ai sánh bằng đâu! (ôm đằng sau).

Mỹ Ngọc (xoay lại quàng cổ Tuấn Phong) : Ha! Anh cũng rất dẻo miệng. Nịnh em sao?

Tuấn Phong : Nịnh vợ là chuyện đương nhiên rồi, với lại những gì anh nói đều là sự thật mà.

Nhân viên : Hai anh chị rất xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc.

-Tiếng đàn của Tuấn Phong càng lúc càng nhanh, có vẻ như đã lỗi nhịp.

Cảnh sát (gọi điện) : Có phải anh là Trương Tuấn Phong ko?

Tuấn Phong: Phải, có chuyện gì ko?

Cảnh sát : Ở đường Nguyễn Thị Minh Khai vừa xảy ra tai nạn giao thông có một cô gái đã chết trên đường đến bệnh viện. Cô ấy tên Nguyễn Mỹ Ngọc ko biết anh là gì của cô.

-Nhớ đến đây tiếng đàn của Tuấn Phong bỗng nhiên im bật. Tuấn Phong cầm khung hình lúc hai người chụp hình cưới lên ngắm những giọt nước mắt của anh ko

ngừng rơi. Quốc Minh đứng bên ngoài nghe tiếng đàn dừng lại anh lặng lẽ đi lên sân thượng, nhìn lên bầu trời đầy sao?

Mỹ Ngọc : Quốc Minh, em biết anh rất tốt với em, nhưng em ko muốn làm anh hiểu lầm người em yêu từ trước đến giờ chỉ có anh Tuấn Phong thôi....em

Quốc Minh (cười) : Anh hiểu mà, anh có thể nhìn ra hai người thật lòng yêu nhau. Anh sẽ ko chen vào giữa nữa chúng ta sẽ vẫn là bạn bè và Tuấn Phong vẫn là người bạn tốt của anh.

Mỹ Ngọc : Quốc Minh, xin lỗi anh.

Quốc Minh : Em khờ quá, yêu một người cũng chỉ muốn người đó hạnh phúc, bây giờ ko phải em đã tìm được hạnh phúc rồi sao. Tuấn Phong rất tốt lại rất yêu em anh tin vào sự lựa chọn của em.

- Quốc Minh ngửa cổ uống một hơi hết cả lon bia. Anh xoay người qua thì thấy Khả Hân đang ngắm sao ở nhà bên cạnh.

Quốc Minh : Cô gì ơi!

Khả Hân : Lại là anh!

Quốc Minh : Vết thương của cô ko sao chứ?

Khả Hân : Ko có gì, thì ra nhà anh ở kế bên sao?

Quốc Minh : Cũng có thể nói như vậy. Thật ra đây là nhà của bạn tôi, zậy còn cô, cô mới dọn đến à.

Khả Hân : Phải, zậy chúng ta là hàng xóm rồi.

Quốc Minh : À, tôi chưa hỏi tên cô cô tên gì vậy?

Khả Hân : Tôi tên Khả Hân chữ Khả trong khả ái và Hân trong hân hoan.

Quốc Minh : Tên của cô nghe rất hay và ý nghĩa, còn tôi tên Quốc Minh.

Khả Hân : Tôi hỏi anh một chuyện được ko ?

Quốc Minh : Chuyện gì.

Khả Hân : Bản nhạc hồi nãy nghe rất hay, là anh đàn sao nó có tên là gì zậy.

Quốc Minh : Nó có tên là Air on the G string một bản nhạc rất nổi tiếng của Bach nhưng rất tiếc người chơi nó ko phải là tôi.

Khả Hân : Zậy người đó là ai zậy? Chắc hẳn người đó rất tài giỏi.

Quốc Minh : À, người đó là...

Tuấn Phong (bước đến vỗ vai Quốc Minh) : Lên đây ngắm sao hử, đang nói chuyện với ai zậy (quay sang).

Khả Hân_Tuấn Phong: Là anh! Là cô

P/s Cuộc gặp gỡ tình cờ hay là số mệnh đã an bài sẵn. Chương 3 : Chạm mặt

3. Chương 3: Chạm Mặt

Khả Hân : Anh là người chơi bản nhạc đó sao?

Quốc Minh : Không phải người chơi bản nhạc đó ko phải tôi mà là..

Tuấn Phong (bước đến vỗ vai Quốc Minh) : Đang nói chuyện với ai vậy (quay sang)

Khả Hân_Tuấn Phong : Là cô, là anh.

Quốc Minh : Hai người quen nhau hử?

Khả Hân (nghĩ thầm) : Khánh Kỳ nói linh thiệt ko ngờ 2 người này lại ở chung nhà.

Tuấn Phong (đôi mắt ko rời Khả Hân) : Chào cô.

Khả Hân (đưa tay chào giọng lấp bắp) : Chào anh.

Tuấn Phong : Chuyện hồi chiều xin lỗi cô, tôi ko cố ý.

Khả Hân : Ai cũng có lúc nhầm lẫn mà, tôi ko trách anh đâu.

Khánh Kỳ : Khả Hân à, vào ngủ thôi (chạy ra thì thấy Quốc Minh và Tuấn Phong)

Khả Hân (nhìn Khánh Kỳ): Tôi biết rồi.

Khánh Kỳ : 2 người..

Tuấn Phong : Nhà tôi ở bên đây, tôi là Tuấn Phong, cậu ấy tên là Quốc Minh là 1 siêu sao bóng rổ đó.

Khả Hân : Cổ là Khánh Kỳ bạn của tôi.

Khánh Kỳ : Nói đúng hơn tôi là người giám hộ cho cổ.

Quốc Minh : Zậy là giống như vú nuôi rồi.

Khánh Kỳ : Cũng gần như vậy.

Khả Hân : Vú nuôi là gì vậy Khánh Kỳ.

Tuấn Phong : Cô ấy có vẻ như chưa từng ở đây vậy?

Khả Hân : Thì tôi vốn dĩ là chưa từng ở đây mà, tôi..

Khánh Kỳ (bịt miệng Khả Hân lại) : Tối rồi Khả Hân phải đi ngủ, xin phép 2 người.

Tuấn Phong : Nếu có gì cần giúp đỡ cứ lên tiếng.

Khánh Kỳ (gật đầu) : Nếu có gì tôi sẽ nhờ 2 anh đẹp trai giúp đỡ.

-Khánh Kỳ kéo Khả Hân vào trong.

Khả Hân (lấy tay Khánh Kỳ ra) : Cô làm tôi sắp ngộp chết rồi nè.

Khánh Kỳ : Xin lỗi tôi ko cố ý, tôi chỉ sợ cô nói cho họ biết cô ko phải là người.

Khả Hân : Thì tôi chỉ lỡ miệng thôi mà, với lại nói ra chắc gì họ đã tin, cũng giống như tên Đê Tiện kia vậy, hần ko tin thì thôi đã vậy còn chọc quê tôi nữa chứ.

Khánh Kỳ : Tên ...gì chứ.

Khả Hân : Thì tên Đê Tiện chứ gì.

Khánh Kỳ : Cô định nói anh chàng kéo cô chạy đi có phải ko? Anh ta làm gì chọc giận cô sao?

Khả Hân : Thì anh ta...mà thôi ko muốn nói nữa tôi đi ngủ đây (bước đi rồi bỗng nhiên đứng lại).

Khánh Kỳ : Cô làm sao vậy?

Khả Hân : Cô ko đi trước sao tôi biết phòng nào chứ, nhà này nhiều phòng như vậy mà?

-Khánh Kỳ lắc đầu mỉm cười, Khả Hân tuy bề ngoài bướng bỉnh tinh nghịch nhưng lại rất trẻ con từ trước đến giờ lúc nào cũng phải có Khánh Kỳ bên cạnh cô mới ngủ được, với cô Khánh Kỳ ko chỉ là bạn mà còn giống như mẹ vậy.

Nguyễn Mai : Con đi đâu mới về vậy? Mẹ nghe Kiện Phong nói hôm nay con ko tập trung vào làm việc suốt ngày ngồi cười mỉm, có phải lại tìm được cô nào rồi ko.

Huỳnh Khang : Nó lúc nào cũng vậy, bà hơi đâu lo ệt.

Nguyễn Mai : Thiên à, con có nghe mẹ nói ko? Chừng nào con mới trưởng thành đây.

Huỳnh Thiên : Con tự biết lo mà, mẹ đừng quan tâm đến chuyện của con nữa (hôn lên má của Mai) con lên phòng đây.

Huỳnh Khang : Còn ba đâu?

Huỳnh Thiên : Ba thì để ẹ hôn đi con ko dám dành đâu.

Huỳnh Khang (cười) : Cái thằng này...

-Nói rồi anh hất cái áo khoác lên vai đi nhanh lên lầu. Sau cuộc nói chuyện của 3 người Tuấn Phong và Quốc Minh đi xuống lầu.

Quốc Minh (kéo khủy tay của Tuấn Phong) : Tuấn Phong, mình có chuyện muốn nói với cậu.

Tuấn Phong : Có chuyện gì thì mai nói đi, mình còn nhiều bản hợp đồng chưa coi nữa.

Quốc Minh : Chuyện này rất quan trọng.

Tuấn Phong (vẫn vẻ mặt điềm tĩnh như mọi ngày) : Vậy cậu nói đi.

Quốc Minh : Tuấn Phong, mình biết cậu rất nhớ Mỹ Ngọc nhưng

Tuấn Phong (nhìn thẳng vào mắt Quốc Minh) : Thật ra cậu muốn nói với mình điều gì?

Quốc Minh : Cô gái trên lầu lúc này ko phải Mỹ Ngọc đâu, cậu đừng nhầm lẫn.

Tuấn Phong (im lặng hồi lâu rồi nói) : Mình biết chuyện cậu lo mà, mình ko làm việc theo cảm tính đâu.

-Tuấn Phong quay người đi ko quên nở nụ cười trên môi, nhưng Tuấn Phong lại để lại nỗi lo lắng trong Quốc Minh.

-Ngày hôm sau

Khánh Kỳ : Hôm nay tôi đưa cô đi tham quan cuộc sống dưới trần chịu ko?

Khả Hân (cười gian) : Đúng là ko ai hiểu tôi bằng Kỳ tiểu thư hết.

-Khánh Kỳ đưa Khả Hân đi dạo khắp nơi làm Khả Hân lúc nào cũng cười. Cô như con nít lần đầu tiên được đi khu vui chơi. Cái gì cũng ngạc nhiên. Bất chợt có một tivi cỡ bự phát tin tức.

TV : Hôm nay nam diễn viên diễn trai Huỳnh Thiên sẽ mở cuộc họp báo đính chính về Scandal mới nhất của anh, buổi họp báo sẽ bắt đầu lúc đầu vào lúc 3h chiều nay tại trung tâm thương mại.

Khả Hân : Cái tên trong đó ko phải là tên Đề Tiễn hôm trước sao.

Khánh Kỳ : Thì ra đám người đuổi theo anh ta hôm trước là phóng viên.

Khả Hân : Phóng viên là gì?

Khánh Kỳ : Đại loại là những người đi săn những tin tức ko tốt của những người nổi tiếng zậy mà.

Khả Hân : Zậy cũng giống như những người nhiều chuyện rồi, Cha nói những người đi nhiều chuyện là những người ko tốt.

Khánh Kỳ : Cũng ko hẳn là zậy?

-Nhiều người đổ xô chạy đi đụng trúng 2 cô gái

Fan nữ : Sắp tới 3h rồi, Huỳnh Thiên sẽ xuất hiện ở trung tâm thương mại đó.

Fan 2 : Đi nhanh lên, biết đâu sẽ được ảnh cho chữ ký rồi con chụp hình chung nữa.

-Mấy fan hâm mộ chạy nhanh lên lầu 3 tại trung tâm thương mại tỏ vẻ háo hức làm Khả Hân và Khánh Kỳ cũng muốn đi coi.

Khả Hân : Cô nói đúng đôi lúc nhiều chuyện cũng là cách để tăng kiến thức.

Khánh Kỳ : Zậy dù sao mình cũng đến đây rồi hay là cùng đi xem đi (tò mò)

Khả Hân : Cũng được (kìm nén háo hức).

-Nói rồi hai cô gái cũng chạy lên lầu 3 nhưng khi lên đến nơi thì mọi người đã bu đông như kiến, hai cô gái tuy đứng xa nhưng vẫn nhìn thấy rõ và nghe thấy những gì họp báo nói.

Phóng viên 1 : Huỳnh Thiên, 2 ngày trước có người phát hiện anh và cô người mẫu Trần Hồng lên khách sạn ko biết có chuyện đó ko?

Phóng viên 2 : Chúng tôi còn nhận được tin tức anh đang theo đuổi con gái nhà giàu thương gia Trần Tùng để mọi tiền ko biết có chuyện đó ko?

Kiến Phong (đưa tay ra hiệu ọi người im lặng) : Mọi người đừng có nhao nhao như vậy, hôm nay chúng tôi mở cuộc họp báo này chính là dẹp tan những tin đồn thật thiết đó. Huỳnh Thiên sẽ trả lời từng câu một.

Huỳnh Thiên : Trước hết tôi xin cảm ơn các bạn phóng viên và các fan hâm mộ đã quan tâm chuyện của tôi. Nhưng hôm nay tôi xin tuyên bố những tin mà các bạn nhận được hoàn toàn ko có căn cứ xác định. Tôi ko có quan hệ qua lại với cô người mẫu tên Trần Hồng , cũng ko có chuyện tôi theo đuổi tiểu thư nhà giàu nào hết.

Phóng viên 3 : Chúng tôi làm sao tin những gì anh nói chứ.

Phóng viên 2 : Anh là người có nhiều Scandal nhất, đó có phải là kế hoạch để lãng xê sự nổi tiếng của anh ko?

Huỳnh Thiên : Là một diễn viên thực thụ thì phải đi lên bằng chính khả năng diễn xuất của mình, trong làng giải trí ko có diễn viên nào mà ko có Scandal cả.

Phóng viên 1 : Anh nổi tiếng là chàng trai đào hoa trong một năm ko biết có bao nhiêu Scandal về chuyện tình cảm. Ko biết bao giờ anh mới tìm được một nửa của mình.

Khánh Kỳ : Làm diễn viên cũng khổ thật, chuyện riêng tư lúc nào cũng bị soi mói.

Khả Hân (nói nhỏ với Khánh Kỳ) : Nhưng có vẻ như những gì người ta nói về anh ta là không mấy tốt. Làm nghề như anh ta đúng là rất phức tạp, mà nhìn anh ta là biết ko đứng đắn rồi.

Khánh Kỳ : Nhìn người ko thể nhìn bề ngoài được, người trần gian có câu rất hay “lâu ngày mới biết lòng người”

Khả Hân : Cô có vẻ rất thông thái.

Khánh Kỳ : Thì tại già hơn cô mà (hai người cùng cười).

Huỳnh Thiên : Thật ra bây giờ tôi có nói gì thì mọi người cũng ko tin, zậy tôi sẽ nói thật ọi người biết tôi đã có bạn gái rồi.

Mọi người : Huỳnh Thiên đã có bạn gái rồi sao, là ai zậy, ko biết là ai nữa.

Kiên Phong (kéo Huỳnh Thiên lại) : Cậu đừng làm bừa nha.

Huỳnh Thiên : Hôm nay là buổi họp báo của tôi mà, anh để tôi quyết định một lần đi

Kiên Phong : Cậu..

Huỳnh Thiên : Được rồi, tôi ko gây thêm chuyện đâu (nhìn mọi người cười)

Phóng viên 2 : Anh có thể công khai ọi người biết bạn gái anh vừa nói là ai ko?

Phóng viên 1 : Có phải anh nói zậy là muốn dẹp những tin đồn gần đây ko?

Huỳnh Thiên : Đương nhiên là ko phải rồi, chuyện tình cảm sao có thể đùa giỡn được chứ.

Phóng viên 3 : Zậy anh có đưa cô ấy tới ko?

Huỳnh Thiên : Buổi họp báo của bạn trai mình cổ làm sao ko tới chứ. Bạn gái của tôi chính là cô ấy (chỉ tay về hướng Khả Hân).

Khả Hân (ngạc nhiên, chỉ tay vào mặt mình) : Tôi ư.

-Mọi cặp mắt đều đổ dồn về phía Khả Hân còn cô thì như đứng hình ko nói được tiếng nào.

P/s Thì ra Huỳnh Thiên đã nhìn thấy cô từ lâu, anh xem cô là phao cứu sinh hay muốn là muốn trêu ghẹo cô. Chương 4 : Bạn gái bất đắc dĩ.

4. Chương 4: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

-Lời tuyên bố của Huỳnh Thiên làm cho Khả Hân rơi vào tình huống ko thể đỡ. Bọn phóng viên ủa tới chụp hình hỏi liên tục. Còn Khả Hân 1 phần vẫn đang bàng hoàng

Phóng viên 1 : Cô à, có phải những gì Huỳnh Thiên nói là thật không?

Phóng viên 2 : Cô và Huỳnh Thiên quen nhau bao lâu rồi.

-Huỳnh Thiên tiến lại gần ôm Khả Hân

Huỳnh Thiên (nói vừa đủ cho Khả Hân nghe) : Cô không cần nói gì hết chỉ cần im lặng là được rồi (quay lại nói với mọi người) tôi sẽ thay bạn gái của mình trả lời câu hỏi của mọi người.

-Nói rồi Huỳnh Thiên nắm tay Khả Hân đi lên sân khấu tiếp tục cuộc họp báo.

PV 1 : Hình như cô ấy là người hôm qua đã bị anh kéo đi mà.

PV 3 : Anh tìm đại một người lên giải vây à.

Huỳnh Thiên: Ko phải như mọi người đã nói đâu. Tôi là người làm nghệ thuật và cũng tin vào số trời, tôi và cô có thể nói là tiếng sét ái tình.

PV2 : Zậy anh có nghiêm túc qua lại với cô ấy ko?

Huỳnh Thiên : Tôi ở đây chính thức tuyên bố, Huỳnh Thiên tôi là thật lòng yêu cô ấy và sẽ lấy cô làm vợ.

PV 1 : Anh tuyên bố chắc nịch như zậy có vẻ như ko phải đùa giỡn.

PV 3: Ko biết cô có ý kiến gì ko? Cô có ngại những tin đồn tai tiếng của Huỳnh Thiên ko?

Khả Hân (phân bua) : Đừng nghe anh ta nói bậy, tôi và anh ta.....

-Khả Hân chưa nói hết câu thì bị Huỳnh Thiên kéo lại hôn, cô càng đẩy ra thì Huỳnh Thiên càng ôm chặt hơn.

Mọi người (vỗ tay) : Hai người đẹp đôi quá.

Kiến Phong : Bây giờ mọi người có thể tin rồi Huỳnh Thiên và bạn gái anh ta thật lòng yêu nhau cho nên những tin đồn đó có thể chấm dứt từ ngày hôm nay.

-Cuộc họp báo kết thúc Huỳnh Thiên nhanh chóng đưa Khả Hân đi, Khánh Kỳ và Kiến Phong cũng đi theo.

Khả Hân : Buông ra. Tôi nói làm bạn gái anh hồi nào?

Huỳnh Thiên : Thì bây giờ ko phải biết đâu sao này sẽ phải.

Khả Hân (tức giận) : Anh yên tâm, dù cho tôi có phải lấy Hoàng Phi cũng không lấy anh đâu. Anh có biết lúc này trước mặt mọi người anh hôn tôi như zậy là rất quá đáng ko?

Huỳnh Thiên : Đừng nói lúc này là nụ hôn đầu tiên của cô nha.

Khả Hân : Anh là đồ biến thái, là đồ siêu cấp hạ tiện (đầu bốc khói)

Huỳnh Thiên (cười) : Lúc cô tức giận nhìn dễ thương hơn nhiều.

Khả Hân : Anh.., ko biết có phải đầu óc của anh có vấn đề hay ko nữa. Nham nhở.

Huỳnh Thiên : Tôi chính là thích ghẹo cô như zậy đó.

Kiến Phong : Thôi 2 người đừng cãi nhau nữa mà.

Khả Hân : Ai mà dư hơi cãi với anh ta chứ (nhìn Khánh Kỳ) chúng ta đi

Huỳnh Thiên : Cô định đi đâu zậy (ngăn lại)

Khả Hân : Ko liên quan đến anh (gần từng chữ)

Huỳnh Thiên : Đương nhiên là có liên quan rồi, bây giờ cô là bạn gái của tôi mà.

Khả Hân : Đã nói tôi không phải bạn gái của anh rồi, tôi cấm anh nói như zậy.

Kiến Phong : Cô gái tóc vàng ơi.

Khả Hân : Tôi tên Khả Hân, các người đừng có tóc vàng tóc xanh này kia nữa?

Kiến Phong : À, xin lỗi. Cô Khả Hân, lúc này Huỳnh Thiên trước mặt mọi người nói cô là bạn gái của cậu ấy, chắc chắn bọn phóng viên sẽ theo cô mọi tin à xem, nên tôi muốn cô cùng chúng tôi hợp tác .

Khả Hân : Muốn tôi giúp anh ta hả? Có chết ko cũng ko làm.

Khánh Kỳ : Khả Hân, nghe người ta nói hết đã (lay tay Khả Hân ra về đồng tình)

Kiện Phong : Thật ra cũng ko có gì, những lúc Huỳnh Thiên tham gia tuyên truyền phim mới, đi dự tiệc hay phát hành album mới chỉ cần cô đi cùng là được rồi. Ko phiền thời gian của cô đâu.

Khánh Kỳ (nói nhỏ với Khả Hân) : Dù gì chúng ta ở đây cũng ko lâu, hay là nhận lời giúp đỡ họ đi.

Khả Hân : Cô điên sao, cô ko thấy bọn người lúc này hung hãn như thế nào sao, tôi mà nhận lời họ 99 ngày con lại chắc chắn sẽ phiền chết.

Huỳnh Thiên (thấy 2 người xì xào) : Thôi đi Kien Phong cô ấy ko muốn giúp thì đừng ép, tôi nghĩ nỗi oan của tôi chắc sẽ ko thể rửa sạch, có lẽ tôi sắp bỏ nghề được rồi (giọng nói thấm thương).

Khả Hân : Có thể lắm zậy hok (bầu môi).

Huỳnh Thiên (kéo Kien Phong đi) : Thôi bỏ đi, chúng ta về (tỏ ra tội nghiệp)

Khả Hân (ko đành lòng trước vẻ tội nghiệp của Huỳnh Thiên) : Khoan đã!

Huỳnh Thiên (cười đắc chí) : Yes! (trước khi quay lại nhìn cô)

Khả Hân : Thôi đi, coi như tôi xui xẻo dính phải anh.

Kien Phong : Vậy là cô nhận lời sao?

Khả Hân : Anh đừng có vội mừng, tôi có điều kiện kèm theo đó.

Huỳnh Thiên : Điều kiện gì?

Khả Hân : Thứ nhất tôi có quyền tự do của tôi, nghĩa là tôi thích làm gì thì làm anh ta ko được xen vào (Kien Phong_Huỳnh Thiên cùng gật đầu) Thứ 2 nếu phóng viên làm phiền tôi quá đáng thì tôi sẽ từ chối giúp đỡ anh ta (Kien Phong_Huỳnh Thiên : Ok) Điều cuối cùng là điều quan trọng nhất đó là tên Đê Tiện này phải tránh xa tôi 3m. Nếu ko làm được thì miễn bàn.

Huỳnh Thiên_Kien Phong : Ko được

Khánh Kỳ : Tại sao lại ko được?

Huỳnh Thiên : Bây giờ cô là bạn gái của tôi, lại ko thể đi gần thì tôi nhờ cô làm gì.

Khánh Kỳ : Anh ta nói cũng có lý.

Kien Phong : Tôi hứa với cô trong những lúc ở riêng ko có ai thì Huỳnh Thiên sẽ giữ khoảng cách còn những lúc có người khác thì Huỳnh Thiên chỉ nắm tay cô thôi ko còn gì nữa.

Khánh Kỳ : Anh ta đã nói như zậy rồi hay là cô nhường một bước đi.

Khả Hân : Được rồi, cứ làm như những gì anh nói đi.

Kien Phong : Zậy cảm ơn cô đã giúp đỡ.

Khả Hân : Ko có gì nữa thì tôi về đây.

Huỳnh Thiên : Nè, khoan đã

Khả Hân : Lại chuyện gì nữa (khó chịu)

Huỳnh Thiên (dúi vào tay Khả Hân) : Điện thoại của tôi đây cầm lấy.

Khả Hân : Để làm gì.

Huỳnh Thiên : Thì để liên lạc chứ làm gì, trong đó có số của tôi rồi có gì thì cứ gọi.

Khả Hân (gật đầu) : Làm ơn, anh còn gì thì nói một lần luôn đi.

Huỳnh Thiên (lắc đầu) : Hết rồi.

Khả Hân (kéo Khánh Kỳ) : Chúng ta về thôi.

Kiên Phong : Cô ấy cọc tính thật.

Huỳnh Thiên (cười) : Ko phải cọc tính mà là cá tính, cô ấy rất đặt biệt, những cô gái trước đây tôi gặp nếu họ nghe nói làm bạn gái của tôi thì sẽ cười đến ko khép miệng lại còn cô ấy thì từ chối thẳng thừng.

Kiên Phong : Đừng nói với tôi hôm trước mặt cậu bị đổ là do cô ấy đánh nha.

Huỳnh Thiên : Nếu ko thì cậu tưởng ai, về thôi (bỏ đi).

Kiên Phong : Bị đánh mà cậu ta zui như zậy sao? (lắc đầu).

-Trên đường về nhà.

Khánh Kỳ : Cô đồng ý làm bạn gái của anh ta sẽ mệt lắm đây?

Khả Hân : Ko phải là cô kêu tôi giúp anh ta sao?

Khánh Kỳ : Thì là zậy, biết đâu đây là ý trời.

Khả Hân : Tôi chỉ thấy thần xui xẻo đang “chiều cổ” tôi thì có.

-Khả Hân bĩu môi nói với Khánh kỳ thì đụng trúng Ngọc Trang làm bịch đồ rơi xuống đất.

Khả Hân : Xin lỗi, tôi ko cố ý để tôi nhặt lên dùm cô.

Ngọc Trang (nhìn lên) : Ko sao? Cô cũng đâu phải cố ý (ngước lên) cô...

Khả Hân (thấy Ngọc Trang nhìn mình) : Có phải cô tưởng tôi là Mỹ Ngọc ko?

Ngọc Trang : Sao cô biết, cô đọc được ý nghĩ của người khác hả?

Khả Hân : Ko có , chẳng qua là tôi đã nhìn thấy ánh mắt này hai lần rồi.

Ngọc Trang : 2 lần (đứng lên)

Khánh Kỳ : Thì là 2 anh chàng trong ngôi biệt thự phía trước đó.

Ngọc Trang : Cô nói Tuấn Phong và Quốc Minh hả?

Khả Hân : Cô cũng wen 2 người đó sao?

Ngọc Trang : Chúng tôi là bạn thân lâu lắm rồi nên ở chung một ngôi nhà.

Khánh Kỳ : Tôi có chuyện muốn hỏi ko biết có tiện hay ko nữa. Chuyện về cô gái tên Mỹ Ngọc đó.

Ngọc Trang (ngập ngừng) : Chuyện này dài dòng lắm hay chúng ta vừa đi vừa nói đi.

Khả Hân : Thì ra là vậy, hèn gì các người nhìn thấy tôi đều trở mặt cả.

Ngọc Trang : Chỉ là ko ngờ hai người lại giống nhau như zậy?

Khánh Kỳ : Bây giờ khuất mắc trong lòng đã giải được rồi?

Ngọc Trang : Đúng lúc hôm nay tôi mua rất nhiều đồ ăn hay là hai người cũng qua ăn chung đi, đừng khách sáo.

Khánh Kỳ : Zậy chúng tôi làm phiền cô quá.

Ngọc Trang : Ko sao, dù gì thì Quốc Minh và Tuấn Phong cũng ko từ chối đâu.

-Tối hôm đó Khánh Kỳ và Khả Hân cùng ở lại biệt thự của Tuấn Phong ăn tối .

Quốc Minh (vừa về tối với Tuấn Phong) : Woa, trình độ nấu ăn của Ngọc Trang sắp bằng mấy bếp trưởng nổi tiếng rồi, vừa về tối đã nghe mùi thơm rồi.

Tuấn Phong : Nịnh vừa thôi ông.

Quốc Minh (tiếng tối bàn thức ăn Tuấn Phong bước theo sau) : Hôm nay có khách sao, nhiều món quá.

Khánh Kỳ (bưng thức ăn ra) : Là chúng tôi đây, ko phiền mọi người chứ.

Tuấn Phong (ánh mắt như tìm kiếm) : Vậy còn Khả Hân đâu.

Khánh Kỳ : Cô ấy đang phụ ở dưới bếp.

Quốc Minh (đi ra sau) : Ko biết cổ có phá tan nhà bếp ko nữa.

- Quốc Minh tiến ra sau đúng lúc Khả Hân bưng thức ăn ra ko biết vũng nước từ đâu xuất hiện làm Khả Hân trượt té cũng may là Tuấn Phong nhanh nhẹn đã kịp đỡ Khả Hân, do Tuấn Phong ôm sát cô nên hai người đã hôn sót qua môi nhau rất nhanh có lẽ ko ai kịp nhìn thấy duy chỉ có hai người cảm nhận được.

Khả Hân (đẩy Tuấn Phong ra) : Cám ơn anh.

Ngọc Trang : Cũng may là anh Tuấn Phong nhanh nhẹn.

Khánh Kỳ (Lấp bắp) : Nhưng anh Quốc Minh thì ko may chút nào(chỉ về phía Quốc Minh)

-Do lúc này trượt té nên đĩa thức ăn thản nhiên vượt khỏi tay Khả Hân bay thẳng vào mặt của Quốc Minh. Ngọc Trang, Khánh Kỳ và Tuấn Phong đều bật cười khi đầu Quốc Minh toàn mì ý.

Khả Hân (gương mặt tội lỗi) : Tôi...tôi ko cố ý.

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh, kiểu tóc mới của anh rất là ấn tượng (che miệng mà cười).

Tuấn Phong : Mình nghĩ chắc sau này mình ko dám ăn mì ý nữa đâu. Đáng sợ quá.

Quốc Minh (lấy mì ra, tức giận) : Có phải cô muốn trả thù việc tôi làm trái banh văng vào đầu cô ko? Tôi đã xin lỗi rồi mà cô có cần phải trả thù tôi như thế này ko?

Khả Hân : Tôi đã nói là ko cố ý rồi mà, tôi muốn trả thù anh hồi nào?

Quốc Minh : Cô đúng là thù dai mà. (bỏ lên lầu để lại cho cả 3 người một trận cười vang)

Tuấn Phong : Mặc kệ cậu ta đi, chúng ta ra bàn ăn đi.

-Trong bữa ăn Tuấn Phong lúc nào cũng nhìn Khả Hân còn Quốc Minh thì hậm hực nhìn cô.

Tuấn Phong : Trời mưa rồi, hay là tối nay 2 người ở đây đi, ngày mai hãy về.

Khả Hân : Nhà chúng tôi ở kế bên đây thôi, đi cũng đâu tốn bao nhiêu thời gian.

Ngọc Trang : Mưa lớn như vậy về sẽ ướt hết, ở đây cũng còn nhiều phòng cô và Khánh Kỳ ở đây ngủ đi.

Khánh Kỳ : Mọi người đã có ý tốt chúng ta đừng từ chối nữa.

Khả Hân : Vậy tối nay chúng tôi phiền mọi người rồi.

Quốc Minh : Cô đừng thấy chúng tôi đẹp trai rồi nữa đem mò qua phòng nha.

Khả Hân : Ko dám đâu, anh tưởng anh là ai chứ.

Quốc Minh : Thì là trai đẹp đó.

Khả Hân : Ờ, thấy gớm.

Tuấn Phong : Hai người đừng cãi nữa mà.

Khả Hân : Chỉ có anh Tuấn Phong là tốt nhất, biệt danh Petty của anh đặt quả nhiên ko sai.

Ngọc Trang (gọi người làm) : Dì Huệ, Dì Huệ...

Dì Huệ : Cô Ngọc Trang có chuyện gì ạ.

Ngọc Trang : Cô dọn cho tôi 2 phòng để tối nay cho cô Khả Hân và Khánh Kỳ ở lại nghỉ ngơi.

Dì Huệ : Dạ.

Khả Hân : Một phòng là được rồi.

Khánh Kỳ : Đúng đó một phòng là được rồi, Khả Hân ko wen ngủ một mình.

Quốc Minh : Cô lớn đầu rồi mà còn sợ ma sao? Cứ như con nít ko dám xa mẹ vậy.

Khả Hân : Sao câu nào anh nói cũng có móc trong đó vậy. Tôi thấy người thù dai phải là anh mới đúng.

Quốc Minh : Tôi mà thêm đôi co với cô sao? Rảnh hơi (bỏ lên lầu).

Khả Hân (chỉ tay theo) : Anh....đồ nhỏ mọn, tên Sao Hỏa đáng ghét.

Ngọc Trang (cười) : Tôi đưa hai người lên phòng xem.

-Theo thói quen mỗi ngày Tuấn Phong đều lên căn phòng đó và vẫn chơi bản nhạc nổi tiếng của Bach Air on the G string. Tiếng đàn của anh vẫn rất ảm nghe du dương đến nỗi Khả Hân đã theo tiếng đàn ấy lên lầu và dừng lại trước cánh cửa đóng kín. Tuấn Phong bước ra khỏi phòng Khả Hân đã kịp thời núp sau cạnh tường, đợi Tuấn Phong đi khỏi Khả Hân lại đứng trước cửa phòng trong lòng cô rất

thắc mắc thật ra đằng sau cánh cửa này đang ẩn chứa điều gì mà khiến cho tiếng đàn của Tuấn Phong lại réo rất đến như vậy, nó cũng giống như một chiếc hộp Pandora cuốn hút lạ kỳ. Khả Hân đang suy nghĩ thì cánh tay cô đã đặt lên cánh cửa hồi nào ko biết.

Khả Hân (ngạc nhiên) : Cửa ko khóa sao?

-Đang phân vân ko biết làm sao thì có tiếng chân bước đến Khả Hân hoảng hốt đã đẩy cánh cửa trốn vào trong. Tách! cánh cửa bị khóa trái lại. Khả Hân đang ko biết làm sao thoát ra ngoài thì lại nghe tiếng bước chân khác lần này ko phải là tiếng khóa cửa mà là tiếng mở cửa.

Khả Hân (nghĩ thầm) : Chết rồi lần này tính sao đây, phải trốn vào đâu đây.

-Tách! Cánh cửa từ từ mở ra một người bước vào Khả Hân thảng thốt...

P/s Thật ra người bước vào là ai, Khả Hân liệu có bị phát hiện hay ko và cô có tìm được bí mật trong căn phòng này ko? Chương 5 : Người lạ quen thuộc.

5. Chương 5: Người Lạ Quen Thuộc.

-Sự tình cờ đã khiến Khả Hân vào căn phòng bí mật của Tuấn Phong nhưng cô lại bị nhốt trong chính căn phòng đó, ko lâu sau lại có tiếng mở cửa, một người bước vào.

Khả Hân (núp sau cây đàn Piano, nghĩ thầm) : Là tên Sao Hỏa đó sao?

-Thì ra tiếng khóa cửa lúc đầu là của Tuấn Phong còn người mở khóa lại là Quốc Minh. Quốc Minh cầm mấy khung hình ngắm rất lâu, sau đó anh tiến tới cây đàn piano làm Khả Hân sợ bị lộ thu lại một góc tim như đánh trống. Quốc Minh lướt một lượt qua mấy phím đàn.

Khả Hân (nghĩ thầm) : Tên này đang làm gì vậy, tính hù chết người ta sao?

- Quốc Minh bước ra khỏi phòng rồi khóa trái cửa lại. Khả Hân bị nhốt lại trong căn phòng đó tập 2.

Khả Hân (đợi Quốc Minh đi khỏi, cô lại cầm nắm tay cửa) : Cửa khóa rồi làm sao đây. Chết rồi! Ko ra được, nếu bị phát hiện thì tiêu chắc luôn.

-Cô tiến tới mở cửa sổ nhìn xuống dưới.

Khả Hân : Woa! Cao như vậy sao? Nhảy xuống có nước tan xương nát thịt. Ko biết làm sao báo với Khánh Kỳ wa giúp đỡ đây.

-Bây giờ Khả Hân mới để ý mọi vật trong căn phòng này, toàn bộ đều là ảnh của Mỹ Ngọc có thể lên đến cả ngàn tấm, trên cây đàn Piano còn có bản nhạc Air on the G string.

Khả Hân (cầm khung hình đám cưới của Tuấn Phong) : Họ là vợ chồng sắp cưới, Tuấn Phong vào đây là đúng rồi, nhưng nếu vậy thì tên Sao Hỏa đó vô đây làm gì chứ (tò vè suy tư) A..! Mình biết rồi tên đó yêu thầm Mỹ Ngọc.

-Bộp! một cánh tay đặt lên vai của Khả Hân làm cô hoảng hốt.

Khánh Kỳ (bịt miệng Khả Hân) : Suyt! Là tôi đây (bỏ tay ra).

Khả Hân (vui mừng) : Sao cô biết tôi ở đây.

Khánh Kỳ : Cô còn nói nữa sao tôi giật mình dậy ko thấy cô đâu nên đi tìm, cũng may là trước khi xuống đây thần May Mắn đã rắc lên người cô bột phát sáng nên tôi mới tìm ra cô.

Khả Hân (nhìn xung quanh người mình) : Có sao? Sao tôi ko thấy zậy?

Khánh Kỳ : Cô bây giờ đã là người phạm thì làm sao thấy được, mau đi thôi nếu để người ta phát hiện ra thì nguy.

-Sáng hôm sau

Khánh Kỳ : Chúng tôi đã làm phiền suốt buổi tối hôm qua rồi thật là ngại quá

Ngọc Trang : Đều là hàng xóm cả có gì phải ngại chứ.

Quốc Minh : Tóc vàng.

Khả Hân : Anh kêu ai zậy, tại sao anh và tên Đê Tiện kia cứ thích kêu tôi như zậy chứ.

Quốc Minh : Thì chỉ có cô có mái tóc màu vàng thôi ko kêu cô thì kêu ai (ánh mắt như nhìn thấu Khả Hân) tối qua cô làm chuyện gì mờ ám sao.

Khả Hân (tái mặt) : Sao, sao anh biết.

Quốc Minh (cười đắc thắng) : Nhìn mặt cô như gấu trúc như zậy chắc chắn là tối qua đi ăn trộm rồi. Hahaha.

Khả Hân : Anh,..(cứng họng).

-Bỗng nhiên điện thoại reo thì ra là Huỳnh Thiên gọi, anh hẹn cô ra bãi đất trống nơi lần đầu tiên 2 gặp nhau. Khả Hân đi một mình còn Khánh Kỳ thì ở nhà đợi bởi cô ko muốn Quốc Minh nói mình là con nít đi đâu cũng có mẹ đi theo.

Khả Hân : Anh hẹn tôi ra gặp vậy có chuyện gì ko?

Huỳnh Thiên : Thì đưa em đi đến phim trường.

Khả Hân : Đi đến đó làm gì chứ.

Huỳnh Thiên : Thì xem anh đóng phim.

Khả Hân : Dở hơi.

- Huỳnh Thiên kéo Khả Hân chở thẳng đến phim trường.

Huỳnh Thiên (nắm tay Khả Hân cười tươi) : Chào mọi người.

Mọi người : Woa! Sáng sớm nắm tay bạn gái cùng đi làm hạnh phúc quá ta.

Khả Hân (cố giựt tay ra thì Huỳnh Thiên càng nắm chặt hơn) : Anh làm gì vậy?

Huỳnh Thiên (mặt tươi cười) : Bây giờ đang đóng kịch mà, hợp tác chút đi.

Đạo diễn : Tinh thần hôm nay của anh rất tốt zậy quay cả ngày chắc ko có chuyện gì đâu ha.

Huỳnh Thiên : Không thành vấn đề.

Đạo diễn : Bộ phim “Ngàn lần yêu em” cảnh 7 màn 14 bắt đầu . Diễn (giọng đồng dục).

Huỳnh Thiên : Phạm Linh, anh yêu em suốt cuộc đời này anh ko muốn rời xa em, em tin anh đi anh sẽ cùng em vượt qua khó khăn.

Phạm Linh : Nhưng anh và em là người của hai thế giới, chúng ta hoàn toàn ko hợp nhau, chúng ta ko có kết quả đâu.

Huỳnh Thiên : Dù xảy ra chuyện gì anh cũng sẽ bảo vệ em cùng em đối mặt (sau đó ôm nhau).

Đạo diễn : Cắt! (vỗ tay) Hay lắm, Huỳnh Thiên hôm nay anh diễn xuất rất tốt.

Huỳnh Thiên : Cám ơn (cầm lấy chai nước tiến lại gần Khả Hân) Sao, em thấy diễn xuất của anh như thế nào (mở chai nước đưa cho cô)

Khả Hân : Tôi cũng ko biết.

Huỳnh Thiên : Sao lại ko biết, hay là hay dở là dở chứ.

Khả Hân : Tôi lần đầu tiên thấy người ta đóng phim mà, nhưng lúc nãy nhìn anh rất khác.

Huỳnh Thiên : Khác thế nào.

Khả Hân : Tôi cũng ko biết nói sao nữa?

Đạo diễn : Huỳnh Thiên à, cảnh tiếp theo anh chuẩn bị 10 phút nữa quay nha.

Huỳnh Thiên : Ờ, biết rồi.

Khả Hân : Chừng nào anh mới quay xong.

Huỳnh Thiên : Tối tối lận, em mệt sao hay là anh quay cảnh này xong sẽ xin nghỉ.

Khả Hân : Ko cần đâu, anh cứ quay phim của anh đi tôi đợi được mà.

Đạo diễn : Tiếp theo là cảnh nam chính và nữ chính hôn nhau trong mưa, Phạm Linh cô sẵn sàng chưa.

Phạm Linh : Ok! Tôi chuẩn bị xong rồi.

Đạo diễn : Còn anh, Huỳnh Thiên.

Huỳnh Thiên : Ok!

-Nghe đến diễn cảnh hôn Khả Hân nhớ đến nụ hôn lúc Huỳnh Thiên và cô hôn nhau ở trung tâm thương mại.

Khả Hân (nghĩ thầm) : Diễn viên là zậy sao, như zậy chẳng khác gì bán nụ hôn của mình chứ.

Đạo diễn : Vội cứu hỏa chuẩn bị, 1 2 3 diễn .

-Hiệu ứng tạo mưa giả nhưng lại mang đến khung cảnh rất lãng mạn Huỳnh Thiên từ từ tiến đến Phạm Linh nhưng khi gần sắp hôn anh khựng lại.

Đạo diễn : Cắt! Huỳnh Thiên à, anh làm sai rồi làm lại đi.

Huỳnh Thiên (thoáng nhìn Khả Hân) : À, xin lỗi.

-Mấy lần sau đều bị sai làm đạo diễn cũng bực mình.

Đạo diễn : Huỳnh Thiên à, hôm nay anh làm sao zậy? Không phải thường ngày anh diễn mấy cảnh này tốt lắm sao, chỉ một lần đã diễn xong bây giờ đã diễn hết mấy tiếng rồi.

Huỳnh Thiên : Hay là hôm nay đến đây thôi, ngày mai tôi hứa sẽ quay tốt hơn. Phạm Linh xin lỗi em, đã làm cho em hôm nay mất công như vậy?

Phạm Linh : Không sao mà.

Huỳnh Thiên : Xin lỗi em, ngày mai anh sẽ quay tốt hơn.

Phạm Linh : Đã nói là không sao mà (cười) em về trước, tạm biệt.

Huỳnh Thiên : Tạm biệt

Phạm Linh : Chào cô Khả Hân.

Khả Hân : Chào!

Đạo diễn : Zậy cũng được, anh về nhà nghỉ ngơi đi ngày mai quay tiếp.

Khả Hân : Anh làm sao zậy, ko phải lúc nãy còn khí thế hiên ngang lắm mà.

Huỳnh Thiên : Anh cũng ko biết tại sao nữa, lúc trước những cảnh như vậy chỉ diễn một lần là xong còn bây giờ...

Khả Hân : Anh phức tạp quá, tôi thấy cảnh lúc này đâu có gì khó đâu.

Huỳnh Thiên : Vậy hay là em anh diễn thử với anh một lần đi.

-Thời gian như đứng lại vài giây.

Khả Hân : Anh điên sao, anh tưởng tôi dễ bị anh gạt nữa sao?

Huỳnh Thiên (cười) : Giỡn với em thôi, anh đưa em về.

- Huỳnh Thiên chở Khả Hân về đến nhà sau khi tháo dây an toàn ra Huỳnh Thiên đột nhiên choàng người qua chỗ Khả Hân nhìn giống như đang hôn.

Khả Hân : Tên Đê Tiện kia, anh tránh ra anh muốn lợi dụng tôi hả?

Huỳnh Thiên : Suyt, bọn phóng viên đang săn ảnh đó, họ theo chúng ta cả ngày chẳng wa là để chụp mấy tấm hình này thôi

Khả Hân : Nhưng anh đừng có ép sát như vậy, nóng quá.

-Do trong xe chật nên dù Huỳnh Thiên có xích ra thì cũng ko được bao nhiêu anh vẫn rất sát Khả Hân, Huỳnh Thiên bỗng nhớ đến lần đầu gặp cô và nụ hôn của 2 người trong trung tâm thương mại.

Khả Hân : Mặt tôi có dính nhọ sao, anh làm gì mà nhìn chăm chú vậy?

Huỳnh Thiên (hồn nhập vào xác) : Ko có gì (ngồi ngay ngắn lại) họ đi hết rồi anh đưa em vào nhà (xuống xe mở cửa).

Khả Hân (xuống xe) : Anh làm nghề này ko mệt sao, suốt ngày sợ người ta theo bám đuôi còn gì là cuộc sống riêng tư nữa.

Huỳnh Thiên : Em ko hiểu đâu, cái này gọi là ước mơ.

Khả Hân (khó hiểu) : Ước mơ, nó là cái gì?

Huỳnh Thiên : Mỗi người đều có ước mơ, giống như mấy đứa trẻ thích làm siêu nhân, người lớn có người thì thích làm bác sĩ có người thích làm kỹ sư

Khả Hân : Thì ra là vậy, mỗi người đều thích làm một công việc riêng còn anh anh thích làm diễn viên.

Huỳnh Thiên (cười kèm theo cái gạt đầu đồng tình) : Vậy còn em em có ước mơ ko?

Khả Hân : Bây giờ tôi chưa nghĩ ra.

Huỳnh Thiên : Vậy khi nào nghĩ ra em phải nói cho anh biết nha.

Khả Hân (cười) : Được.

-Nói rồi Khả Hân vào nhà kèm theo cái vẫy tay chào tạm biệt giữa hai người.

Sân thượng.

Tuấn Phong : Khả Hân, em cũng thích ngắm sao vào ban đêm hả?

Khả Hân : Ko phải, thật ra là do em nhớ nhà thôi.

Tuấn Phong : Nhớ nhà (thắc mắc)

Khả Hân : Có nói anh cũng ko hiểu đâu.

Khánh Kỳ (kêu với) : Khả Hân, Khả Hân

Khả Hân (quay vào trong) : Nghe rồi, tôi vô liền đây (nhìn Tuấn Phong) em vào nhà đây.

Tuấn Phong (chợt nhớ ra điều gì) : Tối mai ko biết em có rảnh ko?

Khả Hân : Có chuyện gì sao?

Tuấn Phong : Tối mai có show từ thiện anh muốn nhờ em đi cùng ko biết có được ko?

Khả Hân : Nhưng em chưa từng tới những chỗ đó.

Tuấn Phong : Cũng không có gì phức tạp hết, chỉ cần em đi cùng anh là được rồi.

Khả Hân : Nếu vậy thì ngày mai em cùng đi với anh.

Tuấn Phong (cười) : Zậy cảm ơn em trước nha.

Khả Hân (cười) : Ko có gì, em vào nhà trước đây.

-Ngọc Trang nhìn thấy Tuấn Phong và Khả Hân ở trên sân thượng nói chuyện thì cô rất buồn. Cô cứ tưởng sau khi Mỹ Ngọc mất thì cô sẽ có cơ hội tiến tới nhưng sự xuất hiện của Khả Hân đã làm cho hy vọng của cô tắt đi.

Khánh Kỳ : Hồi chiều cô và Huỳnh Thiên đi đâu zậy.

Khả Hân : Đến phim trường xem anh ta đóng phim thôi.

Khánh Kỳ : Hai người còn nói chuyện gì khác ko?

Khả Hân : Ko có, mà Khánh Kỳ nè cô có ước mơ ko?

Khánh Kỳ : Đương nhiên là có, ước mơ của tôi chính là trở thành một vị thần được mọi người kính trọng như thần May Mắn.

Khả Hân : Zậy sao (có vẻ buồn).

Khánh Kỳ : Cô làm sao zậy, hình như có tâm sự.

Khả Hân : Tôi cũng ko biết ước mơ của mình là gì nữa.

Khánh Kỳ : Làm sao mà ko có được chỉ tại cô chưa nghĩ ra thôi. Mỗi người đều có ước mơ hết đó chính là động lực để mọi người phấn đấu cho tương lai của mình.

Khả Hân : Tôi sẽ sớm tìm ra ước mơ của mình.

Khánh Kỳ (cười) : Bây giờ thì làm ơn ngủ đi công chúa.

Khả Hân (cười) : Cô cũng zậy.

-Tối ngày hôm sau tại một biệt thự tổ chức Show từ thiện Khả Hân lộng lẫy với bộ váy màu trắng sánh đôi cùng Tuấn Phong. Mọi người đều bất ngờ một phần là vì cô rất giống Mỹ Ngọc, phần còn lại nhìn cô chẳng khác gì một thiên thần cánh trắng.

Nguyễn Bảo (bắt tay) : Chào Trương tổng, cảm ơn anh đã nể mặt đến tham dự.

Tuấn Phong : Anh đừng nói zậy mà, chúng ta điều là chỗ wen biết cả.

Nguyễn Bảo : Đây là..

Tuấn Phong : À, tôi quên giới thiệu cô ấy là Khả Hân người bạn hàng xóm mới dọn gần nhà tôi.

Khả Hân : Chào anh!

Nguyễn Bảo (vẫn chưa hết ngạc nhiên) : Chào...chào cô.

Tuấn Phong : Tôi đi chào hỏi người khác đây, xin phép.

- Tuấn Phong cùng Khả Hân đi chào hỏi những thương gia có tiếng khác nhưng ai cũng rất ngạc nhiên khi có sự xuất hiện của cô. Sau khi quỳn góp xong mọi người khiêu vũ tại hồ bơi rộng lớn.

Tuấn Phong (đưa tay ra) : Không biết có thể mời em nhảy ko?

Khả Hân (cười trừ) : Em ko biết nhảy, anh mời người khác đi.

Tuấn Phong : Em ko biết thì có thể học mà, chẳng lẽ em ko nể mặt anh sao?

Khả Hân (cười gật đầu) : Zậy nếu nhảy ko đúng anh đừng cười đó.

- Tuấn Phong ôm eo cô, đặt tay cô lên vai anh, trong ký ức Tuấn Phong hiện lên những hình ảnh về Mỹ Ngọc.

Mỹ Ngọc : Ko ngờ anh khiêu vũ rất giỏi.

Tuấn Phong : Anh học khiêu vũ là vì em đó.

Mỹ Ngọc : Sao lại vì em chứ!

Tuấn Phong : Em đàn rất hay, anh đương nhiên cũng phải học môn gì đó liên quan để có thể xứng với em chứ.

Khả Hân (thắc mắc) : Anh Tuấn Phong, anh đang cười gì vậy.

Tuấn Phong : Ko có, anh chỉ nghĩ ko ngờ em lại giỏi như zậy mới học đã có thể theo nhanh như zậy?

Khả Hân : Chỉ là anh quá khen thôi.

-Hai người đang cười nói với nhau thì có người chen vào.

Thanh Tuyết : Ko biết cô có thể nhường bạn nhảy cho tôi một lúc ko?

Khả Hân (nhìn Tuấn Phong rồi cười với Thanh Tuyết) : Được chứ!

Tuấn Phong : Nè, Khả Hân

Khả Hân : Em qua kia lấy thức uống, anh và cô ấy cứ nhảy đi.

Thanh Tuyết (ko đợi Tuấn Phong nói thêm lời nào) : Cám ơn.

- Khả Hân tiến về cái bàn đựng thức uống lấy một ly nước nhấp môi rồi đi dạo vòng quanh hồ bơi.

Thanh Tuyết (ánh mắt sắc xảo) : Cô gái lúc nãy là ai zậy? Lúc đầu em cứ tưởng người đó là Mỹ Ngọc chứ.

Tuấn Phong : Cô ấy là hàng xóm mới dọn đến của anh cổ tên Khả Hân.

Thanh Tuyết : Anh thích cổ sao? Anh đã quên mất Mỹ Ngọc rồi hả?

- Tuấn Phong ko nói lời nào chỉ im lặng tiếp tục bản khiêu vũ. Thanh Tuyết bỗng nhiên muốn ôm chầm lấy Tuấn Phong nhưng anh đã đẩy ra.

Tuấn Phong : Xin lỗi, anh đi Tolet một chút, em tìm bạn nhảy khác đi.

- Thanh Tuyết tức tối nhìn theo Tuấn Phong rồi thoáng nhìn Khả Hân đang vịn vào lan can cạnh hồ bơi, cô nháy mắt với hai cô gái gần đó, họ tiến tới gần Khả Hân giả vờ đụng vào cô làm cô té xuống hồ bơi. Họ cười nhếch méch gương mặt kênh kệu

Mình Tú (kêu thất thanh) : Có người té xuống nước kìa.

-Mọi người xúm lại quanh hồ bơi để xem còn Thanh Tuyết thì mỉm cười nham hiểm, Tuấn Phong nghe tiếng kêu thì chạy nhanh tới hồ bơi.

Tuấn Phong (sợ hãi) : Khả Hân ...

P/s : Lẽ ra là một show từ thiện và một buổi khiêu vũ lãng mạn giữa Tuấn Phong và Khả Hân nhưng lại bị phá hoại. Tuấn Phong sẽ làm sao khi anh luôn bị những kỷ niệm của quá khứ trối chết. Chương 6 : Cảm giác

6. Chương 6: Cảm Giác

-Tuấn Phong ko chần chừ anh cởi ngay áo khoác bên ngoài nhảy xuống hồ bơi trước sự ngạc nhiên của mọi người. Thật ko khó khăn gì để anh cứu được Khả Hân.

Tuấn Phong (lay Khả Hân) : Khả Hân, Khả Hân em sao rồi.

- Tuấn Phong làm hành động sơ cứu khi chết đuối và hô hấp nhân tạo cho cô, chỉ một lát cô ọc hết nước trong miệng ra.

Tuấn Phong (đỡ Khả Hân ngồi dậy rồi ôm chặt cô) : Em ko sao thì tốt rồi, ko sao thì tốt rồi.

Khả Hân (ho vì sặc nước) : Em..ko..sao..mà.

-Nhà của Khả Hân

Khánh Kỳ (lấy mền quần cho Khả Hân) : Đã đỡ lạnh hơn chưa, cô làm gì mà toàn thân run bần bật vậy?

Khả Hân (răng va vào nhau nghe cập cập) : Tôi...hắt xì...tôi đi dự tiệc với anh Tuấn Phong ...Hắt xì.. do ko cẩn thận nên té xuống hồ bơi.

Khánh Kỳ : Thật là, mai mốt tôi ko để cô đi một mình nữa, mới có mấy tiếng đã ra nông nổi này rồi.

Khả Hân : Ko được, tôi đâu phải con nít chứ...hắt xì.. đi đâu cũng có mẹ đi cùng, nếu lúc nào cũng có cô đi kè kè bên cạnh tên Sao Hỏa đó chắc chắn sẽ cười tôi thúi đầu luôn.

Khánh Kỳ : Đã ra như vậy mà còn hiếu thắng sao?

Khả Hân : Cô..(điện thoại reo) alô..tôi nghe đây.

Huỳnh Thiên : Ngày mai anh đến đón em nhé, chúng ta cùng đến phim trường.

Khả Hân (giọng nói vẫn con run) : Cũng được.

Huỳnh Thiên : Giọng em làm sao vậy? Ko khỏe hả? Có đi khám bác sĩ chưa.

Khả Hân : Anh hỏi một lèo như vậy tôi làm sao trả lời chứ...hắt xì..

Khánh Kỳ (giật lấy điện thoại) : Khả Hân ko được khỏe ngày mai cố ko thể đến phim trường cùng anh được, hôm khác đi.

Huỳnh Thiên : Vậy cô kêu cô ấy ngủ sớm đi, ngày mai tôi đến thăm cô ấy.

Khánh Kỳ : Uhm, vậy tôi thay Khả Hân cảm ơn anh.

Huỳnh Thiên : Ngủ ngon (cúp máy rồi anh lẩm bẩm) tự nhiên lại nổi quạu với mình à.

- Khánh Kỳ cúp điện thoại thì Khả Hân đã ngủ từ khi nào ko biết, Khánh Kỳ vuốt tóc cô rồi kéo mền ngay ngắn lại, phút chốc đã 10 ngày trôi qua.

Khánh Kỳ (nghĩ thầm) : Những chàng trai trong cuộc đời cô đã xuất hiện, đã đến lúc cô phải chọn lựa rồi. Nhưng dù là người chọn lựa hay người được chọn lựa đối với tất cả mọi người chưa chắc là tốt.

-Trời vừa sáng Khả Hân đã thức dậy cô nhẹ nhàng xuống giường rồi ra ban công nhìn cảnh vật sáng sớm ở trần gian, cô cảm thấy đã khỏe hơn hôm qua rất nhiều. Khả Hân đi dạo xung quanh thì gặp một người chơi bóng rổ ở một sân gần đó ko biết từ lúc nào cô đã bước vào và chăm chú nhìn anh chàng đó, những quả bóng đều vào rổ, cô đang suy nghĩ gì thì người đó tiến lại gần.

Quốc Minh (đập mạnh quả bóng xuống đất làm cô hét hồn) : Nhìn tôi ko cần phải chăm chú đến lạc mắt hồn đâu.

Khả Hân (nổi quạu) : Ai nói là tôi nhìn anh chứ, mới sáng ra mà muốn cãi nhau rồi sao (tiến đến băng ghế).

Quốc Minh (ngồi xuống bên cạnh) : Nghe Tuấn Phong nói hôm qua có một người bị té xuống hồ bơi ướt như chuột lột, ko sao chứ (quan tâm nhưng lại tỏ vẻ hồ hững).

Khả Hân : Liên quan gì đến anh, lại muốn chọc quê tôi chứ gì.

Quốc Minh : Cô nghĩ tôi xấu xa đến vậy sao? Ko biết cảm ơn người ta sao?

Khả Hân : Sao tôi phải cảm ơn anh chứ, anh đâu phải là người cứu tôi.

Quốc Minh (chối lại) : Người ta quan tâm thì cũng phải biết cảm ơn chứ.

Khả Hân : Ai cũng được nhưng người đó là anh thì miễn bàn.

Quốc Minh (cứng họng) : Đúng là làm ơn mắc oán mà.

-Hai người ko thèm nhìn nhau lấy một cái.

Quốc Minh (thái độ xuống nước) : Cô ốm yếu như vậy chắc là ko tập thể thao thường xuyên rồi.

Khả Hân : Có liên qua gì nhau sao?

Quốc Minh : Đương nhiên là có rồi, phải tập thể thao thường xuyên thì cơ thể mới khỏe mạnh được chứ (kéo Khả Hân dậy) Tôi chỉ cô tập bóng rổ.

Khả Hân : Tôi ko tập đâu, cái rổ cao như vậy thì làm sao ném vào được chứ.

Quốc Minh : Cô cũng đâu có thấp, ko phải muốn bỏ cuộc chứ (giọng khiêu khích)

Khả Hân : Ai sợ ai, tập thì tập.

- Khả Hân ném bóng đều ra ngoài hết.

Quốc Minh (cầm tay cô đặt lên trái bóng) : Cô phải để tay như thế này thì mới ném được chứ, còn nữa mắt phải nhìn vào rổ, cô phải ước tính sẵn trong ý nghĩ của cô thật ra nó nằm ở vị trí nào thì mới có thể ném chính xác được.

Khả Hân : Ờ..ờ (nghĩ thầm) lần này nhất định vào, nhất định (ném ra ngoài). Ko tập nữa (tức giận).

Quốc Minh : Ko biết môn này khó hay tại cô ngốc nữa, chỉ này giờ mà cũng ko ném vào được trái nào (nhặt trái banh)

Khả Hân (giật trái banh từ tay Quốc Minh) : Tôi ko tin lần này lại ném ko vào?

-Cô suy nghĩ rất lâu ko ngờ lần này lại ném vào.

Khả Hân (vui mừng) : Vào rồi, cuối cùng thì trái banh khó ưa đó cũng vào rổ

-Cô vui mừng đến nỗi ôm chầm lấy Quốc Minh

Quốc Minh (bất ngờ nhưng lại có cảm giác vui mừng khó tả) : Cuối cùng công sức cũng được đáp trả.

Khả Hân (buông Quốc Minh ra) : Sao ko nói tại tôi giỏi (đắc thắng).

Quốc Minh (thắc mắc) : Làm sao cô ném vào được vậy?

Khả Hân (cười tinh ranh) : Thì tôi cứ xem cái rổ là cái hố, còn trái banh là một thứ rác chẳng hạn như: nỗi buồn, kẻ thù, những việc mà mình ko thích kể đó cứ việc ném vào rổ.

Quốc Minh : Như vậy mà cô cũng nghĩ ra sao?

Khả Hân : Sao lại ko thể chứ, mỗi người đều có một cách giải quyết khó khăn riêng mà, quan trọng là anh tìm cách giải quyết nào thôi.

Quốc Minh : Nhưng mà quả bóng lúc này cô ném là gì vậy, nỗi buồn hay kẻ thù.

Khả Hân (tinh nghịch) : Ko nói cho anh biết.

Quốc Minh (cười) : Cô ko muốn nói thì thôi, nhìn cô có vẻ đã khỏe hơn nhiều rồi.

Khả Hân : Cũng phải cảm ơn anh đã dạy tôi chơi bóng rổ.

Quốc Minh : Hay là ngày nào cô và tôi cũng đều ra đây tập bóng rổ nhé.

Khả Hân : Cũng được (cười)

-Hai người cùng đi về Quốc Minh cứ tùm tùm cười đi phía sau Khả Hân.

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh, anh làm gì mà cứ cười mồm hoài vậy.

Quốc Minh : Ko có, anh đâu có cười gì.

Ngọc Trang : Anh tưởng em bị mù chắc, trên trán anh hiện rõ nguyên chữ hạnh phúc rồi kìa.

- Quốc Minh ko nói gì anh gấp thức ăn lâu lâu lại mỉm cười. Tối hôm đó Huỳnh Thiên đến thăm Khả Hân.

Huỳnh Thiên : Tóc vàng (sờ trán cô) em ko sao chứ, đã đỡ hơn nhiều chưa.

Khả Hân (lấy tay Huỳnh Thiên ra) : Ko phải tôi đã nói với anh là phải tránh xa tôi 3m hả, anh ko nghe sao?

Huỳnh Thiên : Em hung dữ zậy chắc là ko sao rồi?

Khả Hân : Anh thăm xong có thể về được rồi, ko thì đám phóng viên đó lại mò tới đây.

Huỳnh Thiên : Em lo cho anh hả?

Khả Hân (bĩu môi) : Hức... tôi mà thêm lo cho anh sao, tôi chỉ sợ bọn họ làm phiền tôi thôi.

Huỳnh Thiên : Sao cũng được, mà Khánh Kỳ đâu rồi.

Khả Hân : Cô ấy nói đi mua đồ và mua thuốc.

Huỳnh Thiên (nhìn đồng hồ) : Cũng hơn 8h rồi em đi phải đi ngủ thôi, zậy mới mau khỏi bệnh chứ.

Khả Hân : Zậy anh về trước đi.

Huỳnh Thiên : Ko được, anh phải thấy em lên giường ngủ trước anh mới về được, em sợ anh làm gì em hả?

Khả Hân (đưa nắm tay lên dọa) : Anh dám!

Huỳnh Thiên : Đùa thôi mà, em là con gái mà ko dịu dàng chút nào cả.

Khả Hân : Tại sao lại phải dịu dàng với anh chứ (bỏ lên lầu).

Huỳnh Thiên (bồng cô lên) : Em đang bệnh mà để anh đưa em lên lầu

Khả Hân (đỏ mặt) : Anh biến thái sao, bỏ tôi xuống.

Huỳnh Thiên (bước đi) : Em ồn ào quá, anh chỉ muốn giúp em thôi mà.

Khả Hân : Ko cần, mau bỏ tôi xuống tên dê tiện kia. Nếu ko anh đừng trách tôi nha.

Huỳnh Thiên : Em còn vùng vẫy nữa thì té ráng mà chịu nha.

-Có tiếng mở cửa làm Huỳnh Thiên quay người lại.

Tuấn Phong : Hai người đang làm gì zậy?

Khả Hân (ngạc nhiên) Tuấn Phong anh qua đây làm gì (đẩy Huỳnh Thiên ra)

Tuấn Phong : Anh đem thuốc cho em nhưng thấy cửa ko khóa nên anh vào luôn. Hai người...

Khả Hân : Anh đừng hiểu lầm em và anh ta ko có gì hết.

Quốc Minh (bước vào cùng Khánh Kỳ) : Chuyện gì mà ồn ào zậy, đi ngoài ngõ đã nghe tiếng rồi.

Khánh Kỳ : Sao hôn nay mọi người tập trung đầy đủ zậy?

Khả Hân : Sao Hỏa anh cũng qua đây sao?

Quốc Minh : Tôi đi làm về thì thấy Khánh Kỳ xách nhiều đồ nên tiện tay xách dùm cô ấy thôi (nhìn thấy Huỳnh Thiên) mày đến đây làm gì?

Huỳnh Thiên : Tôi đến đây thì liên quan gì đến anh.

Khánh Kỳ : Hai người quen nhau sao

Quốc Minh : Nó chính là em trai của tôi, nói chính xác hơn nó là con của hồ ly tinh.

Huỳnh Thiên (tức giận) : Anh nói ai là hồ ly tinh hả?

Quốc Minh : Mẹ mày ko phải là hồ ly tinh sao, nếu ko phải mẹ của mày quyến rũ ba của thì gia đình tao ko tan nát, thử hỏi như vậy có phải hồ ly tinh ko?

Huỳnh Thiên (tức giận) : Anh còn nhắc đến 3 chữ hồ ly tinh nữa tôi sẽ ko nể mặt anh đâu.

Tuấn Phong : Quốc Minh à, đừng gây nữa mà, đây là nhà của Khả Hân mà, chúng ta qua đây là để thăm bệnh, thêm một chuyện chi bằng bớt một chuyện (nhìn Huỳnh Thiên) lúc này Quốc Minh nói chuyện hơi nặng lời cậu đừng giận, cậu là bạn của Khả Hân sao?

Huỳnh Thiên (nhìn thẳng vào Quốc Minh khiêu khích) : Khả Hân chính là bạn gái của tôi (kéo Khả Hân sát vào người mình).

-Câu nói của Huỳnh Thiên làm cho Tuấn Phong và Quốc Minh ngạc nhiên.

Khả Hân (bỏ tay Huỳnh Thiên ra đi lại chỗ Khánh Kỳ) : Mọi người đừng nghe anh ta nói bậy, tôi và anh ta ko có gì hết.

Huỳnh Thiên : Sao lại ko có chứ báo chí đang đăng tin ầm ầm đó, còn chụp hình nữa vậy mà ko phải là bạn gái của anh sao?

Khả Hân : Nhưng chỉ là đóng kịch, tôi chỉ muốn giúp anh giải vây thôi, nếu anh còn nói bậy tôi trở mặt đó.

Tuấn Phong (cười xă giao) : À, anh chợt nhớ có chuyện về trước mọi người ở lại nói chuyện đi ha, Khả Hân hôm khác anh qua thăm em (bỏ về)

Khả Hân : Anh Tuấn Phong..

Quốc Minh (nhìn Khả Hân hần học) : Tôi cũng về đây.

Khả Hân : Nè,..

Huỳnh Thiên : Tóc vàng em ráng nghỉ ngơi cho khỏe anh về trước đây.

Khả Hân : 3 người họ làm sao vậy, ko phải nói đến thăm tôi sao?

Khánh Kỳ (cười) : Vậy mà cô ko hiểu sao? (bỏ vào bếp).

Khả Hân (nhìn theo Khánh Kỳ) : Hiểu chuyện gì chứ, mà sao ngay cả cô cũng bỏ đi vậy?

-Ăn cơm xong Khả Hân đi dạo cô luôn nghĩ đến thái độ của 3 chàng trai lúc này. Vô tình cô lại đi ngang sân tập bóng rổ.

Khả Hân (tiến lại chỗ Quốc Minh ngồi) : Anh lại tập bóng nữa sao?

Quốc Minh (tưng bóng xuống đất) : Thì sao nào?

Khả Hân : Anh đang giận chuyện lúc này hả?

Quốc Minh : Ko có, tại sao lại phải giận

Khả Hân : Vậy tại sao anh lại ko vui?

Quốc Minh : Đó là vì (nhìn Khả Hân rồi tiếp tục tung bóng) ko có gì.

Khả Hân : Người phàm các người thật khó hiểu, tại sao cứ phải thích giấu mọi chuyện trong lòng như vậy chứ.

Quốc Minh : Cô nói gì vậy, cái gì mà người phàm..

Khả Hân : Ý tôi là sao anh luôn giấu những nỗi buồn ở trong lòng vậy?

Quốc Minh : Vậy tôi hỏi cô, có phải cô thích Huỳnh Thiên ko?

Khả Hân : Ko phải đã nói rồi sao, tôi ko có thích tên Đề Tiễn đó mà.

Quốc Minh : Vậy tại sao cô lại chịu làm bạn gái của nó chứ, cô có biết nó lăng nhăng thế nào ko, cô dính vào nó sẽ ko yên đâu, nó sẽ hại chết cô đó

Khả Hân : Anh làm gì mà tức giận vậy, tôi biết tình cảm của hai anh em anh ko tốt nhưng anh có cần phải nói anh ta một cách đáng sợ vậy ko?

Quốc Minh (giận dữ) : Vậy mà cô nói là ko thích nó.

Khả Hân (tức giận) : Anh làm gì mà lớn tiếng vậy, tôi chỉ có lòng tốt muốn quan tâm anh thôi ko cảm ơn đã dành mà còn. Cho dù tôi thực sự làm bạn gái của tên Đê Tiệp đó thì liên quan gì đến anh.

Quốc Minh : Đương nhiên là có rồi, bởi vì..

Khả Hân : Bởi vì cái gì...

Quốc Minh (kiềm nén) : Ko nói với cô nữa (bỏ đi)

Khả Hân (tức giận) : Nè, tên Sao Hỏa kia, chúng ta chưa nói chuyện xong mà (giật chân) tức chết đi được.

-Trong căn phòng của Tuấn Phong, anh vẫn đang chơi bản nhạc Air on the G string nhưng chỉ khác đó chính là lần này trong ký ức của anh ko phải là hình ảnh của Mỹ

Ngọc mà là một người khác. Anh nhớ đến lần đầu tiên gặp Khả Hân, lần đầu tiên chạm môi cùng cô ở dưới bếp, lần đầu tiên anh cảm thấy khó chịu khi có người khác

ôm Khả Hân và cũng là lần đầu tiên anh nghĩ đến cô gái khác ngoài Mỹ Ngọc. Tiếng đàn im bật, lần này anh ko chơi hết một bài anh cầm lấy tấm hình của Mỹ Ngọc.

Tuấn Phong (nghĩ thầm) : Chỉ là ngộ nhận, chắc chắn là vậy, tình cảm của anh dành cho em sẽ mãi mãi ko thay đổi. (nhớ đến lời hứa lúc xưa)

Tuấn Phong : Em đeo chiếc nhẫn này vào tức là đồng ý làm vợ anh.

Mỹ Ngọc : Anh đeo chiếc nhẫn này vào tức là suốt đời suốt kiếp anh chỉ yêu một mình em, ngoài em ra anh ko được yêu người nào khác.

Tuấn Phong : Anh hứa với em suốt đời suốt kiếp chỉ có một mình em

-Hiện tại

Tuấn Phong : Mỹ Ngọc, anh nhất định sẽ giữ được lời hứa của mình, suốt đời này của anh chỉ yêu một mình em thôi, trước kia là vậy, bây giờ và sau này vẫn vậy.

P/s Cả 3 chàng trai đều có cùng một cảm giác với một cô gái và đó là cảm giác gì : tình yêu, tình bạn, sự ngộ nhận hay chỉ muốn hơn thắng thua. Chương 7 Tứ giác tình yêu.

7. Chương 7: Tứ Giác Tình Yêu

-Trung tâm thương mại hôm nay có buổi tuyên truyền phim “Ngàn lần yêu em” của Huỳnh Thiên nên Khả Hân cũng có mặt.

PV1 : Buổi đầu phát sóng đã có Rating rất cao, có phải anh rất tự tin năm nay sẽ giành được giải nam diễn viên xuất sắc ko?

Huỳnh Thiên : Đó chỉ là một bộ phim, với lại tôi cũng cảm thấy diễn xuất của tôi chưa tốt lắm nên tôi cũng ko tự tin lắm.

PV2 : Sau khi anh công khai tình cảm của mình thì hình như anh càng nổi tiếng hơn anh nghĩ sao về chuyện này.

Huỳnh Thiên : Tôi ko nghĩ mình công khai chuyện tình cảm để được nổi tiếng, tôi chỉ ko muốn có những tin đồn ko đâu làm bạn gái tôi phải buồn.

PV3 : Woa! Nói vậy anh rất yêu bạn gái của anh rồi.

Huỳnh Thiên : Đương nhiên rồi, sắp tới tôi sẽ ra mắt bài hát mới, đây là sáng tác riêng tôi tặng cho bạn gái của tôi, tựa bài có tên “ Yêu nhanh hết sức” cũng giống như lần đầu tiên tôi và bạn gái gặp nhau vậy!

PV1 (đưa mic về phía Khả Hân) : Chắc hẳn cô đang rất hạnh phúc, bạn trai của cô vừa đẹp trai lại tài hoa. Đúng là có một ko hai

Khả Hân (cười trừ) : Có đúng là tốt zậy hok (nghĩ thầm) nhìn mặt anh ta là thấy nguyên chữ xạo trên trán rồi.

PV3 : Hai người đứng sát vào để chụp vài tấm đi.

Huỳnh Thiên (Đứng gần Khả Hân) : Được.

-Buổi tuyên truyền tổ chức rất thành công.

Tuấn Phong (ngồi thẩn thờ nhìn vào tấm hình)

-Cốc, cốc, cốc

Tuấn Phong (giật mình) : Ai đó vào đi.

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong, đây là bản thiết kế của tòa nhà Trường Hưng Phát anh xem lại có gì sai sót ko, nếu ko có thì tuần sau có thể khởi công.

Tuấn Phong (cười) : Cám ơn em, một lát nữa anh sẽ xem.

Ngọc Trang (như nhìn thấu Tuấn Phong) : Anh đang buồn chuyện gì sao?

Tuấn Phong : Ko có, anh đâu có buồn chuyện gì.

Ngọc Trang : Có phải chuyện của Khả Hân và Mỹ Ngọc ko (thấy Tuấn Phong im lặng) . Thật ra anh nên làm rõ anh có yêu cổ hay ko, bởi nếu cổ yêu anh thì đối với cổ đó chính là sự bất công bởi ko ai muốn mình là cái bóng của người khác. Có những thứ ở trước mắt nếu anh ko biết trân trọng khi vượt mắt thì sẽ hối hận suốt đời (cười gượng gạo) Em ko phiền anh suy nghĩ nữa, em ra ngoài làm việc đây.

- Ngọc Trang bước ra ngoài lòng cô đau như cắt nhưng cô biết được yêu một người chẳng qua cũng chỉ muốn người đó hạnh phúc mà thôi. Tối hôm đó.

Ngọc Trang (nhìn vào phòng làm việc) : Giám đốc vẫn chưa về sao?

Thư ký : Vẫn chưa, cả ngày hôm nay anh ấy cũng ko ra khỏi phòng.

Ngọc Trang : Cám ơn cô, nếu giám đốc có hỏi thì cô nói tôi đã về rồi.

Thư Ký : Dạ!!

- Ngọc Trang nhìn vào phòng thấy Tuấn Phong đang ngồi suy tư đôi mắt cô lộ rõ vẻ ko vui. Tuấn Phong đang mãi mê suy nghĩ thì có điện thoại

Tuấn Phong : Alô, Khả Hân em gọi anh có gì ko?

Khả Hân : Ko phải Ngọc Trang nói anh có chuyện rất quan trọng muốn nói với em sao?

Tuấn Phong (sờ tay vào tấm hình) : Cũng ko có gì quan trọng đâu, à mà em đang ở đâu zậy.

Khả Hân : Em đang trên Taxi sắp về đến nhà rồi.

Tài xế : Cô à đường kẹt xe rồi, chúng ta đi đường vòng qua Nguyễn Thị Minh Khai nha.

Khả Hân : Cũng được.

Tuấn Phong (nhớ đến vụ tai nạn của Mỹ Ngọc)

Khả Hân (ko nghe tiếng Tuấn Phong) : Alô, anh Tuấn Phong anh còn nghe điện thoại ko?

Tuấn Phong : À, à có, em...

- Tuấn Phong chưa nói hết câu thì nghe một tiếng Két, tiếng thắng gấp của chiếc xe và một tiếng rầm thật lớn vang vọng vào điện thoại.

Tuấn Phong : Khả Hân, Khả Hân, em có nghe anh nói ko?

-Đáp lại tiếng trả lời của Tuấn Phong là tiếng tút tút thật dài. Tuấn Phong vội vàng chạy đi.

Thư Ký (Gọi theo) : Giám đốc, giám đốc...

- Tuấn Phong lên xe phóng thật nhanh nhưng anh lại cảm thấy chiếc xe chạy chưa hết số, đến một đoạn thì kẹt xe.

Cảnh sát (vịn vào kiềng xe của Tuấn Phong) : Anh ơi đằng trước có tai nạn, đường bị kẹt rồi anh làm ơn đi đường khác đi.

Tuấn Phong : Tai nạn giao thông sao, anh có biết nạn nhân là ai ko?

Cảnh sát : Ko rõ lắm nhưng nghe nói là một cô gái rất trẻ.

- Tuấn Phong nghe vậy càng nóng lòng hơn anh lập tức xuống xe chạy một mạch tới đó.

Cảnh sát : Nè, nè anh ơi, còn xe của anh.

Tuấn Phong (vừa chạy vừa thấy cay nơi khóe mắt) : Ông trời ơi, ông đã cướp mất Mỹ Ngọc rồi, con xin ông xin ông đừng cướp mất Khả Hân. Xin ông hãy trả lại cô ấy cho con.

-Hiện trường tai nạn giao thông

Tuấn Phong (xông vào trong thì bị cảnh sát ngăn lại) : Tôi xin anh mà, cho tôi vào trong đi bạn của tôi đang ở trong ấy.

Cảnh sát : Anh ơi bình tĩnh lại đi, cho dù chúng tôi có cho anh vào trong thì cũng ko được gì đâu, bởi vì nạn nhân đã chết rồi.

Tuấn Phong (kích động) : Ko thể nào, ko thể nào, anh cho tôi vào trong đi mà.

Khả Hân : Anh Tuấn Phong..

- Tuấn Phong lập tức quay lại, ko thể diễn tả được là anh vui mừng đến cỡ nào, anh lập tức chạy như bay qua chỗ Khả Hân anh ôm chầm lấy cô.

Tuấn Phong : Anh rất sợ em xảy ra chuyện, anh sợ em cũng giống như Mỹ Ngọc ko nói lời nào đã bỏ anh lại một mình, anh thật sự rất sợ, em có biết ko?

Khả Hân (đẩy Tuấn Phong ra) : Anh Tuấn Phong à, em biết là anh lo cho em, nhưng anh đã nhầm lẫn rồi (nói chậm rãi nhấn mạnh từng chữ) em ko phải Mỹ Ngọc, em ko muốn anh xem em là một cái bóng, xin lỗi em về trước (quay người bỏ đi)

- Tuấn Phong quay lại nhìn theo đôi mắt anh thấm đẫm lệ, anh ko biết nói gì trong giây phút này anh chỉ im lặng đứng một chỗ nhìn theo từng bước đi của cô mà thôi.

Quốc Minh (thấy Khả Hân đang đi về) : Sao hôm nay cô ko tập bóng rổ cùng với tôi.

Khả Hân : Sáng nay tôi đi tham gia tuyên truyền cùng tên Đề Tiệp nên ko tập bóng cùng anh được, xin lỗi

Quốc Minh (tỏ vẻ ko vui) : Zậy sao?

Khả Hân : Anh ngày nào cũng luyện tập như zậy sao?

Quốc Minh : Thì luyện tập cho cơ thể khỏe mạnh, với lại sắp có giải đấu quốc gia tôi cũng có đăng ký tham gia nên phải tập luyện tốt hơn.

Khả Hân (cười gượng) : Anh cũng siêng năng quá ha.

Quốc Minh : Nhìn cô ko zui, sao zậy Huỳnh Thiên làm cô giận hả?

Khả Hân : Ko liên quan gì đến tên Đề Tiệp đó, là Tuấn Phong

Quốc Minh : Tuấn Phong sao?

Khả Hân : Tôi ko muốn anh ấy xem tôi là một cái bóng, tôi biết anh rất yêu Mỹ Ngọc nhưng tôi là tôi tại sao anh ấy cứ nhìn tôi thành cổ chứ.

Quốc Minh : Cô đừng trách cậu ấy, chỉ là cậu ấy ko quên được Mỹ Ngọc thôi.

Khả Hân : Zậy còn anh, có phải anh cũng xem tôi là cổ ko?

Quốc Minh (câu hỏi của Khả Hân làm anh bất ngờ) : Sao cô hỏi tôi như zậy chứ.

Khả Hân (lỡ lời) : Ko phải anh cũng yêu Mỹ Ngọc sao?

Ken (đứng hình) : Sao cô biết, cô điều tra tôi sao?

Khả Hân : Tôi..tôi chỉ là tình cờ biết thôi, anh trả lời câu hỏi của tôi trước đã, có phải anh cũng xem tôi là Mỹ Ngọc ko?

Quốc Minh : Ko có, tôi từ đầu đến giờ chưa từng xem cô là Mỹ Ngọc, từ lúc Mỹ Ngọc từ chối tôi nhận lời Tuấn Phong thì tôi đã kết thúc tình cảm của mình, cho nên cô có xuất hiện hay ko thì cũng ko việc gì cả.

- Khả Hân chưa kịp nói lời nào thì có 3 người bước vào tiếp đó có thêm 3 người nữa họ khổng chế Khả Hân, ánh mắt tên đi đầu nghênh mặt nhìn Quốc Minh.

Huy : Chào siêu sao bóng rổ, đang tâm tình với bạn gái sao?

Quốc Minh : Cậu tìm tôi có chuyện gì ko? Có gì thì chúng ta nói chuyện là được rồi, mấy người buông cổ ra đi.

Hoàng : Cũng ko muốn gì, chỉ muốn so tài với anh thôi, nghe nói anh cũng đăng ký tham gia giải đấu quốc gia phải ko?

Quốc Minh : Chuyện đó thì sao?

Vương : Chúng ta cùng nhau chơi bóng rổ nếu cậu thắng thì tôi trả lại bạn gái cho anh còn nếu ko thì (lại gần Khả Hân) cô gái xinh đẹp này phải đi chơi với tụi này.

Khả Hân (tức giận) : Tránh ra.

Quốc Minh : Đừng có động tay động chân như zậy?

Huy : Sao có đồng ý hay ko?

Quốc Minh : Cách chơi như thế nào.

Hoàng : 1 chọi 5

Khả Hân : 1 chọi 5 các người hiệp người quá đáng zậy sao, một mình Quốc Minh thì làm sao đấu lại 5 người chứ.

Vương : Cô lo cho cậu ta sẽ ko thắng sao, cô ko có lòng tin với anh ta zậy sao?

Khả Hân : Nhưng như zậy là ko công bằng.

Hoàng : Zậy đi, nếu cậu ném vào 1 trái thì thắng chúng tôi thì 3 trái, như zậy thì công bằng rồi chứ.

Quốc Minh (cắt lời Khả Hân khi cô định nói) : Được, nếu tôi thắng thì các người phải buông cô ấy ra.

Vương : Được, quyết định vậy đi (gọi tên đang giữ Khả Hân) Khang , nhớ đừng làm mất một sợi tóc của người đẹp nếu ko Quốc Minh sẽ rất đau lòng.

-Trận đấu bắt đầu Quốc Minh đã giành được thế thượng phong nhưng khi anh định ném trái bóng vào rổ thì bị một người chơi xấu thúc trở vào bụng anh làm anh khụy xuống Huy nhân dịp đó dành được trái banh và ném vào rổ.

Khả Hân (lo lắng) : Sao Hỏa anh có sao ko? Tại sao các người ko giữ lời hứa các người sợ thua nên chơi xấu sao?

Hoàng : Con mắt nào của cô thấy tụi này chơi xấu.

Khả Hân : Các người

Quốc Minh (ôm bụng đứng dậy vẫn chưa hết đau) : Tôi ko sao, cô đừng lo quá. Tiếp tục đi.

Huy : Chúng tôi đã vào 1 trái rồi đó.

-Lần thứ hai Quốc Minh lại bị chơi xấu bị một lúc cả hai người làm anh ko thể đứng dậy nổi.

Khả Hân (khóc) : Quốc Minh à, thôi bỏ đi anh đừng đấu nữa nếu ko anh sẽ bị họ đánh chết đó.

Quốc Minh (cố gắng đứng dậy) : Tôi...tôi..ko sao thật mà..

Vương : Còn một trái nữa đó, nếu trái này chúng tôi lại vào thì cô ấy phải đi chơi với tụi này đó.

Quốc Minh : Chưa kết thúc trận đấu thì chưa biết ai thắng ai bại đâu.

Huy : Quả nhiên là có khí khái, định làm anh hùng cứu mỹ nhân sao? Để xem cậu làm được gì? Tiếp tục.

-Lần này Quốc Minh cầm thật chặt quả bóng trên tay rồi anh nhìn Khả Hân một cái, tiến thẳng đến cái rổ, anh mặc kệ mấy người kia chơi xấu thế nào vẫn ném trái banh vào rổ. Trái banh tung ngoài vành rổ làm mọi người đều nhìn chăm chú vào trái banh rồi cuộc thì trái banh cũng lọt vào rổ. Bọn người đó nhìn nhau .

Huy (ra hiệu Khang buông Khả Hân ra) : Tụi này cũng là người giữ lời hứa, nếu trái banh đã vào rổ chúng tôi cũng trả người cho cậu. Về thôi.

Khả Hân (đỡ Quốc Minh lên) : Anh ko sao chứ, còn đứng nổi ko?

Quốc Minh : Ko sao, tôi ko sao đâu.

Khả Hân (lấy tay lau máu ở khóe miệng Quốc Minh) : Anh chảy máu như vậy mà nói ko sao chứ. Tại sao anh lại ngốc như vậy chứ, lỡ xảy ra chuyện gì thì sao ?

Quốc Minh (nhìn thẳng vào mắt Khả Hân) : Vậy nếu cô xảy ra chuyện gì thì sao (tự nhiên nhỏ và ấm) lúc đó tôi sẽ rất khó chịu. Tôi ko muốn cô xảy ra chuyện gì?

-Cô chưa bao giờ nghĩ những lời này sẽ nói ra từ miệng của Quốc Minh nhưng như vậy cũng làm cho cô có một chút cảm giác. Cô dìu anh về gần đến nhà thì anh khụy xuống.

Khả Hân (đưa tay đỡ) : Cẩn thận.

-Vô tình cô và anh hôn nhau mọi chuyện xảy ra rất nhanh. Khoảng cách của hai người rất gần.

Quốc Minh : Tóc vàng, ở khoảng cách gần như vậy nhìn cô đúng là rất đẹp (tiến tới gần để hôn lần nữa)

Ngọc Trang (nhìn chăm chú) : Hai người đang làm gì vậy?

-Cả Quốc Minh và Khả Hân đều giật mình.

Khả Hân (bối rối) : À, anh ta bị thương tôi đỡ anh ta về nhà thôi.

Ngọc Trang : Nhưng lúc này tôi thấy hai người...(chỉ tay là là)

Quốc Minh (mặt đỏ như gấc) : Ko phải, lúc này là anh bị té cô ấy đỡ anh thôi, rồi..

Ngọc Trang (cười gian) : Được rồi, được rồi em hiểu mà, anh ko cần phải giải thích đâu, sao có cần em dìu phụ hay ko?

-Nói rồi Ngọc Trang mỉm cười như nhìn thấu mọi chuyện.

Dì Huệ (đưa hũ thuốc cho Ngọc Trang) : Cô Ngọc Trang thuốc có đây rồi ạ.

Ngọc Trang : Cám ơn chị. Anh làm gì mà để bị thương dữ vậy?

Khả Hân (nhanh nhẩu) : Tất cả cũng tại đám người lúc này, đúng là quá đáng 6 người ăn hiếp 1 người

Ngọc Trang : Anh đánh nhau với người ta hả?

Quốc Minh (cười) : ko phải chỉ là thi đấu bóng rổ thôi, do ko cẩn thận nên mới bị thương.

Khả Hân (bất bình) : Nhưng rõ ràng là họ chơi xấu mà.

Quốc Minh : Đó là chuyện bình thường thôi, tất cả cũng giống như tiểu xảo vậy, họ chỉ muốn chiến thắng thôi.

Ngọc Trang : Khả Hân cô băng bó cho Quốc Minh đi, tôi nghe điện thoại một lát (đi nghe điện thoại)

Quốc Minh (thấy Khả Hân băng bó) : Cô ko biết làm thì nói đi, chứ đừng sợ xấu mặt rồi làm đại nha.

Khả Hân (như bị khiêu khích) : Ai nói là tôi ko biết (kéo tay Quốc Minh) đưa đây.

Quốc Minh (nhăn mặt) : Bây giờ tôi là bệnh nhân cô làm ơn nhẹ nhàng một chút được ko?

Khả Hân : Biết rồi.

- Khả Hân tỏ ra như một y tá chính hiệu, nhưng khi băng xong thì..

Ngọc Trang (nghe điện thoại xong quay lại) : Cô đang gói bánh tét hả? (ngạc nhiên cực độ)

Quốc Minh (đưa tay bị bó như giò heo lên) : Ko phải tôi đã nói với cô nếu cô ko biết làm thì đừng làm ầu, cô xem tay tôi bây giờ thành cái gì đây?

Khả Hân (đặt hai tay lên môi tỏ vẻ ngây thơ) : Tôi...xin...lỗi đây là lần đầu tiên tôi băng bó cho người ta, tuy hơi xấu một chút nhưng cầm máu là được rồi.

Tuấn Phong (vừa về tới, ngạc nhiên) : Quốc Minh, còn lâu lắm mới tới lễ hội Halloween cậu cần gì phải hóa trang sớm như vậy chứ?

Ngọc Trang : Tác phẩm của Khả Hân đó.

Khả Hân (thấy Quốc Minh nhìn mình) : Tự nhiên tôi nhớ có chuyện cần làm. Tôi..về trước (vọt lẹ).

Tuấn Phong (chào xả giao) : Mình lên lầu trước.

Quốc Minh : Anh ta làm sao vậy.

Ngọc Trang (ko nhịn được cười khi thấy cánh tay giò heo của Quốc Minh) : Để em băng lại cho anh.

- Ngọc Trang kể lại mọi chuyện cho Quốc Minh nghe, sau khi băng lại vết thương Quốc Minh lên lầu tìm Tuấn Phong

Tuấn Phong : Vào đi, à Quốc Minh có chuyện gì sao?

Quốc Minh (kéo ghế ngồi) : Mình có chuyện này muốn hỏi cậu.

Tuấn Phong (hai tay đan vào nhau để lên bàn) : Có chuyện gì thì nói đi (cười)

Quốc Minh : Cậu có yêu Khả Hân ko?

Tuấn Phong (ngờ ngàng) : Tại sao cậu lại hỏi vậy?

Quốc Minh (nhìn thẳng vào mắt Tuấn Phong) : Bởi vì mình yêu cô ấy. Nên mình muốn biết cậu có yêu cô hay ko

P/s Câu nói của Quốc Minh làm Tuấn Phong chạnh lòng, liệu anh sẽ trả lời thế nào, làm sao khi Huỳnh Thiên và Quốc Minh cùng yêu chung một người. Chương 8 Thật lòng yêu em

8. Chương 8: Thật Lòng Yêu Em

-Phòng của Tuấn Phong

Quốc Minh : Bởi vì mình yêu Khả Hân.

Tuấn Phong (cười trừ) : Chuyện đó thì liên quan gì đến mình, cậu ko cần phải nói ỉn biết.

Quốc Minh : Chúng ta là bạn thân bao nhiêu năm rồi, mình còn ko hiểu cậu sao. Mình biết cậu rất yêu Mỹ Ngọc đến bây giờ cậu vẫn chưa quên được cô ấy. Mình ko phải kêu cậu triệt để quên Mỹ Ngọc nhưng Tuấn Phong cậu phải làm rõ quá khứ là quá khứ cậu ko thể cứ sống mãi trong ký ức đó được.

Tuấn Phong : Zậy nếu mình cũng yêu Khả Hân thì sao (nhìn thẳng vào mắt Quốc Minh giọng nghiêm túc)

Quốc Minh : Nếu như zậy thì mình sẽ chúc mừng cậu, chúc mừng vì cậu ko còn phải nhốt mình trong ký ức đau khổ về Mỹ Ngọc nhưng mình ko phải vì thế mà từ bỏ Khả Hân, mình đã từng để hạnh phúc vượt mất một lần nhất định lần này sẽ ko để mất.

Tuấn Phong : Cậu đã từng yêu Mỹ Ngọc.

Quốc Minh : Đó là chuyện của quá khứ, nếu cậu thực sự yêu Khả Hân mình sẵn sàng cạnh tranh công bằng với cậu còn nếu cậu chỉ coi cô như cái bóng của Mỹ Ngọc thì mình nói cho cậu biết mình sẽ ko để cậu làm tổn thương cô ấy đâu.

-Cuộc nói chuyện trở nên căng thẳng. Ngọc Trang ở ngoài nghe được cô liền gõ cửa bước vào để giảm bớt căng thẳng.

Ngọc Trang : Em đem trái cây cho hai người nè, đang nói chuyện gì mà nhìn anh Quốc Minh và anh Tuấn Phong căng thẳng quá zậy?

Quốc Minh (cười) : Cũng ko có gì, anh về phòng trước đây.

Ngọc Trang (đợi Quốc Minh đi khỏi) : Anh và anh Quốc Minh cãi nhau sao?

Tuấn Phong : Ko có, anh và Quốc Minh chỉ bàn công việc thôi.

Ngọc Trang : Nếu ko có gì em ra ngoài trước, anh cũng đừng thức khuya quá.

-Tuấn Phong chỉ gật đầu cười lấy lệ. Sáng hôm sau Huỳnh Thiên đã bấm chuông inh ỏi.

Khánh Kỳ : Nghe rồi, nghe rồi, tới liền (mở cửa) anh làm gì tới sớm zậy?

Huỳnh Thiên : Tôi tới tìm Tóc Vàng.

Khả Hân (đầu tóc bù xù do mới ngủ dậy, vừa ngáp vừa gỡ đầu) : Sáng sớm mà ai tìm tôi zậy (nhìn thấy Huỳnh Thiên thì xấu hổ) anh tới đây làm gì (vuốt tóc cho ngay ngắn)

Huỳnh Thiên : Khó khăn lắm hôm nay anh mới không phải quay phim, nên định đưa em đi vận động chút mà.

Khả Hân : Mới sáng sớm mà đi đâu chứ.

Huỳnh Thiên : Đi rồi em sẽ biết, bây giờ mau lên thay đồ đi.

- Huỳnh Thiên đưa Khả Hân đi leo núi, lúc đầu cô còn tỏ vẻ ko hứng thú nhưng thấy Huỳnh Thiên phấn khởi như zậy cô cũng cảm thấy thoải mái theo.

Huỳnh Thiên : Phía trước là có trạm dừng rồi chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đó.

Khả Hân (thở ko ra hơi) : Uhm

Huỳnh Thiên (đặt ba lô xuống ghế, lấy chai nước ra) : Lần đầu leo núi thế nào?

Khả Hân : Một muốn chết luôn (cầm lấy chai nước Huỳnh Thiên đưa)

Huỳnh Thiên : Tại em mới leo lần đầu thôi, leo quen rồi em sẽ thấy thích môn thể thao này.

Khả Hân (tu một hơi nước rồi nói) : Hai anh em anh cũng lạ toàn thích môn thể thao quái gở gì ko? Môn nào cũng khó.

Huỳnh Thiên (cười xả giao) : Zậy sao?

Khả Hân : Tại sao anh và Quốc Minh lại trở mặt zậy, hai người là anh em lẽ ra phải thương yêu nhau chứ.

Huỳnh Thiên : Tại sao em lại nghĩ là anh em thì phải thương yêu nhau chứ.

Khả Hân : Anh xem tôi và Khánh Kỳ nè, không phải là chị em ruột nhưng tôi rất thương cô ấy, chúng tôi chưa bao giờ cãi nhau.

Huỳnh Thiên : Anh có thể nhận thấy Khánh Kỳ thật sự rất thương em. Nhưng chuyện của anh và Quốc Minh dài dòng lắm ko phải nói vài ba câu thì có thể nói hết. À, anh vừa mới thu âm ca khúc mới em lấy điện thoại ra đi anh gửi qua cho (thấy Khả Hân e đề) em sao vậy

Khả Hân : Xin lỗi anh, điện thoại hư rồi.

Huỳnh Thiên : Sao lại hư.

Khả Hân : Tôi ko cố ý làm hư đâu, hôm qua lúc đi tuyên truyền với anh ở trung tâm thương mại xong, tôi đón Taxi về nhà, lúc đó xe thắng gấp tôi tuột tay làm rớt nên hư rồi.

Huỳnh Thiên (cười) : Hư rồi thì thôi, anh đâu có trách em đâu, em cầm lấy điện thoại của anh mà xài đi.

Khả Hân : Anh lại đưa điện thoại cho tôi nữa sao, như vậy anh làm sao mà xài.

Huỳnh Thiên : Anh mua cái khác là được rồi (cầm lấy điện thoại kéo Khả Hân lại chụp) nè, em cầm đi.

Khả Hân : Sao lại để hình anh và tôi chứ.

Huỳnh Thiên (diện lý do) : Thì phòng hồ, nếu như phóng viên có trộm được điện thoại của em thấy chúng ta tình tứ như vậy thì sẽ ko nghi ngờ nữa.

Khả Hân (ngghi ngờ) : Anh ko gạt tôi chứ.

Huỳnh Thiên : Thật mà. Anh ko gạt em đâu.

Khả Hân : Nè, từ lúc mấy tuổi mà anh đã thích làm diễn viên rồi.

Huỳnh Thiên : Từ hồi anh học trung học lận, em nhìn anh thì cũng biết hồi nhỏ anh rất đẹp trai rồi, lúc đó anh được rất nhiều bạn gái trong trường thích, nhưng anh lại thích cô bạn lớp trưởng ngồi gần. Cô ấy rất lạ mặc dù anh tỏ tình với cô bao nhiêu lần, tặng bao nhiêu quà cô cũng đều từ chối.

Khả Hân : Thì ra người đào hoa như anh cũng có ngày như vậy? Rồi sao nữa anh thất tình hả?

Huỳnh Thiên : Lúc đó anh tức lắm, anh mới hỏi cô có phải cô đã có người yêu rồi ko, cô trả lời anh người yêu của cô rất đẹp trai, lại tài giỏi em có biết người đó là ai ko?

Khả Hân (cười) : Ko biết, là ai vậy?

Huỳnh Thiên : Là thần tượng của cô, thì ra cô thích một anh chàng diễn viên

Khả Hân : Đừng nói vì thế mà anh làm diễn viên nha.

Huỳnh Thiên : Lúc đó hiểu thắng lại ko hiểu biết gì nhiều nên anh nghĩ nếu anh nổi tiếng giống như thần tượng của cô ấy thì cô ấy sẽ thích anh.

Khả Hân : Anh cũng rất dễ tin người. Vậy bây giờ cô bạn đó đâu

Huỳnh Thiên : Cô ấy qua mỹ định cư rồi, cũng đã lấy chồng.

Khả Hân : Từ nhỏ anh đã đào hoa rồi bây giờ cũng ko thay đổi gì, vậy đến bao giờ anh mới nghiêm chỉnh đây, anh ko muốn yêu ai sao?

Huỳnh Thiên : Đương nhiên là muốn, những chuyện trước đây là do anh chưa tìm thấy một nửa của mình, nhưng nếu anh tìm được một nửa ấy rồi thì anh sẽ một lòng một dạ yêu cô, anh sẽ vì cô làm tất cả mọi chuyện bao gồm tính mạng của anh cũng có thể cho cô (giọng nói nghe trầm ấm và da diết)

Khả Hân : Vậy anh đã tìm được cô gái ấy chưa?

Huỳnh Thiên : Đã tìm thấy rồi, người đó đang ngồi trước mắt anh.

Khả Hân : Anh lại muốn trêu ghẹo tôi sao?

Huỳnh Thiên : Tại sao lúc nào em cũng nghi ngờ anh vậy? Anh có thể gạt cả thế giới nhưng anh là thật lòng với em. Với lại...

Khả Hân (điện thoại reo cắt ngang lời nói của Huỳnh Thiên) : Có điện thoại. Là Kiện Phong gọi (đưa cho Huỳnh Thiên) anh nghe đi.

Huỳnh Thiên: Alô ! Tôi nghe đây Kiện Phong

Kiến Phong (giọng lo lắng): Cậu đi đâu mà từ sáng giờ ko liên lạc được zậy?

Huỳnh Thiên (nhìn Khả Hân) : Tôi và Khả Hân đi leo núi chắc là do sóng yếu nên ko liên lạc được, có chuyện gì ko?

Kiến Phong : Chuyện lớn là đằng khác, cậu mau về đi. Đưa Khả Hân cùng đến luôn

Huỳnh Thiên : Um, tôi về ngay.

Khả Hân : Có chuyện gì sao?

Huỳnh Thiên : Ko biết nữa, ko nói rõ ràng thì cúp máy rồi.

-Công ty TBB

Huỳnh Thiên (tay trong tay với Khả Hân chạy tới) : Có chuyện gì mà ngoài kia đông phóng viên quá zậy, tôi và Khả Hân phải đi cửa sau mới vào được.

Kiến Phong (cầm tờ báo đưa cho Huỳnh Thiên) : Cậu xem bài báo hôm nay đi.

- Huỳnh Thiên cầm lấy cùng Khả Hân xem thì ra là tấm hình tối qua Khả Hân đi Quốc Minh từ sân tập bóng rổ về, còn chụp được tấm hình cô và Quốc Minh hôn nhau.

Khả Hân (nhìn Huỳnh Thiên) : Mọi chuyện ko phải như zậy đâu, sao họ lại đăng lung tung như zậy chứ.

Kiến Phong : Ko đăng thì bây giờ cũng đã đăng rồi, ko cần biết tạp chí lá cải này đăng đúng hay đăng sai, điều quan trọng là làm sao giải thích với phóng viên kia.

Khả Hân : Tôi..

Huỳnh Thiên (vỗ vai an ủi, cười) : Em ko cần phải lo đâu, anh đã quen với những chuyện này rồi. Chúng ta ra ngoài giải quyết đi Kiện Phong, em ở đây đợi anh đi, nếu em ra ngoài họ sẽ làm khó em đó (nhìn Kiện Phong ra hiệu đưa ngoài)

Khả Hân (kêu Huỳnh Thiên lại) : Tên Đê Tiện à

Huỳnh Thiên (quay lại) : Chuyện gì?

Khả Hân : Anh có tin tôi ko? (nhìn thẳng vào mắt anh)

Huỳnh Thiên (cười ầm) : Anh đương nhiên là tin em rồi. 100% đó.

Khả Hân (cười) : Cảm ơn anh.

-Bên ngoài công ty phóng viên đứng đông nghịt, bảo vệ khốn đốn rất nhiều khi chặn mọi người ko cho vào trong.

Mọi người : Kia Huỳnh Thiên, anh ta ra rồi, Huỳnh Thiên, Huỳnh Thiên..

Huỳnh Thiên : Ko biết mọi người đến đây tìm tôi cho chuyện gì ko (thái độ bình tĩnh).

PV1 : Huỳnh Thiên, anh chưa đọc báo hôm nay sao.

Huỳnh Thiên : Bộ lại có tin tức gì mới sao?

PV2 (cầm tờ báo vừa đọc vừa nhìn Huỳnh Thiên) : Anh xem đi trang nhất tuần báo này có đăng rõ ràng “ Hai anh em giành một cô gái” ko biết chuyện này có thật ko? Có phải hai anh em anh xảy ra xung đột là vì chuyện này.

PV3 : Lúc trước anh công khai tình cảm là muốn ngăn chặn những tin đồn ko đáng có, nhưng bây giờ bạn gái anh lại gây ra tin đồn, có phải...

- Huỳnh Thiên ko đợi phóng viên nói hết đã cầm tờ báo xé làm đôi, làm mọi người đều ngạc nhiên.

PV1 : Huỳnh Thiên, có phải anh đang tức giận vì chuyện này ko?

Huỳnh Thiên: Ko phải, bởi vì tôi tin bạn gái của tôi, tôi tin cổ thật lòng yêu tôi cũng giống như tôi thật lòng yêu cổ vậy. Tôi ko biết tại sao những tờ báo này lại đăng tin như vậy.

PV2 : Nhưng bây giờ bạn gái anh đang ở gần nhà Quốc Minh anh ko sợ họ.....

Huỳnh Thiên (cắt ngang) : Tôi nhắc lại một lần nữa. Tôi tuyệt đối tin vào bạn gái tôi. Hai ngày nữa tôi và cô ấy sẽ sang Nhật tuyên truyền album mới, cũng sẽ nhân dịp này cùng cổ đi du lịch.

Kiên Phong : Câu trả lời của Huỳnh Thiên chắc mọi người ko còn gì thắc mắc nữa rồi.

Huỳnh Thiên : Nếu ko còn gì nữa thì mọi người có thể về được rồi, tôi còn bạn rất nhiều việc, tôi xin phép (bỏ vào trong).

Mọi người : Huỳnh Thiên, Huỳnh Thiên.

- Huỳnh Thiên vừa về nhà thì thấy Huỳnh Khang và Nguyễn Mai gương mặt ai cũng đang hầm hầm, Huỳnh Thiên cũng đoán được chuyện gì, nên giả bộ cười tươi.

Huỳnh Thiên (cười) : Mọi người hôm nay làm sao vậy? Ko phải mỗi ngày con về nhà mọi người đều vui vẻ sao?

Nguyễn Mai : Con ngồi xuống đi, ba con có chuyện muốn nói kìa.

Huỳnh Thiên : Ba định nói gì với con vậy (cười ngây thơ)

Huỳnh Khang (đập tay xuống bàn) : Con còn giả bộ nữa sao? Báo chí trang nào cũng đăng hết rồi kìa “ Hai anh em giành một cô gái” có phải đẹp mặt lắm ko (đứng lên chỉ vào mặt Huỳnh Thiên)

Huỳnh Thiên : Tạp chí lá cải họ chỉ đăng tin bậy bạ thôi, ba đừng tin họ.

Huỳnh Khang : Vậy cái gì mới thật đây, người ta thường nói “hai nam một nữ hợp thành một chữ lằng nhằng” bây giờ con tệ hơn hai anh em lại đi yêu cùng một đứa. Bộ trên đời con gái chết hết rồi sao? (chống hai tay vào hông)

Huỳnh Thiên : Ba à, con đã lớn rồi, con quyền tự quyết định chuyện của mình.

Huỳnh Khang : A, bây giờ đủ lông đủ cánh rồi nên ko còn xem ba ra gì nữa phải ko?

Nguyễn Mai : Kìa ông, ông đừng lớn tiếng với con như vậy (nhìn Huỳnh Thiên) còn con nữa bao nhiêu người ko yêu lại yêu cô ấy, trước đây con vui chơi với các cô gái khác ba mẹ đều có thể nhắm mắt làm ngơ nhưng lần này con lại giành với anh mình như vậy rất là quá đáng.

Huỳnh Thiên (khó chịu) : Mẹ à, trước đây là con chưa chừng chạc nhưng bây giờ đã khác rồi, con rất thích Khả Hân con muốn yêu cô ấy thật lòng thì có gì ko tốt chứ.

Huỳnh Khang : Nhưng bây giờ là con đang giành với anh mình đó, từ nhỏ Quốc Minh đã sống thiếu mẹ, con coi như là nhường cho anh mình đi.

Huỳnh Thiên : Ba, con có thể nhường tất cả những gì con đang có cho anh nhưng Khả Hân thì tuyệt đối ko được (đứng lên)

Huỳnh Khang (mặt đỏ tía tai) : Con...có phải muốn làm ba tức chết sao?

Nguyễn Mai : Kìa ông, đừng tức giận như vậy, bác sĩ nói ông bị cao huyết áp ko thể kích động quá, Huỳnh Thiên con ko thể nghe lời ba con được sao?

Huỳnh Thiên : Chuyện gì cũng được nhưng chuyện này thì ko thể (bỏ lên lầu)

Huỳnh Khang : Bà nhìn đi, tất cả cũng tại bà quá cứng chiều nó thôi.

Nguyễn Mai : Tại sao lúc nào nó gây ra chuyện ông cũng đổ thừa cho tôi vậy?

Huỳnh Khang : Con hư là tại mẹ mà..

Nguyễn Mai : Ông yên tâm tôi sẽ tìm cách giải quyết việc này mà. Ko chừng nó wen vài bữa lại chán kiếm cô khác cặp nữa à xem.

Huỳnh Khang : Tôi nghĩ lần này Huỳnh Thiên nó thật lòng đó, nó chưa bao giờ vì một cô gái mà lớn tiếng với chúng ta như vậy cả.

-Hai ông bà đều lo lắng như nhau. Còn Huỳnh Thiên luôn làm theo ý mình anh quyết cạnh tranh với Quốc Minh. Nhà Tuấn Phong

Tuấn Phong (cầm tấm hình Mỹ Ngọc lên) : Mỹ Ngọc, anh sắp ko kiếm nổi cảm giác của mình rồi, lúc anh ở cạnh Khả Hân anh luôn có cảm giác rất hạnh phúc, anh thật sự rất sợ rất sợ một ngày nào đó anh sẽ quên mất em. Hôm đó trên đường chạy đến hiện trường tai nạn giao thông cảm giác của anh cũng giống như ngày hôm đó vậy, lo sợ sẽ mất đi một

người mà anh yêu thương. Hai ngày nữa anh sẽ qua Nhật bàn chuyện làm ăn, cứ xem như là ỉn thời gian anh hy vọng cảm giác của anh đối với Khả Hân chỉ là ngộ nhận.

-Sân thượng.

Quốc Minh : Xin lỗi, hôm nay làm cô khó xử.

Khả Hân : Chỉ là chuyện ngoài ý muốn anh ko cần phải xin lỗi. Chúng ta ko có gì là được rồi, họ nói gì thì kệ họ.

Quốc Minh : Vậy nếu những gì mấy tờ báo đó nói là thật thì sao? Nếu tôi và Huỳnh Thiên thật cạnh tranh thì cô sẽ làm sao?

Khả Hân (bối rối) : Tại sao anh và tên Đê Tiệp kia lúc nào cũng muốn trêu ghẹo tôi vậy.

Quốc Minh : Những gì tôi nói là thật lòng đó. Ko biết từ bao giờ tôi đã yêu cô, mặc dù chúng ta hay gây gổ, cô lại rất hậu đậu lúc nào cũng như người ở trên mây nhưng tôi thích tính cách như vậy của cô.

Khánh Kỳ (bước ra) : Khả Hân, cô đang nói chuyện với ai vậy?

Khả Hân (thấy cứu tinh) : Khánh Kỳ, cô đến thì hay quá (nhìn thấy Quốc Minh và Khánh Kỳ nhìn mình) à ko ý tôi là tôi..(ánh mắt như cầu cứu)

Khánh Kỳ (hiểu ý) : Khả Hân, cô có đang đợi điện thoại kia, cô mau vào nghe đi.

Khả Hân (phối hợp nhịp nhàng) : Vậy sao, tôi đi ngay (chào Quốc Minh), tôi vào nghe điện thoại hai người từ từ nói chuyện (vọt lẹ)

Khánh Kỳ (cười trừ) : Anh có gì muốn nói với tôi ko, nếu ko tôi vào nhà đây.

Quốc Minh (cười xã giao) : Um, tạm biệt.

-Phòng của Khả Hân

Khánh Kỳ : Sao cô tránh mặt Quốc Minh vậy?

Khả Hân : Anh ta nói thích tôi.

Khánh Kỳ : Cô ko thích anh ta hả?

Khả Hân : Ko biết nữa, tự nhiên anh ta nói như vậy tôi cảm thấy rất bất ngờ lại thấy có gì đó nhưng ko thể diễn tả được đó là cảm giác gì nữa.

Khánh Kỳ : Vậy trong lòng cô ai chiếm vị trí quan trọng nhất

Khả Hân (tĩnh bơ) : Là cha, sau đó là cô.

Khánh Kỳ (nhìn về ngày thơ của Khả Hân) : Ý tôi là trong 3 người thanh niên kia trong lòng cô ai chiếm vị trí cao nhất.

Khả Hân : Sao tự nhiên cô lại hỏi vậy?

Khánh Kỳ : Cô cứ trả lời câu hỏi của tôi đã.

Khả Hân : Tuấn Phong tốt với tôi nhất nên Tuấn Phong sẽ là số 1, còn Quốc Minh thì số 2, tên Đê Tiệp là cuối cùng

Khánh Kỳ : Cô chắc ko?

Khả Hân (gật đầu) : Chắc 100 phần ngàn luôn! À mà hai ngày nữa tôi phải đi Nhật cô cùng đi với tôi nha.

Khánh Kỳ : Dù cô ko cho tôi cũng sẽ đi cùng, tôi ko muốn cô xảy ra chuyện giống như lần trước nữa đâu.

P/s Tình cảm của Quốc Minh đã bày tỏ với Khả Hân, cô sẽ làm sao khi tứ giác tình yêu đã bắt đầu xoay. Trong lòng Khả Hân đã có vị trí của 3 người liệu nó có sự thay đổi nào

ko? Cuộc hẹn ở Nhật giữa cô và Huỳnh Thiên có suôn sẽ ko khi sự xuất hiện tình cờ của Tuấn Phong. Chương 9 : Vị khách ko hẹn

9. Chương 9: Vị Khách Không Hẹn

-Để dẹp yên những tin đồn lá cải Huỳnh Thiên đã đưa Khả Hân cùng qua Nhật để tuyên truyền album mới, sau khi hai người tuyên truyền xong thì về khách sạn. Mỗi người một phòng nhưng Huỳnh Thiên và Khả Hân lại cùng chung một phòng.

Khả Hân (thắc mắc) : Sao mọi người ai cũng một phòng, tại sao tôi và anh lại ở chung vậy?

Huỳnh Thiên (gian manh) : Mục đích của chúng ta lần này qua Nhật chính là dẹp tan những tin đồn hôm trước, cho nên anh và em đương nhiên là phải ở cùng một phòng rồi (nói sát vào lỗ tai cô) anh ko làm gì em đâu.

Khả Hân (sờ vào lỗ tai rùng mình) : Anh mà dám tôi sẽ biến anh thành thái giám ngay (cười nghiêng răng).

-Huỳnh Thiên cùng mọi người lên lầu chưa được bao lâu thì Tuấn Phong cũng đến đặt phòng, họ cùng ở một tầng phòng, Khả Hân và Huỳnh Thiên đối diện phòng của Tuấn Phong. Sau khi nhận phòng xong thì mọi người đi ăn tối rồi ai về phòng nấy.

Huỳnh Thiên (đóng cửa phòng lại) : Bây giờ chỉ còn có hai chúng ta thôi (tiến tới gần Khả Hân)

Khả Hân : Nè, anh định làm gì vậy hả?

Huỳnh Thiên (ngã đề lên người cô) : Em nói xem, hai người yêu nhau cùng vào một khách sạn, cùng ở chung một phòng họ sẽ làm gì (gương mặt nham nhở)

Khả Hân : Nếu anh dám động tay động chân tôi nhất định sẽ để cho anh chết một cách thê thảm.

Huỳnh Thiên (buông Khả Hân ra cười) : Sao em ko bị lây động trước sự hấp dẫn của anh vậy?

Khả Hân (nhanh chóng ngồi dậy) : Có bị điên mới thích anh.

Huỳnh Thiên (cầm gối) : Tối nay anh ngủ ở ghế sofa, cái giường nhường lại cho em.

Khả Hân (nhìn bằng ánh mắt nghi hoặc) : Ko biết có ý đồ đen tối gì ko nữa? (nghĩ thầm)

Huỳnh Thiên : Đi ngủ sớm đi, em yên tâm anh là quân tử ko thừa nước đục thả câu đâu (nằm dài trên ghế).

-Đêm hôm đó Khả Hân ko sao ngủ được cô hết lần bên này lại lần bên kia ko biết có phải vì ko có Khánh Kỳ bên cạnh ko? Cô nhìn thấy Huỳnh Thiên ngủ rất ngon lành.

Khả Hân (lấy mền đắp cho Huỳnh Thiên) : Nhìn kỹ tên Đê Tiệp này cũng rất đẹp trai, ít ra khi anh ấy ngủ rất đáng yêu cứ như là chú cừ non vậy(cô nghĩ thầm rồi mỉm cười tí mắt).

-Khả Hân đóng cửa ra ngoài sảnh khách sạn ngồi.

Tuấn Phong (vừa mở cửa ra) : Người đó ko phải là Khả Hân sao? Tại sao cô ấy lại ở đây (đi ra ngoài)

Khả Hân (đang uống café) : Anh Tuấn Phong, tại sao anh lại ở đây (ngạc nhiên)

Khả Hân : Anh qua đây bàn công việc, còn em (nụ cười trầm trầm)

Khả Hân : Anh cũng biết bài báo hôm trước đó, nên em phải qua Nhật cùng Huỳnh Thiên để dẹp tin đồn đó.

Tuấn Phong (lo lắng) : Em đi một mình với anh ta sao?

Khả Hân (xua tay) : Ko có, em đi cùng Khánh Kỳ

Tuấn Phong : Sao giờ này em còn chưa ngủ, đã vậy còn uống café ko sợ thức trắng đêm nay hả?

Khả Hân : Em ko ngủ được, định xuống đây uống gì đó nhưng lại ko biết nên uống cái gì em thấy người ta đều gọi café nên em cũng gọi.

Tuấn Phong (cười) : Uống café ko tốt đâu (ra hiệu cho phục vụ) anh làm ơn cho tôi một ly cacao nóng.

Khả Hân : Anh đã kêu thức uống rồi mà.

Tuấn Phong : Là gọi cho em đó, uống cacao nóng sẽ dễ ngủ hơn, còn café này em ko được uống nữa, tịch thu! (kéo ly café về phía mình)

Khả Hân (cười) : Anh cũng rất biết quan tâm người khác, cảm ơn anh.

Tuấn Phong : Trên sân thượng của khách sạn này có chỗ ngắm sao rất đẹp, hay là anh đưa em lên đó ngắm sao nha.

Khả Hân (cười) : Cũng được, dù sao em cũng ko ngủ được.

-Tuấn Phong đưa Khả Hân lên sân thượng ngắm sao, trên đây bố trí rất nhiều ghế đá chẳng khác gì một công viên, có nhiều cặp tình nhân cùng đến đây ngắm sao? Tuyết rơi lất phất.

Khả Hân : Ở đây rất đẹp, anh đã đưa Mỹ Ngọc đến đây chưa.

Tuấn Phong (thoảng buồn) : Vẫn chưa, anh định sau khi đám cưới sẽ cùng cô qua đây hưởng tuần trăng mật nhưng chưa gì thì...

Khả Hân (nheo mắt nhún vai) : Xin lỗi, em ko cố ý đâu.

Tuấn Phong : Ko sao mà (cười) có lẽ Ngọc Trang nói đúng quá khứ là quá khứ anh ko thể cứ nhốt mình trong cái lồng sắt vô hình đó được, bởi vì anh phải trân trọng người trước mắt anh ko muốn để mất người đó thêm một lần nữa.

Khả Hân (cười) : Có những chuyện ko phải do mình làm chủ nhất là chuyện tình cảm, em tin Mỹ Ngọc cũng ko muốn anh dẫn dắt mình như vậy đâu.

Tuấn Phong (cởi áo khoác) : Em khoác thêm áo đi, trời lạnh lắm.

Khả Hân : Cảm ơn!

Mọi người : Sao băng kìa, mau ước đi.

Khả Hân : Sao băng thì có gì là lạ đâu, trước đây em thấy ông ấy hoài, người gì mà khó tính.. (bĩu môi)

Tuấn Phong : Em nói sao..(thắc mắc)

Khả Hân : À ko? Ý em là...là tại sao mọi người thấy sao băng lại ước...ở đây có tục lệ kỳ lạ đó sao?

Tuấn Phong : Không biết có phải là tục lệ hay ko? Các cô gái đều như vậy, mỗi khi thấy sao băng đều cầu nguyện.

Khả Hân : Vậy nó có linh nghiệm ko?

Tuấn Phong : Anh cũng ko biết nhưng nếu thành tâm thác tín thì sẽ được mà.

Khả Hân : Vậy em cũng sẽ cầu nguyện (nhắm mắt lại một lát rồi mở mắt ra)

Tuấn Phong : Em cầu nguyện gì vậy?

Khả Hân : Em hy vọng một ngày nào đó anh Tuấn Phong sẽ tìm được một cô gái mà anh yêu và cô ấy cũng yêu anh, hai người sẽ có một cuộc sống hạnh phúc (cười tí mắt)

Tuấn Phong (cười) : Nhưng sao băng đã qua rồi, liệu điều ước của em có linh nghiệm ko?

Khả Hân : Zậy điều ước của em ko phải là uống phí rồi sao? Ko được em nhất định phải đợi sao băng xuất hiện một lần nữa để cầu nguyện. Nhưng nếu không có sao băng cũng không sao, khi nào về trên em nói với ông ấy là được rồi (nhìn lên bầu trời).

Tuấn Phong : Ông ấy là ai?

Khả Hân : Thì là sao băng đó (thấy Tuấn Phong nhìn mình). Mà em có nói anh cũng không hiểu đâu...(ngước nhìn lên trời rồi cười)

Tuấn Phong : Khả Hân à (cô vừa quay lại thì Tuấn Phong đã hôn cô) thật ra em ko cần phải đợi sao băng xuất hiện lâu như zậy đâu bởi vì điều ước của em đã thành hiện thực rồi. Anh đã tìm được cô gái mà anh yêu nhưng cô ấy có yêu anh hay ko thì anh cũng ko biết.

-Khả Hân ko nói lời nào hai người nhìn nhau rất lâu tới trời sáng.

Huỳnh Thiên (mở cửa) : Mới sáng sớm em đi đâu zậy? anh còn tưởng em bị mấy ông sumo Nhật bắt đi rồi chứ.

Khả Hân : Ko thèm nói với anh.

Huỳnh Thiên (đóng cửa lại) : Em mau đi thay đồ đi anh đưa em đi ăn susi, em ko biết đâu susi ở Nhật là nổi tiếng nhất đó, ko thì anh đưa em đi ăn hải sản sống với mù tạt (chép miệng) bảo đảm em ăn một lần sẽ nhớ mãi.

Khả Hân (ngghi ngờ) : Có thật là hấp dẫn như anh nói ko?

Huỳnh Thiên : Anh có thể nói dối với cả thế giới nhưng sẽ thành thật với một mình em. Mau thay đồ đi nếu ko thì hết đấy.

-Huỳnh Thiên đưa Khả Hân đi dạo hết chỗ này đến chỗ khác, cùng nhau đi ăn susi và ăn hải sản anh còn cùng cô trượt tuyết nữa. Hai người cười nói rất vui vẻ. Suối nước nóng.

Khánh Kỳ : Khả Hân lên thôi, cô ngâm nước nóng nhiều quá sẽ nhăn da đó.

Khả Hân : Cô lên trước đi, ngâm ở đây rất thoải mái, tôi ngâm một lát sẽ lên mà.

Khánh Kỳ : Nhưng đây là chỗ tắm chung nam nữ tôi chỉ sợ có ai vào đây thì..

Khả Hân : Giờ này trễ rồi ko ai vô nữa đâu mà (thấy Khánh Kỳ cứ cằn nhằn) Hajzzz! hay là zậy đi, cô thay đồ xong thì tới tôi.

Khánh Kỳ : Được rồi! Sợ cô quá.

-Khả Hân cười tinh nghịch, cô ngả lưng vào vách đá vừa ngâm vừa nhắm mắt cảm giác sự thoải mái.

Khánh Kỳ (vỗ vai Khả Hân) : Lên thôi cô nương, định ngủ ở đây sao?

Khả Hân (đứng lên): Biết rồi

-Khi Khả Hân đứng lên thì đúng lúc đó có một người đang lấy chiếc khăn mặt xuống và...

Khả Hân (hét thất thanh) : Á..á..á..á!

-Phòng Huỳnh Thiên.

Khả Hân : Tên Đê Tiện, tại sao anh lại đến suối nước nóng chứ. Anh rình mò gì ở đó hả?

Huỳnh Thiên : Suối nước nóng là để người ta ngâm mình, tắm rửa, anh đương nhiên là phải đến đó rồi, với lại đó là bồn tắm dành cho nam lẫn nữ mà.(hai người ngồi hai cạnh giường quay lưng vào nhau)

Khả Hân : Zậy tại sao anh ko lên tiếng chứ.

Huỳnh Thiên : Anh ngâm một hồi tự nhiên thấy buồn ngủ, khi thức dậy thì thấy em...

Khả Hân : Anh...đúng là tức chết mà (thấy Huỳnh Thiên cười khúc khích) Anh đang cười gì đó.

Huỳnh Thiên : Ko có, anh đâu có cười.

Khả Hân (kéo Huỳnh Thiên đứng lên) : Tôi có một chuyện muốn hỏi anh (ánh mắt hình viên đạn) lúc này anh đã thấy những gì rồi, thấy tới đâu, thành thật trả lời đi.

Huỳnh Thiên (e ngại) : Phải nói thật hả?

Khả Hân (quả quyết) : Phải! Nói thật.

Huỳnh Thiên (nhìn từ trên xuống dưới) : Anh nhìn thấy nó rất trắng, tuy hơi nhỏ nhưng rất đẹp lại sáng nữa (cười)

Khả Hân (tán vào mặt Huỳnh Thiên) : Anh đúng là Đê Tiệp mà!

Huỳnh Thiên : Ko phải chứ, em kêu anh nói thật mà.

Khả Hân : Nhưng ai kêu anh nói vậy.

Huỳnh Thiên : Anh nói vậy hồi nào, ý anh nói sợi dây chuyền của em rất trắng, mặt dây chuyền thì hơi nhỏ nhưng đẹp và lấp lánh.

Khả Hân (ngghi ngờ) : Anh nói thật hả?

Huỳnh Thiên : Chứ em nghĩ như thế nào? Còn nữa sau này em có thể dùng đánh vào mặt anh được ko, anh còn phải nhờ vào gương mặt này kiếm tiền đó

Khả Hân (bối rối) : Tôi..tôi..(đánh trống lảng) ngoài ra anh còn thấy gì nữa.

Huỳnh Thiên (ngại ngần) : Thì thấy những thứ ko nên nhìn thấy (thấy Khả Hân đang nhìn mình) à ko anh nói giỡn, anh ko thấy gì hết. Hết rồi..thật đó anh ko gạt em đâu.

Khả Hân : Tha cho anh đó (đi ra ngoài)

Huỳnh Thiên : Em định đi đâu vậy?

Khả Hân : Ko liên qua đến anh, cấm anh làm phiền tôi (đóng cửa cái rầm).

Khánh Kỳ : Sao rồi, cô giải quyết mọi chuyện với Huỳnh Thiên xong chưa.

Khả Hân : Xong rồi, anh ta nói ko thấy gì hết? Nhưng tôi cứ cảm thấy anh ta đang nói xạo?

Khánh Kỳ : Nếu như anh ta nói thấy hết chắc cô ko tha cho anh ta đâu?

Khả Hân : Lúc đó tôi sẽ giết chết hắn.

Khánh Kỳ (nghĩ thầm) : Cho nên anh ta làm sao dám nói thật

Khả Hân : Cô đang nghĩ gì vậy? Chúng ta đi dạo đi ở đây một lát nữa tôi sẽ điên lên đó.

-Cốc, cốc, cốc!

Huỳnh Thiên (mừng rỡ, mở cửa) : Mới đây đã về rồi sao? Nhớ anh hả (ngạc nhiên)

Trần Hồng : Sao vậy, thấy em ko vui sao?

Huỳnh Thiên (định đóng cửa lại thì Trần Hồng đã lấy tay chặn cửa) : Cô đến đây làm gì? Ở đây không quan ghinh cô?

Trần Hồng : Thì người ta nhớ anh nên mới từ Việt Nam lặn lội sang Nhật tìm anh.

Huỳnh Thiên : Bây giờ gặp rồi cô về đi.

Trần Hồng : Sao anh hần học với em vậy? Sự ga lăng hàng ngày của anh đâu mất rồi, ko mời người ta vào trong ngôi sao, nếu ở đây phóng viên chụp hình được thì rắc rối cho anh đó.

Huỳnh Thiên : Bây giờ cô vào trong ngồi rồi, có gì thì nói nhanh cửa ngoài kia đang đợi cô.

Trần Hồng : Đã mấy tuần ko gặp cũng ko liên lạc gì có phải anh có bạn gái mới rồi quên người ta ko?

Huỳnh Thiên : Lúc trước tôi và cô chỉ là vui chơi qua đường với lại giữa chúng ta cũng ko xảy ra chuyện gì, cho nên cô đừng làm phiền tôi nữa.

Trần Hồng (nhảy qua ngồi sát vào Huỳnh Thiên) : Em biết là anh chỉ lấy con nhỏ đó để dẹp tin đồn thôi, anh làm sao thích mẫu người như cô ta được. Có phải ko (quyến rũ)

Huỳnh Thiên (đẩy ra rồi đứng lên) : Cô làm ơn tự trọng một chút. Ko còn gì nữa thì cô làm ơn về đi.

Trần Hồng (bâu cổ Huỳnh Thiên) : Em biết anh từ chối lấy lệ thôi, ở đây ko có ai, anh cũng ko cần giả bộ thanh cao như vậy?

Huỳnh Thiên (cố kéo tay Trần Hồng ra) : Cô buông ra (vô tình bị té xuống giường)

Trần Hồng (nằm đè lên Huỳnh Thiên) : Anh vô tình hay cố ý đây..

-Cạch! Cánh cửa mở ra cả Trần Hồng và Huỳnh Thiên đều quay về phía cánh cửa.

Khả Hân (ko rời mắt hai người) : Tên Đê Tiện! anh đang làm gì vậy? (giọng nói lấp bắp)

Huỳnh Thiên (đẩy mạnh Trần Hồng ra chạy lại chỗ Khả Hân) : Ko có, Khả Hân em nghe anh nói, mọi chuyện ko như em nghĩ đâu, anh và..

Khả Hân (nhìn Huỳnh Thiên dường như mất hồn) : Anh ko cần phải giải thích. Tôi về định lấy áo khoác thôi, nhưng bây giờ thì ko cần nữa (chạy đi thật nhanh)

Khánh Kỳ : Khả Hân...

Huỳnh Thiên (chạy theo níu Khả Hân lại) : Em nghe anh giải thích đã.

Khả Hân : Anh còn định giải thích gì nữa, là tôi chính mắt nhìn thấy anh và cô ta cùng nằm trên giường..Anh xem tôi là con ngốc sao?

Huỳnh Thiên : Trước khi em phán tội tử hình cho anh thì ít ra cũng phải nghe anh nói đã.

Khả Hân (nói lớn tiếng) : Chẳng lẽ anh định nói cô ta quyến rũ anh sao?

Huỳnh Thiên : Sự thật là vậy mà, có những chuyện em nghe thấy tận tai nhìn thấy tận mắt đó chưa chắc đã là sự thật.

Khả Hân : Tôi chỉ tin vào những gì tôi thấy. Bản chất vẫn là bản chất, tôi nghĩ anh sẽ thay đổi sẽ thành thật với tình yêu nhưng thì ra ko phải. Vỡ kịch này tôi ko diễn nữa anh tìm người khác làm bạn gái của anh đi (quay người bỏ đi).

Huỳnh Thiên (kéo tay lại) : Khả Hân!

Khả Hân (tán vào mặt Huỳnh Thiên) : Anh đừng làm phiền tôi nữa (chạy đi thật nhanh) tôi ko muốn nhìn thấy anh.

-Huỳnh Thiên như chết đứng tại chỗ, anh cảm thấy lòng mình rất đau, anh biết bây giờ có nói gì Khả Hân cũng ko tin.

Khả Hân (đứng vị vào lang can của một cái cầu) : Tại sao mình lại tức giận vì anh ta chứ, tại sao mình lại cảm thấy khó chịu khi thấy anh ta thân mật cùng với cô gái khác (khóc).

Tuấn Phong (khoác áo khoác cho cô) : Cãi nhau với Huỳnh Thiên hả?

Khả Hân (quẹt nước mắt) : Tại sao anh ở đây.

Tuấn Phong : Lúc này anh đi bàn công việc tình cờ thấy em đang chạy đi nên đuổi theo em đến đây. Ko sao chứ!

Khả Hân (nghe ngào) : Ko có gì.

Tuấn Phong : Có phải em ko xem anh là bạn ko?

Khả Hân (vừa nói vừa khóc) : Em cũng ko biết tại sao em lại giận tên Đê Tiệp đó, rõ ràng em ko có tư cách trách anh ta, em chỉ là bạn gái trên danh nghĩa của anh ta mà thôi.

Tuấn Phong : Có phải em yêu Huỳnh Thiên ko?

Khả Hân : Em cũng ko biết, em chỉ cảm thấy anh ta đang gạt em, anh ta nói muốn em giúp anh ta dẹp tin đồn, một mực nói với em anh ta và cô người mẫu đó ko có gì. Nhưng những gì anh ta nói với em đều là giả dối.

Tuấn Phong : Em giận Huỳnh Thiên là tại vì em cảm thấy anh ta gạt em, lợi dụng em.

Khả Hân : Em cũng ko biết, bây giờ em ko muốn nhắc đến anh ta nữa.

-Tuấn Phong đưa khăn giấy cho cô chỉ im lặng đứng bên cạnh. Tối Tuấn Phong công Khả Hân về bởi vì cô đã quá mệt mỏi.

Khánh Kỳ (hoảng hốt) : Khả Hân làm sao vậy?

Tuấn Phong : Cô ấy chỉ mệt quá thôi, cô để cổ nghỉ ngơi thì sẽ ko sao?

Huỳnh Thiên : Tại sao anh lại ở đây?

Tuấn Phong : Tôi qua đây bàn chuyện làm ăn.

Huỳnh Thiên: Có phải anh cũng giống Quốc Minh cũng yêu Khả Hân.

Tuấn Phong : Phải, nhưng tôi cũng nói cho anh biết tôi ko nhường cổ cho anh đâu, cũng sẽ ko để anh làm tổn thương cổ. Chuyện của anh tôi đã biết hết rồi, anh hãy giải quyết đi đừng để Khả Hân phải buồn.

Huỳnh Thiên : Chuyện của tôi ko liên quan đến anh. Bạn gái tôi tôi tự biết chăm sóc ko cần anh nhiều chuyện.

Tuấn Phong : Khánh Kỳ, tôi về trước chừng nào Khả Hân tỉnh lại cô cho tôi biết nha, tôi ở phòng đối diện.

Khánh Kỳ (nhìn Huỳnh Thiên) : Ở đây cũng ko còn chuyện của anh, ra rồi nhớ đóng cửa.

Huỳnh Thiên : Nè...

-Tối hôm đó Khả Hân ngủ cùng với Khánh Kỳ, đến nửa đêm thì Khả Hân giật mình thức giấc

Khánh Kỳ (lau trán cho Khả Hân) : Sao cô đổ nhiều mồ hôi vậy? Nằm mơ thấy ác mộng sao?

Khả Hân : Tôi...tôi nhìn thấy anh Tuấn Phong..ảnh xảy ra chuyện rồi.

Khánh Kỳ : Anh Tuấn Phong, xảy ra chuyện gì.

Khả Hân : Tôi nhìn thấy..

P/s Thật ra Khả Hân đã thấy nhìn thấy gì, sự hiểu lầm của Huỳnh Thiên và Khả Hân có giải tỏa được ko
Chương 10 Linh cảm

10. Chương 10: Linh Cảm

-Giấc mơ của Khả Hân chứa đựng điều gì mà làm cho cô hoảng sợ như vậy chứ.

Khánh Kỳ : Cô nhìn thấy gì trong giấc mơ, nói cho tôi biết đi.

Khả Hân : Tôi.. tôi nhìn thấy rất nhiều lửa, hình như đang cháy..anh Tuấn Phong đang ở trong đám cháy đó..

Khánh Kỳ (an ủi) : Ko sao, ko sao chỉ là mơ thôi mà, cô yên tâm đi, sẽ ko có chuyện gì xảy ra với Tuấn Phong đâu.

Khả Hân : Có thật là ko sao ko?

Khánh Kỳ (cười trấn an) : Cô ko tin tôi sao? Bây giờ thì ngủ đi tối giờ cô đã mệt lắm rồi (kéo mền đắp cho Khả Hân, nghĩ thầm) chẳng lẽ thần May Mắn đang thử thách Tuấn Phong sao?

-Nhà Khả Hân

Huỳnh Thiên : Anh xách hành lý cho em

Khả Hân (giật lại) : Ko cần, tôi tự xách được (bỏ vào nhà)

Khánh Kỳ : Bây giờ cô đang ko vui, anh đừng phiền cô, Khả Hân là zậy đó chuyện gì cũng giận hai ba ngày sau đó cô sẽ vui vẻ như trước thôi.

Huỳnh Thiên : Zậy có chuyện gì cô gọi điện cho tôi nha (nhìn vào trong)

Khánh Kỳ : Tôi biết rồi! Anh lái xe cẩn thận.

Huỳnh Thiên : Tạm biệt!

Khánh Kỳ : Tạm biệt!

-Một lát sau thì Quốc Minh qua.

Khánh Kỳ (đặt ly nước xuống bàn) : Anh qua tìm Khả Hân sao?

Quốc Minh : Phải đó, Khả Hân đâu rồi!

Khánh Kỳ : Ở trên lầu, tôi kêu cô dùm anh (lên lầu)

Khả Hân : Anh tìm tôi có chuyện gì ko?

Quốc Minh : Lâu rồi cô ko đi tập bóng rổ, tôi đương nhiên là phải đưa cô đi tập rồi, nếu ko những gì tôi dạy cô trước đó ko phải trở thành công cốc sao?

Khả Hân : Nhưng tôi mệt lắm ko muốn đi.

Quốc Minh : Hay tôi đưa cô đi ngắm cá heo chịu ko?

Khả Hân (Hần học) : Đã nói là ko đi rồi mà! Xin lỗi tôi hơi lớn tiếng, nhưng hôm nay tôi không khỏe lắm.

Quốc Minh : Ko phải thường ngày cô hoạt bát lắm sao? Bây giờ yếu xìu zậy?

Khánh Kỳ : Thật ra thì..

Khả Hân (ngắt lời) : Tôi chỉ mệt do ngồi máy bay thôi.

Quốc Minh (cười) : Zậy hay là để hôm khác tôi đưa cô đi ngắm cá heo nha.

Khả Hân (gật đầu) : Vậy hẹn anh hôm khác nha.

Quốc Minh : Ko sao? Cô nghỉ ngơi cho khỏe đi.

-Công ty TBB.

PV1 : Huỳnh Thiên, anh giải thích sao về những tấm hình này.

Huỳnh Thiên (cầm xấp hình ngạc nhiên) : Các người làm sao có những tấm hình này.

PV2 : Zậy anh thừa nhận những gì trong tấm hình này là thật sao?

-Đó là những tấm hình ở Nhật của Huỳnh Thiên, trong đó có cảnh anh và Trần Hồng nằm trên giường, lúc Khả Hân đánh anh.

Kiến Phong : Những tấm hình này chỉ là ghép thôi, sự thật chắc chắn ko phải zậy đâu.

PV3 : Những tấm này chụp rõ ràng như zậy làm sao có thể là giả được. Chúng tôi còn có cuộn băng ghi âm này nữa (bật lên)

-“ Khả Hân : Anh còn định giải thích gì nữa, là tôi chính mắt nhìn thấy anh và cô ta cùng nằm trên giường..

Huỳnh Thiên : Trước khi em phán tội tử hình cho anh thì ít ra cũng phải nghe anh nói đã.

Khả Hân (nói lớn tiếng) : Chẳng lẽ anh định nói cô ta quyến rũ anh sao?

Huỳnh Thiên : Sự thật là vậy mà, có những chuyện em nghe thấy tận tai nhìn thấy tận mắt đó chưa chắc đã là sự thật.

Khả Hân : Tôi chỉ tin vào những gì tôi thấy. Bản chất vẫn là bản chất, tôi nghĩ anh sẽ thay đổi sẽ thành thật với tình yêu nhưng thì ra ko phải. Với kịch này tôi ko diễn nữa anh tìm người khác làm bạn gái của anh đi (quay người bỏ đi).

Huỳnh Thiên (kéo tay lại) : Khả Hân!

Khả Hân (tán vào mặt Huỳnh Thiên) : Anh đừng làm phiền tôi nữa (chạy đi thật nhanh) tôi ko muốn nhìn thấy anh nữa”

PV1 : Huỳnh Thiên, anh còn gì giải thích nữa ko?

Huỳnh Thiên : Những gì này giờ các người đưa ra chưa chắc là thật...

-Chưa dứt lời đã có người ném loa nhựa vào mặt Huỳnh Thiên.

Fan1 : Anh là đồ giả dối, uống công chúng tôi tin tưởng anh như vậy, anh lại tìm cách gạt chúng tôi.

Fan2 : Đúng đó, anh vì muốn có được sự nổi tiếng lại kiếm đại một cô gái về làm bình phong ình. Mặt khác anh lại tiếp tục thổi hồng hoa của mình. Anh đúng là làm mất mặt những người làm nghệ sĩ mà.

Fan3 : Chúng tôi ko ủng hộ anh nữa.

-Mọi người ném Poster, Băng rôn xuống đất. Huỳnh Thiên chưa bao giờ thấy hình ảnh của anh bị mọi người dẫm đạp lên như vậy.

Huỳnh Thiên (cầm từng tấm hình lên cười nhạt)

Kiên Phong : Cậu đừng lo quá, tôi sẽ giúp cậu giải quyết chuyện này.

Huỳnh Thiên : Ko cần đâu, mọi chuyện do tôi gây ra tôi ko muốn anh phải khó xử vì tôi nữa. Anh cho tôi nghỉ phép vài bữa đi. Tôi muốn yên tĩnh một mình.

- Huỳnh Thiên lái xe đi, anh đậu trước cửa nhà Khả Hân nhưng anh ko dám vào. Anh sợ cô vẫn còn giận anh. Huỳnh Thiên đậu tới tối thì mới lái về nhà.

TV : 3h chiều hôm nay, ở công ty TBB đã có sự náo loạn. Diễn viên nổi tiếng Huỳnh Thiên vì muốn che đậy Scandal của mình với cô người mẫu Trần Hồng nên đã tìm một cô gái giả làm bạn gái của mình. Mọi chuyện bại lộ khi Huỳnh Thiên hẹn hò với thân mật với Trần Hồng ở Nhật bị phát hiện. Các fan hâm mộ tỏ ra bức tức khi cùng nhau mắng nhiếc Huỳnh Thiên, ném đồ vào anh ở công ty. Liệu Huỳnh Thiên có bị giới giải trí tẩy chay ko?

Khả Hân : Chuyện lớn như vậy Tên Đê Tiện đó tại sao lại ko nói gọi cho tôi chứ?

Khánh Kỳ : Bởi vì cô đang hiểu lầm cậu ấy mà. Mọi chuyện do cậu ấy làm thì cậu ấy tự chịu, cô ko cần bận tâm cho cậu ấy.

Khả Hân : Nhưng nhìn thấy tên Đê Tiện bị như vậy, tôi cảm thấy rất tội nghiệp anh ta.

Khánh Kỳ : Cô lo ình trước còn hay hơn. Bây giờ đã là ngày thứ 70 rồi. Cô chỉ còn thời hạn 1 tháng nữa thôi đó.

Khả Hân (gật đầu) : Uhm..tôi biết rồi (đôi mắt cô hiện lên vẻ lo lắng)

-Hôm sau Khánh Kỳ cùng Khả Hân ra ngoài thì thấy Huỳnh Thiên đang đi ở phía trước, hai người lặng lẽ đi theo sau.

Cậu bé : Anh ơi, mua dùm em tờ báo đi.

Huỳnh Thiên (móc bóp) : Em cầm lấy số tiền này đi, xem như là anh mua hết số báo này của em.

Cậu bé : Ko được, mẹ em dặn buôn bán phải thật thà, em ko thể vì muốn bán hết mà đưa anh hết số báo này được. Còn anh làm như thế là rất lãng phí.

Huỳnh Thiên (cười, xoa đầu đứa bé) : Em đúng là một đứa bé ngoan. Zậy anh cùng em bán hết số báo này nha.

Cậu bé : Dạ!

- Huỳnh Thiên vui vẻ đón những tờ báo từ ta cậu bé.

Huỳnh Thiên (ho vài tiếng như lấy giọng) Ai mua báo ko, báo mới ra lò đây.

A : Đó ko phải là Huỳnh Thiên sao, tại sao anh ta lại đi bán báo zậy?

B : Chắc là anh ta muốn hóa thân vào vai diễn đó mà.

C (thích thú) : Huỳnh Thiên anh có thể cùng tôi chụp hình ko?

Huỳnh Thiên : Hôm nay tôi bán báo chứ ko phải là diễn viên..

C : Ko sao, anh chụp với chúng tôi một tấm thôi.

Huỳnh Thiên (cười) : Zậy cũng được.

-Ko biết có phải nhờ hiệu ứng nổi tiếng hay ko chẳng mấy chốc Huỳnh Thiên đã bán sạch báo.

Huỳnh Thiên (đưa tiền cho đứa bé) : Tiền của em đây, cầm lấy. (khụy gối xuống)

Cậu bé : Cảm ơn anh nhiều lắm, anh đúng là một người tốt bụng.

Huỳnh Thiên : Được rồi, em mau về nhà đi (xoa đầu cậu bé).

Cậu bé : Tạm biệt anh.

Huỳnh Thiên (đứng lên vẫy tay chào) : Tạm biệt!

Khánh Kỳ : Thì ra anh ta rất tốt, ko ý mình giàu có xem thường người khác, lại ko ngại mình là người nổi tiếng đi giúp đỡ cậu bé kia.

Khả Hân : Uhm.

-Hai người tiếp tục đi theo Huỳnh Thiên.

Huỳnh Thiên (đẩy dùm bà già một chiếc xe ve chai) : Để con giúp bà!

Bà già (cười) : Cảm ơn cậu trai trẻ nha. A tôi nhận ra cậu rồi. Hình như cậu là một diễn viên rất nổi tiếng phải ko? Hình như tên là..tên là.

Huỳnh Thiên (cười) : Con tên Huỳnh Thiên.

Bà Già : Phải, phải cậu tên Huỳnh Thiên. Báo chí, tivi đều nói cậu rất xấu xa nhưng bà già này thấy cậu rất tốt bụng. Cậu đừng quá nản chí cậu nhất định sẽ vượt qua được khó khăn mà.

Huỳnh Thiên : Cảm ơn bà.

- Huỳnh Thiên mua rất nhiều bánh kẹo đem vào một nhà thờ rồi ở đó rất lâu, ở phía xa 2 cô gái thấy anh đang nói chuyện với một sơ. Chừng 2 tiếng sau thì Huỳnh Thiên về

Khánh Kỳ (lễ phép) : Chào sơ

Sơ : Hai cô là?

Khánh Kỳ (chỉ về phía Khả Hân) : Con là bạn của Huỳnh Thiên, còn cô ấy là bạn gái của anh ta.

Sơ : Tôi nhận ra cô, cô là người hay cùng Huỳnh Thiên tham gia tuyên truyền, cũng là người Huỳnh Thiên hay nhắc đến trong những lần tới đây

Khả Hân : Sơ có thể nói cho con biết chuyện về Huỳnh Thiên ko?

Sơ : Đương nhiên là được! Huỳnh Thiên tham gia các hoạt động ở nhà thờ cách đây 5 năm, cậu ấy rất tốt mỗi lần đến đây đều đem những vật dụng, bánh kẹo cho những đứa bé cậu ấy còn dạy chúng học, có khi còn giúp dọn dẹp nhà thờ.

Khánh Kỳ : Vậy hôm nay anh ấy đến đây..

Sơ : Huỳnh Thiên nói sẽ rời khỏi đây một thời gian nghe Huỳnh Thiên nói hình như là để thư giãn, cũng đúng cậu ấy luôn bận rộn đôi lúc cũng phải nghỉ ngơi.

Khánh Kỳ : Có lẽ cậu ấy muốn lấy lại tinh thần sau Scandal.

Sơ : Huỳnh Thiên là vậy, mọi người chỉ nhìn thấy bề ngoài của cậu ấy lúc nào cũng vui vẻ nhưng ko bao giờ thấy được mặt yếu đuối của cậu ấy.

Khả Hân : Nhưng Huỳnh Thiên ko nói cho sơ biết những gì đã xảy ra với anh ấy sao?

Sơ : Con người ai cũng có bí mật ko muốn nói cho ai biết, Huỳnh Thiên ko nói là vì ko muốn mọi người vì cậu ấy mà lo lắng.

Khả Hân (nghĩ thầm) : Đê Tiện à, anh sắp ko còn Đê Tiện nữa rồi.

- Khả Hân cùng Khánh Kỳ đi ngang qua một tòa nhà bỗng nhiên cô đứng khựng lại chăm chú nhìn lên tòa nhà đó.

Khánh Kỳ (ngước nhìn theo) : Cô nhìn gì trên đó zậy?

Khả Hân : Tôi cảm thấy tòa nhà này rất wen, hình như là đã thấy ở đâu rồi thì phải.

Khánh Kỳ : Chúng ta vừa mới tới đây lần đầu, thì làm sao cô wen được.

Khả Hân : Ko biết, tôi chỉ cảm thấy tòa nhà này rất wen.

-Hai người đang nói chuyện bỗng gần đó có tiếng cãi nhau.

Công nhân 1 : Tại sao anh lại đuổi tôi chứ!

Chủ thầu : Cái đó thì phải coi lại anh. Anh lợi dụng sự tín nhiệm của công ty đục khoét công trình, cũng may là kịp thời phát hiện nếu ko đến khi giao công trình nhất định sẽ bị người ta kiện.

Công nhân 1 : Ko phải tôi đã xin lỗi rồi sao? Anh đâu cần phải làm quá đáng như zậy? Dù sao tôi cũng làm việc cho công ty Tuấn Ngọc lâu rồi. Giám đốc của anh còn phải nể tôi mấy phần đó?

Chủ Thầu : Anh đã sai còn ăn nói lớn tiếng. Giám đốc Tuấn Phong chính là nể tình anh đã làm việc lâu năm ở công ty nên đã bồi thường cho anh một tháng lương và tiền hoa hồng của năm nay (Đếm tiền) cầm lấy.

Công nhân : Các người cứ chờ xem đi. Tôi ko bỏ qua chuyện này đâu.

Khánh Kỳ: Tên công nhân đó đúng là quá đáng đã làm sai mà còn cãi bướng. Trên đời này đúng là loại người nào cũng có.

Khả Hân : Anh Tuấn Phong cũng có nghĩa có tình lắm rồi, đã đưa cho anh ta tiền lương 1 tháng cộng thêm tiền hoa hồng của năm nay nữa.

Khánh Kỳ : Phải đó, Khả Hân thôi chúng ta về đi.

Khả Hân (gật đầu) : Uhm!..(vừa đi vừa quay đầu nhìn về tòa nhà đó).

-Sáng hôm sau

Khả Hân (hoảng hốt chạy xuống lầu) : Khánh Kỳ, Khánh Kỳ

Khánh Kỳ (từ trong bếp đi ra) : Có chuyện gì vậy.

Khả Hân (nói ko ra hơi) : Rốt cuộc thì tôi cũng nhớ ra tòa nhà đó rồi.

Khánh Kỳ : Tòa nhà nào?

Khả Hân : Thì tòa nhà hôm qua chúng ta đi ngang qua đó. Tôi biết tôi nhìn thấy tòa nhà đó ở đâu rồi.

Khánh Kỳ : Ở đâu?

Khả Hân : Trong mơ, chính là trong giấc mơ. Cô có còn nhớ lúc bên Nhật tôi nói với cô là tôi nhìn thấy Tuấn Phong đang ở trong một đám cháy, rất có thể tòa nhà đó chính là nơi phát hỏa.

Khánh Kỳ : Vậy phải mau gọi điện cho Tuấn Phong.

Khả Hân (nôn nóng) : Bắt máy đi...Alô! Anh Tuấn Phong hả? Anh đang ở đâu vậy?

Tuấn Phong : Hôm nay anh đi khảo sát ở tòa nhà Trường Hưng Phát, anh định xem một lát thì đi ngay. Có chuyện gì ko Khả Hân

Khả Hân : Anh mau rời khỏi chỗ đó đi, ở đó nguy hiểm lắm.

Tuấn Phong : Tại sao vậy? Em nói gì anh ko hiểu?

Khả Hân : Em giải thích chuyện này với anh sao? Anh về nhà đi (nghe tiếng động lạ trong điện thoại) Alô! Anh Tuấn Phong anh có nghe em nói ko? Alô! Alô

Khánh Kỳ : Sao vậy?

Khả Hân : ko nghe trả lời nữa, ko lẽ anh Tuấn Phong xảy ra chuyện thật rồi? (chạy đi)

Khánh Kỳ : Khả Hân, Khả Hân đợi tôi với.

-Tòa nhà Trường Hưng Phát chủ nhật ko ai làm việc Tuấn Phong đã bị người ta đánh lén sau lưng người đó ko ai khác chính là người công nhân bị đuổi hôm trước.

Tuấn Phong (vẫn còn đau đầu, vết máu chảy xuống dài theo gương mặt) : Là anh!..

Công nhân 1 : Nếu ko thì mày tưởng là ai.

Tuấn Phong : Anh bắt tôi đến đây làm gì?

Công nhân 1 : Tại sao mày đuổi tao, mày có biết tao còn phải nuôi gia đình ko, tao còn đứa con nhỏ đang tuổi ăn tuổi lớn. Mày cho tao thôi việc khác gì giết chết gia đình tao.

Tuấn Phong: Thôi đi, anh đừng lấy gia đình ra làm cái cớ. Anh đi cờ bạc ở khắp nơi thua hết tiền phải đi đục khoét công ty, lại còn theo người ta có vợ bé, anh có nghĩ đến vợ con sao?

Công nhân 1: Ko ngờ mày điều tra gia đình tao kỹ như vậy? Ko hổ danh phù thủy trên thương trường, thảo nào mày mới 25 tuổi đã xếp vào top 3 người giàu nhất Việt Nam.

Tuấn Phong : Thật ra anh muốn sao mới thả tôi ra.

Công nhân 1: Bây giờ tao thiếu người ta 100 triệu, mày giàu như vậy số tiền nhỏ như vậy chắc ko thành vấn đề.

Tuấn Phong : Anh đừng có nằm mơ, anh tưởng tôi bị điên hay là cái máy rút tiền đây, tốt nhất anh thả tôi ra, tôi sẽ nể tình anh còn vợ hiền con thơ mà ko báo cảnh sát

Công nhân 1 (đá mạnh vào người Tuấn Phong) : Im đi, mày ko có quyền lựa chọn khác. Mày ko nghe thấy toàn mùi dầu hỏa sao, nếu mày cứng đầu như vậy tao sẽ biến mày thành heo quay.

Tuấn Phong : Anh đúng là ko biết hối cải mà.

Công nhân 1 (lục người Tuấn Phong) : Số tiền này tao tạm lấy đỡ, nếu chiều nay mày vẫn ko chịu ói ra 100 triệu thì mày cứ lấy số tiền đó để dành đốt đi.

-Nói rồi tên công nhân bỏ đi.

Khả Hân (nhìn xung quanh) : Anh Tuấn Phong, anh Tuấn Phong anh đang ở đâu vậy?

Công nhân : Tại sao lại có người đến đây, mình đã điều tra kỹ rồi, chủ nhật chỉ có mỗi tên Tuấn Phong sẽ đến đây khảo sát. Bây giờ lại xuất hiện người khác. Ko được phải lên xem thử.

Khả Hân : Anh Tuấn Phong, anh có ở đây ko ? Anh Tuấn Phong

Tuấn Phong (mừng rỡ) : Khả Hân, có phải là em ko? Khả Hân, anh ở đây.

Khả Hân (chạy lên lầu 5) : Anh Tuấn Phong, tại sao anh bị trói như zậy chứ (cởi trói).

Tuấn Phong : Tại sao em lại đến đây?

Khả Hân : Chuyện này em nói với anh sao? Quan trọng bây giờ là thoát khỏi nơi đây.

Công nhân : Muốn thoát khỏi đây sao (hai người ngạc nhiên khi thấy hân quay lại)

Tuấn Phong : Anh đừng làm bậy nha, mục tiêu của anh là tôi, anh đừng làm hại cô ấy.

Công nhân : Ko ngờ mày sắp chết mà còn có người đẹp chết cùng, đúng là rất may mắn.

Khả Hân : Tôi nhận ra anh, anh là người đục khoét công ty hôm trước.

Công nhân (bật hột quẹt) : Zậy thì cô cũng ở đây chết chung với nó đi, số tiền 100 triệu đó coi như tiền lót xác cho 2 người.

- Tuấn Phong định chạy tới thì đã muộn, tên công nhân đó đã quăng hột quẹt xuống tạo thành một bức tường lửa rất cao.

Khả Hân : Bây giờ phải làm sao đây?

Tuấn Phong : Ko sao? Em đừng lo lắng (mở cửa sổ) cửa sổ bị khóa rồi.

Mọi người : Cháy rồi, tòa nhà kia bị cháy rồi.

Khả Hân (ho) : Khó chịu quá..

Tuấn Phong (thấm ướt chiếc khăn nhờ chai nước gần đó) : Em cầm lấy, nó sẽ giúp em chịu đựng được một thời gian.

Khả Hân (nghĩ thầm) : Khánh Kỳ, Khánh Kỳ cô đang ở đâu zậy?

Tuấn Phong : Cẩn thận (Tuấn Phong xoay người đỡ cho Khả Hân khi một tấm phong tường rớt xuống)

P/s Giấc mơ của Khả Hân đã ứng nghiệm, liệu họ có thoát khỏi trận lửa này ko. Chương 11 : Bất An

11. Chương 11: Bất An

Khả Hân : Tuấn Phong, anh có sao ko ?

Tuấn Phong (mơ màng) : Ko sao, em mặc kệ anh, em mau tìm cách thoát khỏi đây đi?

Khả Hân : Em ko thể để anh ở đây như zậy được, có đi thì chúng ta phải cùng đi.

Tuấn Phong : Lửa lớn như zậy, nếu ko đi sẽ ko kịp đó.

Khả Hân (khóc sụt sướt) : Ko được, em ko thể để anh một mình, anh yên tâm Khánh Kỳ sẽ đến cứu chúng ta mà.

Tuấn Phong : Đừng khóc mà, là anh liên lụy em anh xin lỗi, xin lỗi.

Khả Hân : Anh đừng nói nữa mà..

Khánh Kỳ : Khả Hân..

Khả Hân (mừng rỡ) : Khánh Kỳ, cứu chúng tôi với.

-Lúc này Tuấn Phong đã ngắt Khánh Kỳ đã đưa hai người ra ngoài đám cháy, cả hai cùng dìu Tuấn Phong xuống lầu, đúng lúc xe cứu hỏa lần cứu thương đều tới. Tuấn Phong đã được đưa đến bệnh viện an toàn.

Bác sĩ : Mọi người yên tâm, chỉ là hít quá nhiều khói nên khó thở thôi.

Khả Hân : Nhưng anh ấy bị một thanh cây rơi trúng đầu.

Bác sĩ : Cũng may chỉ bị thương ngoài da, không tụ máu bầm nghỉ ngơi vài ngày thì có thể xuất viện.

Khánh Kỳ : Cám ơn bác sĩ nhiều lắm.

Ngọc Trang (hốt hải) : Anh Tuấn Phong sao rồi, tại sao lại gặp tai nạn vậy?

Khánh Kỳ : Một người công nhân cũ bị công ty anh Tuấn Phong xa thải nên trả thù anh.

Ngọc Trang : Vậy anh Tuấn Phong có bị thương ko?

Khả Hân : Chỉ là vết thương ngoài da, vài ngày thì có thể xuất viện.

Quốc Minh : Còn cô, cô có sao ko? Tại sao cô biết Tuấn Phong ở đó mà tới.

Khả Hân a : Tôi...tôi

Khánh Kỳ : Chúng tôi vô tình thấy người công nhân đó cãi nhau với chủ thầu, hẳn ta rất hung hăng lại biết anh Tuấn Phong có thói quen giám sát công trình một mình nên chúng tôi đến đó tìm anh Tuấn Phong. Ko ngờ hẳn lại làm hại anh.

Quốc Minh : Vậy cám ơn hai người đã cứu Tuấn Phong

Khánh Kỳ : Chúng ta là hàng xóm nên giúp đỡ lẫn nhau mà, chẳng lẽ mọi người ko coi chúng tôi là bạn.

Ngọc Trang : Chúng tôi ko phải có ý đó. Dù sao cũng cảm ơn hai người đã cứu anh Tuấn Phong.

Quốc Minh (nhìn vào phòng bệnh) : Tuấn Phong tỉnh lại rồi kìa!

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong, anh ko sao chứ? Anh có còn thấy đau chỗ nào ko?

Tuấn Phong (cười) : Đầu thì vẫn còn hơi đau một chút, còn lại thì vẫn bình thường, ko sao?

Khả Hân : Xin lỗi anh, nếu ko phải vì cứu em thì anh cũng ko phải bị thương như vậy?

Tuấn Phong : Em đừng nói vậy mà, à! Sao em biết anh ở đó mà đến vậy?

Khả Hân : Chuyện này dài dòng lắm, em kể anh nghe sao?

Quốc Minh : Cậu ko sao thì tốt rồi, sau cái họa ắt sẽ có hậu phúc mà.

Tuấn Phong (cười) : Mong như cậu nói.

Khánh Kỳ : Anh Tuấn Phong anh có định báo cảnh sát ko?

Tuấn Phong : Mặc kệ anh ta đi, dù sao anh ta cũng là bị ép vào đường cùng nên mới vậy?

Ngọc Trang : Nhưng em sợ anh ta lại gây rắc rối cho anh nữa thì khổ?

Tuấn Phong : Em yên tâm anh sẽ cẩn thận hơn, ko còn sớm nữa mọi người về nhà đi.

Khả Hân : Nhưng anh ở lại một mình có ổn ko?

Quốc Minh : Cô yên tâm, tối nay tôi sẽ ở lại canh chừng cho.

Khánh Kỳ : Có anh Quốc Minh thì an tâm rồi.

Ngọc Trang : Vậy mọi người về trước anh nghỉ ngơi đi nha.

-Nhà của Khả Hân

Khánh Kỳ (đặt ly nước xuống bàn) : Cô sao vậy? Từ lúc ở bệnh viện về nhà đã như vậy rồi, có tâm sự sao?

Khả Hân (vẻ mặt lo lắng) : Tôi cũng ko biết nữa, tôi chỉ cảm thấy rất bất an, có cái gì cứ đè ở trong lòng vậy, tôi sợ lại có chuyện xảy ra (nhắm chặt tay Khánh Kỳ)

Khánh Kỳ (trấn an) : Cô đừng suy nghĩ nhiều quá, có lẽ cô lần đầu tiên chứng kiến chuyện như vậy nên cảm thấy sợ, lo lắng cũng bình thường thôi.

Khả Hân : Nhưng...

Khánh Kỳ : Ko sao đâu, cô đừng suy nghĩ nhiều mà, đi ngủ sớm lấy tinh thần ngày mai mọi chuyện sẽ trở lại bình thường.

-Sáng hôm sau

Khánh Kỳ : Mới sáng sớm cô gọi cho ai vậy?

Khả Hân : Đã mấy ngày rồi tôi ko liên lạc được cho tên Đê Tiệp, anh ta cứ như bốc hơi vậy?

Khánh Kỳ : Cô lo cho anh ta sao?

Khả Hân : Đương nhiên là lo rồi, ko biết anh ta có chịu nổi áp lực này ko (vui mừng) Alô (về vui mừng mất hẳn) Là anh sao? Kiện Phong, tôi Khả Hân đây anh có biết tên Đê Tiệp đang ở đâu ko tôi ko liên lạc được với anh ấy.

Kiến Phong : Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.

-Quán café

Khả Hân : Có phải vì chuyện ở Nhật nên tên Đê Tiệp muốn tránh mặt mọi người ko?

Kiến Phong : Chuyện xảy ra lần này rất tệ, khác hẳn với những chuyện trước đây? Có lẽ đối với Huỳnh Thiên đây là một cú sốc lớn. Huỳnh Thiên chưa bao giờ bị khán giả ném đồ vào mặt còn bị tẩy chay nữa.

Khả Hân : Vậy ko có cách giải quyết chuyện này sao?

Kiến Phong: Chỉ có cách là kêu Trần Hồng ra làm chứng nói những chuyện đó ko có thật nhưng hy vọng rất mong manh, Trần Hồng là một người rất ích kỷ, tự cao với lại lần này cô ta làm vậy cũng muốn phá hình tượng của Huỳnh Thiên thôi, kêu cô ta giúp chúng ta e rằng còn khó hơn lên trời nữa.

Khả Hân : Hay là nhân cơ hội này kêu tên Đê Tiệp rút khỏi ngành giải trí đi.

Kiến Phong : Ko được đâu, Huỳnh Thiên làm diễn viên ko phải vì mình đâu mà còn vì một người rất quan trọng với cậu ấy.

Khả Hân : Có phải là cô bạn lớp trưởng của anh ta ko?

Kiến Phong : Phải, sao cô biết.

Khả Hân : Cô ta dù sao đã lấy chồng anh ta có cần phải giữ lời hứa đến vậy ko?

Kiến Phong (ngạc nhiên) : Ai nói cô ấy lấy chồng

Khả Hân : Thì tên Đê Tiệp nói.

Kiến Phong : Chuyện ko phải vậy đâu. Thật ra cô bạn lớp trưởng của Huỳnh Thiên đã mất lâu rồi.

Khả Hân : Mất rồi.

Kiến Phong : Phải, mất trước khi tốt nghiệp trung học. Lúc trước Huỳnh Thiên học rất tệ, bài vở thì ko theo kịp, gia đình cậu ấy thường xuyên lục đục, anh em lại ko hòa thuận nên Huỳnh Thiên học càng lúc càng tệ, cúp học còn nhiều hơn ăn cơm.

Khả Hân : Rồi sao nữa?

Kiến Phong : Lúc đó cô bạn lớp trưởng ngồi bên cạnh đã động viên an ủi, kèm cho Huỳnh Thiên học, ko biết là Huỳnh Thiên thông minh hay cô bạn đó giỏi, chẳng bao lâu Huỳnh Thiên theo kịp bài còn giành luôn giải top 5 học sinh giỏi của trường (giọng chùng xuống hẳn)

Khả Hân : Có chuyện gì xảy ra hả?

Kiến Phong : Hôm mà Huỳnh Thiên nhận giải thưởng cô bạn đó ko đến, Huỳnh Thiên lên hỏi ban giám hiệu mới biết cô bạn đó đã nhập viện, cô ấy bị suy tim đã ko qua còn cứu chữa kịp.

-Kiến Phong kể lại.

Hoàng Dung : Huỳnh Thiên, cuối cùng cậu cũng đã thành công, cậu đã theo kịp mọi người rồi.

Huỳnh Thiên : Cậu sẽ ko sao đâu, ở đây bệnh viện ko tốt mình kêu ba mình đưa tiền co bạn ra nước ngoài chữa bệnh. Cậu sẽ khỏi bệnh lúc đó lại kèm ình học.

Hoàng Dung : Bác sĩ đã nói với mình rất nhiều lần rồi bệnh của mình ko thể trị được.

Huỳnh Thiên : Ko đâu, nhất định sẽ có hy vọng mà. Mình còn chưa trả ơn cậu nữa.

Hoàng Dung : Vậy đi, sau này cậu lớn lên trở thành một diễn viên nổi tiếng coi như là trả ơn tớ

Huỳnh Thiên : Tại sao lại như vậy.

Hoàng Dung : Bởi vì tớ rất thích làm diễn viên nhưng sẽ ko bao giờ có thể hoàn thành ước mơ của mình. Cho nên cậu phải giúp tớ hoàn thành ước mơ.

Huỳnh Thiên : Cậu yên tâm mình hứa với cậu, mình sẽ trở thành một diễn viên nổi tiếng, nhất định đó. Cậu tin mình đi

Hoàng Dung (cười) : Vậy mình ngoéo tay nha.

-Kể đến đây mắt Kiện Phong đã đỏ..

Khả Hân : Tội nghiệp quá. Anh yên tâm tôi sẽ tìm cách giúp Huỳnh Thiên giải quyết chuyện này, tôi sẽ để anh ta giữ đúng lời hứa của mình.

Kiện Phong : Cô định làm sao.

-Bãi đậu xe

Khả Hân (chạy lại kêu) : Trần Hồng, Trần Hồng cô đợi tôi một lát.

Trần Hồng : Là cô, cô kiếm tôi làm gì.

Khả Hân : Tôi chỉ muốn nhờ cô một việc (kể rõ đầu đuôi)

Trần Hồng : Tại sao tôi lại phải giúp các người chứ

Khả Hân : Nhưng cô làm vậy cũng đâu có lợi ích gì ình chứ, tôi xin cô suy nghĩ lại đi.

Trần Hồng : Tuy tôi ko có lợi ích gì nhưng tôi phá như vậy cảm thấy rất vui.

Khả Hân : Vậy làm sao cô mới chịu giúp Huỳnh Thiên?

Trần Hồng : Muốn tôi giúp đến vậy sao?

Khả Hân : Phải, cô ra điều kiện đi.

Trần Hồng (kệnh kệu) : Vậy cô quỳ xuống năn nỉ tôi đi, biết đâu tôi đổi ý sẽ giúp các người.

- Khả Hân hoàn toàn bất ngờ về lời đề nghị của Trần Hồng, cô nhớ lại những gì Kiện Phong và Huỳnh Thiên nói

Kiện Phong : Huỳnh Thiên làm diễn viên ko chỉ vì bản thân anh ta mà vì một người bạn rất quan trọng.

Huỳnh Thiên : Ai cũng có ước mơ, ước mơ của anh chính là làm một diễn diễn.

Trần Hồng (thấy Khả Hân do dự) : Sao, ko làm được hả? Vậy đừng làm phí thời gian của tôi (quay đi mở cửa xe).

Khả Hân : Khoan đã, có phải tôi làm được thì cô sẽ giúp Huỳnh Thiên ko?

Trần Hồng (cười đắc thắng) : Cô làm được rồi hử nói...

-Trần Hồng chưa kịp nói dứt lời thì Khả Hân đã quỳ xuống, bản thân cô cũng rất ngạc nhiên

Khả Hân : Xin cô, xin cô hãy giúp Huỳnh Thiên.

Trần Hồng : Cô vì anh ta mà ko cần đến tự trọng sao?

Khả Hân : Huỳnh Thiên làm diễn viên ko chỉ vì bản thân anh ấy mà còn vì người bạn mà anh ấy rất coi trọng. Tôi ko muốn mọi cố gắng của anh ấy phải sụp đổ. Nên tôi xin cô hãy giúp Huỳnh Thiên đi có được ko?

Trần Hồng (suy nghĩ hồi lâu về câu nói của Khả Hân) : Được rồi, coi như tôi sợ cô, ngày mai tôi sẽ mở cuộc họp báo đính chính về chuyện này?

Khả Hân (mừng rỡ) : Cám ơn, cám ơn cô.

Trần Hồng : Cô mau đứng lên đi, nếu ko phóng viên lại đăng bây giờ (lái xe đi)

-Ngày hôm sau tại phi trường, Huỳnh Thiên vừa ở Nhật về đang lái xe thì nghe phóng viên trực tiếp về cuộc họp báo của Trần Hồng, anh lái xe như bay đến công ty.

Trần Hồng : Hôm nay tôi mở cuộc họp báo này là để đính chính về Scandal ở Nhật của tôi và Huỳnh Thiên, tôi muốn đính chính những gì báo chí đưa đều là giả. Tôi và Huỳnh Thiên hoàn toàn ko có xảy ra chuyện gì hết.

PV1 : Tại sao sự việc xảy ra lâu như vậy bây giờ cô mới mở cuộc họp báo đính chính có phải còn có nội tình gì ko?

PV2 : Sau khi Scandal xảy ra khán giả dường như đã quay lưng với Huỳnh Thiên, còn sự nghiệp của cô thì lại thuận lợi. Bây giờ cuộc họp báo này lại muốn giải oan cho Huỳnh Thiên cô ko sợ mình sẽ vạ lây sao?

Trần Hồng : Những gì tôi nói toàn là sự thật, hôm đó tôi có mặt tại Nhật là vì hẹn với bạn trai, nhưng do tôi uống quá nhiều rượu nên vào nhầm phòng của Huỳnh Thiên rồi gây ra hiểu lầm như vậy?

PV3 : Nếu sự việc là vậy tại sao Huỳnh Thiên lại ko giải thích ọi người chứ.

Trần Hồng : Bởi vì Huỳnh Thiên coi tôi là bạn bè, anh ấy ko muốn việc xấu hổ của tôi lan truyền ra bên ngoài. Có gì mất mặt hơn khi một cô gái uống say vào nhầm phòng rồi tưởng người ta là bạn trai mình chứ.

PV1 : Vậy bây giờ cô nói ra ko sợ xấu hổ sao?

Trần Hồng (thoảng nhìn Khả Hân) : Bởi vì chuyện của tôi đã làm sứt mẻ tình cảm của Huỳnh Thiên và bạn gái của anh ta, họ còn định chia tay nên tôi muốn mở cuộc họp báo này minh oan cho Huỳnh Thiên và xin lỗi bạn gái anh ta.

PV2 : Khả Hân, những gì Trần Hồng nói có thật ko? Cô và Trần Hồng ko có thông đồng với nhau chứ?

PV3 : Theo thông tin chúng tôi có được cô chỉ là bạn gái hợp đồng với Huỳnh Thiên có phải thật ko?

PV2 : Vậy tại sao cô lại giúp đỡ Huỳnh Thiên chứ, có phải anh ta đưa tiền nhờ cô làm vậy ko?

-Các nhà báo liên tục hỏi làm cho Khả Hân mất bình tĩnh, bỗng có tiếng nói.

Huỳnh Thiên : Các người đừng làm khó cổ có được ko (đi lên cạnh Khả Hân)

Khả Hân (nhìn Huỳnh Thiên) : Ôi Tiệp à!

Huỳnh Thiên (nhìn Khả Hân cười gật nhẹ) : Ko sao đâu?

PV1 : Huỳnh Thiên anh định giải thích về chuyện này sao?

Huỳnh Thiên : Tôi đến đây vì muốn làm rõ sự thật, từ đầu tôi đã gạt mọi người tôi và Khả Hân ko có quan hệ gì hết. Cô ấy chỉ là bạn gái trên hợp đồng của tôi (giọng bình tĩnh)

-Câu nói của Huỳnh Thiên làm bao nhiêu người ngạc nhiên.

Huỳnh Thiên (nhìn Khả Hân) : Anh ko muốn kéo em vào cuộc nữa, em muốn em có một cuộc sống thật yên bình ko ai làm phiền.

PV1 : vậy là những gì Trần Hồng nói đều là giả...

Huỳnh Thiên : Ko phải, tôi và Trần Hồng ko có quan hệ gì đó là sự thật, tin tức báo chí đăng chỉ là hiểu lầm mà thôi.

PV2 : Zậy tại sao Khả Hân lại đánh anh chứ, anh hết lần này đến lần khác đều lừa gạt mọi người, anh có nghĩ mình là một diễn viên xứng đáng ko?

Huỳnh Thiên : Tôi...

Khả Hân (ko đợi Huỳnh Thiên nói) : Tôi có thể nói vài lời ko?

PV1 : Có phải cô lại định bao che cho Huỳnh Thiên ko?

Khả Hân : Ko phải, những gì tôi sắp nói đây chính là những lời thật trong lòng mình. Lúc trước tôi làm bạn gái Huỳnh Thiên chỉ là muốn giúp anh ta dẹp Scandal. Nhưng thời gian

tiếp xúc tôi nhận ra anh ấy rất tốt ko Đê Tiệp giống như tôi nghĩ. Ko biết từ lúc nào tôi rất muốn trở thành bạn gái của anh ấy (nhìn thẳng vào mắt Huỳnh Thiên)

Huỳnh Thiên (ngỡ ngàng) : Khả Hân, em ko cần phải nói giúp anh, anh nói ra sự thật là ko muốn làm cho em buồn...

Khả Hân (hôn Huỳnh Thiên) : Đây chính là hành động chứng minh em yêu anh. Em sẽ cùng anh vượt qua mọi khó khăn (nắm tay Huỳnh Thiên)

Trần Hồng (vỗ tay) : Mọi người thấy ko? Tuy họ đóng kịch gạt mọi người là sai nhưng bây giờ họ lại yêu nhau thật lòng, con người ai cũng sẽ có lúc làm sai bây giờ Huỳnh Thiên đã hối lỗi, chúng ta lại tác hợp được 1 chuyện tình tốt đẹp, mọi người có thể cho anh ấy một cơ hội ko?

Fan1 : Huỳnh Thiên đã nhận sai rồi hay là thôi đi.

Fan2 : Trông họ cũng rất xứng đôi, đúng là trai tài gái sắc.

Fan3 : Mình cũng thấy đâu có gì to tát đâu, Huỳnh Thiên tốt như zậy mà..

-Sau đó hàng loạt tiếng vỗ tay chúc mừng cuộc hợp báo kết thúc tốt đẹp. Huỳnh Thiên đưa Khả Hân về nhà

Huỳnh Thiên : Những gì em nói tại cuộc họp báo là thật sao? Em thật lòng yêu anh hả?

Khả Hân : Tôi chỉ ko muốn anh mất việc thôi. Nhưng mà cuộc họp báo đang diễn ra tốt đẹp anh lại tới phá.

Huỳnh Thiên : Mấy ngày ở Nhật anh đã suy nghĩ rất nhiều, anh nhớ lúc anh đuổi theo em ra sảnh ở Khách sạn em khóc rồi đánh anh, lúc đó anh cảm thấy bản thân mình rất đáng ghét, anh giận mình đã làm cho em buồn. Cho nên anh không muốn em phải chịu những

rắc rối ở làng giải trí nữa. Nhưng khi em nói với phóng viên những lời đó anh thật sự rất vui. Anh hy vọng những lời em nói hôm nay là thật.

Khả Hân : Anh đừng hiểu lầm. Tôi chỉ muốn giúp anh giữ lời hứa với cô bạn lớp trưởng của anh thôi.

Huỳnh Thiên : Em biết rồi sao? Là Kiện Phong nói sao?

Khả Hân : Uhm! Thôi trễ rồi anh về đi. Ngày mai còn đi làm nữa.

Huỳnh Thiên : Em cũng ngủ sớm đi. Anh về đây! Bye!

-Nhà Khả Hân.

Khánh Kỳ : Tôi coi tin tức thấy cô rất oai nha.

Khả Hân (đi lại bàn rót nước) : Có gì mà oai chứ! Tôi chỉ ko muốn tên Đê Tiệp khó xử mà thôi.

Khánh Kỳ (giọng chọc ghẹo) : Nhưng những lời cô nói nghe rất cảm động, đặc biệt là lúc cô kéo Huỳnh Thiên vào hôn cô đừng nói chỉ là diễn kịch thôi nha.

Khả Hân : Tôi cũng ko biết tại sao lúc đó lại gan như zậy. Khi hôn xong cảm thấy mình rất ngượng.

Khánh Kỳ : oh, thì ra là zậy? Zậy tôi hỏi cô 1 chuyện nha trong 3 người Tuấn Phong, Quốc Minh và Huỳnh Thiên cô thích ai nhất, có cảm giác với ai nhất (xoay Khả Hân lại hỏi)

Khả Hân (hai tay cầm ly nước) : Tuấn Phong thì rất tốt có thể nói là một Mr. Hoàn hảo, Quốc Minh thì anh ta lúc nắng lúc mưa nhưng anh ấy đối với tôi cũng ko tệ. Còn Huỳnh Thiên thì...

Khánh Kỳ : Huỳnh Thiên thì sao?

Khả Hân : Có đôi lúc tôi cảm thấy anh ta rất xấu, ko có trách nhiệm nhưng có lúc lại rất tốt đem lại cho người ta cảm giác an toàn.

Khánh Kỳ : Theo như phán đoán của tôi thì người cô yêu có lẽ là...

-Sau khi đưa Khả Hân về thì Huỳnh Thiên có điện thoại là Trần Hồng hẹn anh ra ngoài.

Trần Hồng : Đưa bạn gái của anh về rồi sao? Hai người làm lành với nhau chưa.

Huỳnh Thiên : Rồi, cảm ơn em đã giúp anh dẹp chuyện này (cười)

Trần Hồng : Có gì đâu, chuyện này cũng do em gây ra với lại Khả Hân cũng đã lên tiếng nên em cũng ko nữ.

Huỳnh Thiên : Khả Hân đến tìm em sao?

Trần Hồng : Phải, cô ấy năn nỉ em giúp anh, em chỉ tiện miệng kêu cô ấy quỳ xuống thôi ai ngờ cô ấy làm thật, làm em cảm thấy mình rất có lỗi. Em muốn nhờ anh giúp em xin lỗi với cô ấy.

Huỳnh Thiên : Khả Hân quỳ xuống năn nỉ giúp anh sao?

-Những lời Trần Hồng nói làm Huỳnh Thiên như hiểu ra chuyện gì anh vội vàng móc ví ra trả tiền rồi chạy đi thật nhanh, chỉ chào vội Gigi.

P/s Nỗi bất an trong lòng Khả Hân là gì, thật ra người mà Khả Hân yêu là ai. Chương 12 Ứng nghiệm

12. Chương 12: Ứng Nghiệm

Huỳnh Thiên : Khả Hân, bây giờ anh đang lái xe đến chỗ em, em ra ngoài đợi anh nha.

Khả Hân : Anh đến làm gì? Không phải đã về rồi sao?

Huỳnh Thiên : Anh đến sẽ nói với em sao!

- Huỳnh Thiên lái xe nhanh như bay đến đó. Vừa mới xuống xe anh đã chạy đến ôm cô, làm Khả Hân bất ngờ.

Khả Hân : Anh làm gì vậy?

Huỳnh Thiên : Trần Hồng đã nói cho anh nghe hết rồi, anh ko biết em vì anh phải đi cầu xin người ta, nếu anh biết anh thà bị mọi người quay lưng cũng ko muốn em làm như vậy đâu? Anh xin lỗi là anh ko tốt liên lụy em.

Khả Hân : Anh đến đây là muốn nói với em những lời này thôi sao?

Huỳnh Thiên : Khả Hân, anh hứa với em sau này sẽ ko làm cho em buồn, ko làm em phải lo cho anh nữa, anh sẽ bảo vệ cho em đến suốt cuộc đời (nắm tay cô)

Quốc Minh (kéo Khả Hân lại giật tay 2 người ra) : Buông cô ấy ra.

-Thì ra Quốc Minh đã nhìn thấy tất cả, nghe hết những gì mà 2 người nói với nhau

Huỳnh Thiên : Anh làm gì vậy?

Quốc Minh : Những rắc rối này gây cho cô ấy vẫn chưa đủ hả? Bây giờ lại muốn lôi cô ấy vào những thị phi của mày nữa sao?

Khả Hân : Quốc Minh à! Ko phải như vậy đâu?

Huỳnh Thiên : Tôi biết lần này là lỗi của tôi, nhưng tôi yêu Khả Hân là thật lòng như vậy liên quan gì đến anh.

Quốc Minh : Mày đừng tưởng nói những lời đó thì cô ấy sẽ tin mày, những lời đó mày về nói cho những cô bồ của mày đi?

Huỳnh Thiên : Tôi coi anh là anh hai nên mới ko muốn cãi nhau với anh, anh có cần câu nào cũng nói khó nghe đến như vậy ko?

Quốc Minh : Tao cảnh cáo mày, mày ko được làm phiền Khả Hân nữa. Nếu để tao biết mày làm tổn thương cô thì tao sẽ ko tha ày đâu.

Huỳnh Thiên : Anh tưởng mình là ai Minh đại tình thánh sao? Tôi nói cho anh biết,khi ngón tay của anh chỉ vào người khác bốn ngón còn lại sẽ chỉ vào mặt anh đó. Tôi cái gì cũng thể nghe anh bởi vì chúng ta là anh em còn nếu bắt tôi phải nhường cô ấy cho anh thì anh nhầm to rồi bởi vì sẽ ko bao giờ có chuyện đó đâu?

Khả Hân : Thôi đi! Hai người cãi nhau cái gì chứ?

Huỳnh Thiên : Anh ta kiếm chuyện với anh trước!

Khả Hân : Đê Tiệp à! Khuya rồi anh cũng nên về nhà đi. Em ko muốn vừa mới giúp anh dẹp yên một chuyện bây giờ lại gây ra chuyện khác.

Huỳnh Thiên (hậm hực nhìn Quốc Minh) : Ngày mai anh đến đón em (lái xe đi).

Khả Hân : Quốc Minh à, ko lẽ những lời lúc nãy anh nói ko thấy quá đáng sao?

Quốc Minh : Bây giờ em vì Huỳnh Thiên mà cãi nhau với anh sao?

Khả Hân : Em chỉ muốn anh công bằng với tên Đê Tiệp thôi. Anh ấy rất tốt tại sao anh lúc nào cũng nghĩ anh ấy xấu xa như vậy chứ.

Quốc Minh : Nó ko phải là người xấu anh mới là người xấu, vậy đúng rồi phải ko?

Khả Hân : Em ko phải có ý đó. Em chỉ ko muốn hai anh em anh lần nào gặp nhau cũng xem nhau như kẻ thù như vậy?

Quốc Minh (lấy bình tĩnh) : Xin lỗi, là anh hơi nóng tính, xin lỗi.

Khả Hân : Nếu ko có gì em vào nhà đây?

- Khả Hân vừa quay người vào trong thì Quốc Minh kéo cô lại và hôn cô.

Huỳnh Thiên (dùng sức đẩy ra và tát vào Quốc Minh) : Anh làm sao vậy?

Quốc Minh : Tại sao em trước mặt bao nhiêu người có thể hôn Huỳnh Thiên? Còn anh thì ko?

Khả Hân (cứng họng) : Em..

Quốc Minh : Có phải em yêu Huỳnh Thiên ko?

Khả Hân : Em ko muốn nói chuyện với anh. (giọt nước ở khóe mắt cô rơi thật nhanh như sợ ai nhìn thấy)

Quốc Minh (kéo tay Khả Hân) : Tại sao em không trả lời câu hỏi của anh.

Khả Hân : Bây giờ em rất mệt, em vào nhà đây

-Khả Hân đóng cửa lại, dựa vào cánh cửa mà khóc

Khánh Kỳ : Cô sao vậy?

Khả Hân : Tôi...

Khánh Kỳ (ôm cô vuốt tóc) : Tôi biết cảm giác của cô lúc này mà. Từ đây tới thời hạn chỉ còn 10 ngày có lẽ cô đã đến lúc phải đưa ra quyết định rồi.

-Tối hôm đó.

Khả Hân (giật mình thức giấc) : Cẩn thận.

Khánh Kỳ : Cô làm sao vậy? Lại mơ thấy ác mộng sao?

Khả Hân : Tôi ko biết, tôi ko nhìn thấy rõ lắm chỉ nhìn thấy một chiếc xe đang lao tới rất nhanh, có một người đang đứng đó.

Khánh Kỳ : Người đó là ai!

Khả Hân : Tôi ko nhìn thấy mặt người đó. Có khi nào Quốc Minh và Huỳnh Thiên sẽ xảy ra chuyện ko?

Khánh Kỳ : Ko đâu, ko đâu cô đừng tự mình dọa mình mà.

Khả Hân : Nhưng tôi thật sự rất sợ.

Khánh Kỳ : Tôi đi pha một ly sữa nóng cho cô, uống xong thì sẽ ngủ ngon thôi (trấn an).

-Sáng hôm sau tại bệnh viện.

Khả Hân (ngạc nhiên) : Ủa, anh Tuấn Phong hôm nay xuất viện rồi sao?

Tuấn Phong : Ko phải, bác sĩ nói ngày mai mới có thể xuất viện nhưng anh cảm thấy trong này rất buồn nên xin về sớm.

Khả Hân : Như vậy làm sao được, anh lớn như vậy rồi mà còn sợ buồn sao cứ như con nít vậy?

Tuấn Phong (bỏ hai tay vào túi quần) : Thì ở đây ko ai nói chuyện, ko ai ồn ào nên thấy buồn.

Khả Hân (cười) : Anh biết nói móc từ khi nào vậy?

Tuấn Phong (cười) : Giỡn với em một chút cho vui thôi, anh dọn xong đồ rồi chúng ta có thể về.

-Hai người lặng lẽ nhìn nhau bên lều như muốn nói gì.

Tuấn Phong _ Khả Hân : Anh (em) có chuyện muốn nói với em (anh) (hai người nhìn nhau cười) . Anh (em) nói trước đi.

Khả Hân : Vậy em nói trước, thật ra em (ngập ngừng) lúc anh ở Nhật có nói những gì trong lòng của anh với em, lúc đó em ko trả lời anh bởi vì em ko biết trong lòng của mình nghĩ gì nhưng bây giờ em có thể trả lời câu hỏi của anh lúc đó (cúi đầu) xin lỗi, người em yêu ko phải là anh..

Tuấn Phong (ngắt lời) : Em ko cần phải nói thêm gì nữa, anh hiểu mà (bước lại gần Khả Hân) thật ra anh đã sớm biết được người em yêu là ai, Thật ra điều anh muốn nói với em cũng là điều này bởi vì..

- Khả Hân cùng Tuấn Phong xuất viện

Tuấn Phong : Tôi về rồi đây!

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong, ko phải ngày mai anh mới xuất viện sao?

Khả Hân : Anh ấy nói ở trong ấy buồn nên đã xin về sớm.

Tuấn Phong : À! Quốc Minh đâu rồi, này giờ ko thấy cậu ấy.

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh vừa mới ra ngoài, anh ấy nói tối mới về.

Tuấn Phong (xem đồng hồ) : Đã 3h chiều rồi! Ko biết Quốc Minh đi đâu nữa.

Khả Hân : Em về nhà đây, ko phiền hai người nữa.

Tuấn Phong _Ngọc Trang : Tạm biệt!

- Tuấn Phong thoáng nhìn Ngọc Trang rồi lên lầu, anh đóng cửa lại và chơi bản nhạc Air on the G string wien thuộc anh nhớ lại những gì Khả Hân nói trên đường về nhà.

Khả Hân : Anh ko giận em thật chứ!

Tuấn Phong : Em nghĩ anh nhỏ nhen đến vậy sao (cười)

Khả Hân : Ko phải, em ko có ý đó.

Tuấn Phong : Zậy chừng nào em mới nói chuyện này cho người em yêu nhất biết!

Khả Hân : Em định tối nay, bởi vì em ko còn nhiều thời gian nữa.

Tuấn Phong : Em nói vậy là có ý gì? Em định đi đâu sao?

Khả Hân : À ko? Em sợ càng kéo dài sẽ làm ọi người ko vui?

Tuấn Phong : Cũng tốt, Khả Hân à ngược lại anh phải cảm ơn em, bởi cũng nhờ em mà anh mới biết được thì ra từ trước đến giờ anh chưa quên được Mỹ Ngọc, nếu hôm nay em ko đến tìm anh thì anh cũng sẽ tìm em.

Khả Hân : Thật ra em cũng biết điều đó, anh có còn nhớ hôm anh được xe cấp cứu đưa đến bệnh viện anh đã nắm chặt tay em và kêu tên Mỹ Ngọc.

Tuấn Phong : Xin lỗi em! Máy ngày ở bệnh viện anh đã suy nghĩ rất nhiều thì ra anh ko quên được Mỹ Ngọc, anh lại ko biết làm sao nói với em ...

Khả Hân : Nhưng anh Tuấn Phong à! Mọi chuyện đã là quá khứ anh hãy để cho nó ngủ yên đi, anh đừng mãi níu lấy nó bởi như zậy anh sẽ rất đau khổ và làm cho người đang yêu anh cũng cảm thấy đau khổ?

Tuấn Phong : Anh biết chứ, nhưng anh ko làm được!

Khả Hân : Chị Ngọc Trang rất tốt anh đừng phụ tấm lòng của chị ấy, với lại anh Tuấn Phong mà em biết ko gì có thể làm khó anh ấy.

Tuấn Phong : Em yên tâm anh sẽ có câu trả lời cho em sớm nhất.

Khả Hân (cười) : Hy vọng câu trả lời của anh có thể làm mọi người vui vẻ!

-Ngọc Trang đứng bên ngoài cánh cửa im lặng rất lâu, rồi bước đi trong lòng cô nặng trĩu.

Khả Hân (bắt taxi) : Alô! Đê Tiện à! Anh đang ở đâu zậy?

Huỳnh Thiên : Anh đang định qua đón em đây!

Khả Hân : Hôm nay em có một chuyện rất quan trọng muốn nói với anh, anh đến chỗ chúng ta gặp lần đầu đi.

Huỳnh Thiên : Anh cũng có chuyện rất quan trọng muốn nói với em, nhưng theo anh thì chuyện em muốn nói và chuyện anh muốn nói là giống nhau.

Khả Hân : Em có cuộc gọi đến, gấp lại anh sau nhé!

Huỳnh Thiên : Bye!

Khả Hân : Alô! Quốc Minh em nghe đây!

Quốc Minh : Anh đang đợi em ở nhà hàng nằm trên đường Cách mạng tháng 8, em đến ngay nhé!

Khả Hân : Bây giờ sao? Nhưng em đang có công chuyện rất quan trọng cần phải giải quyết

Quốc Minh : Nhưng anh cũng có một việc rất quan trọng muốn nói với em. Hôm nay ko nói anh sợ là ko có cơ hội để nói

Khả Hân (ngập ngừng hồi lâu) : Zậy em đến ngay.

Quốc Minh : Vậy em đến ngay nhé, anh đợi em trước cổng nhà hàng.

- Khả Hân chưa kịp nói gì thì Quốc Minh đã tắt máy.

Khả Hân (bước xuống taxi ngó xung quanh) : Ko biết có phải chỗ này ko nữa. Alô! Anh Quốc Minh em đến rồi, anh đang ở đâu zậy?

Quốc Minh (cười) : Em ngó bên đường đi!

-Một chiếc xe tải chạy qua Quốc Minh đứng bên đường hiện ra với bộ quần áo chỉnh tề tay cầm một bó hoa thật lớn. Khả Hân nhìn Quốc Minh ngạc nhiên rồi cô mỉm cười, cô nhìn xum quanh ko có xe thì bước qua đường. Bỗng nhiên một chiếc taxi đã đậu vào lề đột nhiên nổ máy đâm thẳng vào cô.

Quốc Minh (ném bó hoa) : Cẩn thận.

- Quốc Minh đẩy Khả Hân anh bị chiếc xe đâm trúng, chiếc xe lao thẳng vào cây cột điện gần đó.

Khả Hân : Quốc Minh!, Quốc Minh anh sao rồi! Quốc Minh!

-Bệnh viện

Khả Hân (nói trong nước mắt) : Quốc Minh! Anh đừng xảy ra chuyện nha (nhắm chặt tay Quốc Minh)

Y tá (kéo màn) : Xin lỗi, người nhà bệnh nhân vui lòng ở ngoài đợi đi.

Khánh Kỳ (hốt hải) : Khả Hân, Quốc Minh sao rồi?

Khả Hân : Anh ấy chảy rất nhiều máu, chảy rất nhiều máu.

Khánh Kỳ : Cô đừng hoảng sợ như vậy? Quốc Minh nhất định ko sao đâu.

Huỳnh Khang (hốt hoảng) : Con trai tôi đâu nó sao rồi.

Khả Hân : Anh ấy, anh ấy...

Nguyễn Mai (lay Khả Hân) : Chúng tôi đang hỏi cô Quốc Minh đâu rồi. Nó sao rồi.

Khánh Kỳ : Anh ấy đang cấp cứu.

Huỳnh Khang : Nếu Quốc Minh nó xảy ra chuyện gì tôi sẽ ko tha cho cô đâu?

Huỳnh Thiên : Khả Hân, anh Quốc Minh sao rồi?

Khả Hân : Em ko biết, anh ấy đã vào đó lâu lắm rồi (khóc sụt sùi)

Huỳnh Thiên (ôm an ủi) : Ko sao? Em đừng lo lắng mà, mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Huỳnh Khang (mừng rỡ) : Bác sĩ, con trai tôi sao rồi?

Bác sĩ : Anh ta ko sao nhưng mọi người phải chuẩn bị tâm lý trước, do chiếc xe đụng vào chi dưới của anh ta nên có thể sau này anh ta sẽ phải ngồi xe lăn.

Huỳnh Khang : Tôi xin ông mà bác sĩ, tốn bao nhiêu tiền tôi cũng chịu chỉ cần bác sĩ có thể chữa lành cho nó, nó là tuyến thủ bóng rổ nó ko thể ngồi xe lăn được.

Nguyễn Mai : Bác sĩ, xin ông mà?

Bác sĩ : Xin lỗi chúng tôi đã cố gắng hết sức (bỏ đi)

Huỳnh Khang : Tất cả cũng tại cô, nếu ko phải cô thì Quốc Minh đã ko xảy ra chuyện. Cô đúng là sao chổi mà

-Bốp! Huỳnh Khang tức giận đánh Khả Hân, lúc đó Tuấn Phong và Ngọc Trang cùng tới

Huỳnh Thiên : Ba! Ba làm gì vậy? Tại sao lại đánh cô ấy chứ!

Huỳnh Khang : Mày còn định bênh nó nữa sao? Người nằm trong đó là anh của mày đó?

Huỳnh Thiên : Chuyện này là ngoài ý muốn, tại sao ba lại đổ hết lỗi cho Khả Hân chứ.

Huỳnh Khang : Cút đi tôi ko muốn nhìn thấy cô nữa. Còn mày nếu mày còn bênh nó nữa thì mày cũng đi luôn đi.

Khả Hân (cúi đầu) : Xin lỗi, con xin lỗi (chạy đi thật nhanh)

Huỳnh Thiên (chạy theo) : Khả Hân! Khả Hân.

- Khả Hân chạy một mạch ra ngoài. Cô nhớ lại những giấc mơ của mình, nhớ lại lúc Tuấn Phong cứu cô mà bị thương, nhớ lại lúc Quốc Minh đẩy cô ra, Khả Hân bỗng nhiên dừng lại khóc rất nhiều

Huỳnh Thiên (chìa khăn giấy) : Nếu em muốn khóc thì hãy khóc thật lớn đi như vậy sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều.

Khả Hân (bước ra vài bước) : Anh đừng lại gần em, nếu ko anh sẽ giống như Tuấn Phong, anh Quốc Minh sẽ xảy ra chuyện đó.

Huỳnh Thiên (tiến đến ôm Khả Hân mặc dù bị cô đẩy ra nhưng anh vẫn ôm rất chặt) : Khả Hân, em đừng vậy? mọi chuyện ko phải là lỗi của em em đừng tự trách mình mà.

Khả Hân : Nếu ko phải tại em thì họ đã ko xảy ra chuyện!

Huỳnh Thiên : Em tin anh đi, 2 người họ ko trách em đâu, nếu là anh anh cũng sẽ dùng tính mạng của mình để bảo vệ cho em. Xin em mà em đừng đẩy anh ra.

Khả Hân (ôm chặt Huỳnh Thiên mà khóc) : Em ko biết làm sao nữa? Đê Tiện à! Anh cho em biết đi bây giờ em phải làm sao đây?

- Khả Hân cứ thế mà khóc trên vai Huỳnh Thiên, khóc xong một trận Huỳnh Thiên đưa Khả Hân về.

Khả Hân : Tên Đê Tiện à! Anh về trước đi em tự vào nhà được rồi!

Huỳnh Thiên : Hay là anh ở bên em, đợi Khánh Kỳ về rồi anh mới về!

Khả Hân (cười nhạt) : Ko cần đâu! Em sẽ ko để mình xảy ra chuyện gì đâu anh yên tâm đi.

Huỳnh Thiên : Vậy có gì em gọi điện cho anh nha.

Khả Hân (gật đầu) : Uhm!

Huỳnh Thiên : Ngủ ngon!

Khả Hân : Ngủ ngon.

-Bệnh viện.

Huỳnh Khang : Quốc Minh con tỉnh rồi sao? Con có còn thấy đau chỗ nào ko?

Quốc Minh (mơ hồ) : Tôi ko sao?

Ngọc Trang : Anh tỉnh lại là tốt rồi!

Quốc Minh : Nhưng sao chân của tôi hình như nó ko có cảm giác.

Tuấn Phong (ngập ngừng) : Chân của cậu...

Quốc Minh : Chân của mình làm sao chứ!

Huỳnh Khang : Chân của con ko thể đi lại được nữa (giọng nói đau khổ). Nhưng con yên tâm ba sẽ đưa con ra nước ngoài chữa trị, cho dù tốn hết gia tài ba cũng sẽ trị cho con.

Quốc Minh (mất bình tĩnh) : Ko đi được nữa! Như vậy có khác gì là tàn phế đâu chứ!

Tuấn Phong : Cậu đừng vậy mà! Bác sĩ cũng nói cậu có 20% cơ hội có thể hồi phục mà.

Quốc Minh : Đừng nói nữa!

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh! Anh đừng vậy mà!

Quốc Minh : Ra ngoài! Tôi kêu các người ra ngoài!

Nguyễn Mai : Quốc Minh! Con bình tĩnh lại đi.

Huỳnh Khang : Nếu ko phải tại con nhỏ đó thì con đâu có xảy ra chuyện chứ.

Quốc Minh (chợt nhớ) : Khả Hân, cô ấy sao rồi!

Tuấn Phong : Cô ấy ko sao? Cô ấy do quá sợ nên Huỳnh Thiên đưa cô ấy về rồi!

Huỳnh Khang : Con như vậy cũng là do nó hại tai sao còn nhắc nó chứ!

Quốc Minh : Chuyện đó thì liên quan gì đến ông..

Huỳnh Khang : Con...

Quốc Minh (giọng bức dọc) : Thôi được rồi mọi người ra ngoài, tôi muốn được yên tĩnh.

- Quốc Minh dường như ko chấp nhận sự thật, anh kêu mọi người ra ngoài, cuối cùng Tuấn Phong kêu mọi người về hết anh ở lại xem chừng Quốc Minh. Khánh Kỳ về nhà ko thấy ai hết, nhà cũng ko bật đèn.

Khánh Kỳ (thấy Khả Hân ngồi một góc cạnh ghế sofa) : Khả Hân! Tại sao cô ko bật đèn lên

Khả Hân : Tôi ko muốn!

Khánh Kỳ (ngồi cạnh cô) : Cô sao vậy? Ko phải cô rất sợ tối sao?

Khả Hân : Bởi vì tôi ko thể phân biệt được thế nào là đúng thế nào là sai? Có phải ngay từ lúc bắt đầu tôi đã làm sai ko? Tôi ko nên xuống đây, ko nên quen biết họ, ko nên mơ những giấc mơ quái gở đó (nói với giọng bất bình tĩnh)

Khánh Kỳ : Cô ko làm sai, tất cả những chuyện xảy ra đó chính là số mệnh, nếu cô ko xuất hiện ko chừng những gì xảy ra với họ còn tệ hơn. Nếu ko có cô Tuấn Phong sẽ ko thể thoát khỏi hình bóng của Mỹ Ngọc, Huỳnh Thiên đã ko thay đổi. Còn Quốc Minh anh ấy ko trách cô đâu!

Khả Hân : Cô ko cần an ủi tôi đâu..

Khánh Kỳ : Những gì tôi nói ko phải là an ủi mà là sự thật bây giờ tới thời hạn chỉ còn lại 8 ngày cô dừng vì chuyện này mà ảnh hưởng đến quyết định của cô. Có biết ko?

Khả Hân (gật đầu) : Cô yên tâm, ngày mai tôi sẽ nói rõ ràng với họ?

-Sáng hôm sau Khả Hân đến bệnh viện thăm Quốc Minh. Quốc Minh nhìn thấy cô thì nở nụ cười rất tươi.

Khả Hân (cười) : Anh Quốc Minh!

Quốc Minh : Hôm qua em ko sao chứ! Sao lại đến thăm anh sớm như vậy?

Huỳnh Thiên : Khả Hân (nhìn Quốc Minh gật đầu) Quốc Minh hôm nay anh đỡ hơn chưa

Quốc Minh (khó chịu) : Sao mà lại đến đây.

Khả Hân : Là em kêu anh ấy tới! Bởi vì em có chuyện rất quan trọng cần nói với hai người.

Huỳnh Thiên : Có phải chuyện hôm qua em muốn nói với anh ko?

Khả Hân : Phải!

-Nói rồi Khả Hân nhìn Khánh Kỳ, Khánh Kỳ khẽ mỉm cười gật đầu như tiếp thêm động lực cho Khả Hân.

P/s Giấc mơ của Khả Hân một lần nữa đã thành hiện thực, thời hạn sắp hết cô đã đến lúc phải đưa ra quyết định ình. Chương 13 : Lý trí hay con tim

13. Chương 13: Lý Trí Hay Con Tim

-Tai nạn bất ngờ xảy ra lại một lần nữa giống hệt với giấc mơ của Khả Hân. Cô đến bệnh viện thăm Quốc Minh cũng là lúc cô đưa ra quyết định ình.

Khả Hân: Thật ra trong lòng em đã sớm tìm được người mà em yêu (nhìn Huỳnh Thiên) người đó chính là anh Quốc Minh.

-Lúc đó Tuấn Phong và Ngọc Trang cùng bước vào. Lời nói làm cho những người trong phòng bệnh vô cùng ngạc nhiên.

Huỳnh Thiên (kéo Khả Hân) : Ko đúng, hôm qua ko phải nói suy nghĩ của em là giống anh sao? Ko lý nào hôm nay em lại thay đổi.

Khả Hân (giật tay ra) : Đó chỉ là những gì anh nói thôi.

Huỳnh Thiên : Có phải em cảm thấy ân hận vì chuyện của Quốc Minh nên nói như vậy ko?

Quốc Minh : Đúng đó, em ko cần vì cảm thấy có lỗi với anh mà nói như vậy đâu.

Khả Hân (cười, bước lại nắm tay Quốc Minh) : Những gì em nói là thật, hôm qua em định đến gặp tên Đề Tiện để nói rõ ràng nhưng ko ngờ anh lại gọi cho em.

Quốc Minh : Em nói thật hả?

Khả Hân (gật đầu) : Phải, em ko gạt anh đâu. Bây giờ quan trọng nhất là anh mau nghĩ ngơi để mau khỏi nữa chứ.

Quốc Minh (cười) : Uhm! Anh hứa với em anh sẽ mau khỏi.

Khánh Kỳ (vịn vai Khả Hân) : Quốc Minh à, tôi có chút chuyện riêng cần nói với Khả Hân. Chúng tôi ra ngoài một lát.

- Khánh Kỳ kéo Khả Hân ra ngoài đến một nơi khuất người trong bệnh viện, Huỳnh Thiên cũng bỏ ra ngoài ngay sau đó. Tuấn Phong cũng lấy cớ để ra ngoài.

Khánh Kỳ : Ko phải hôm qua chúng ta đã nói rồi sao? Cô nói là ko làm việc theo cảm tính mà.

Khả Hân : Thì tôi đang làm những gì lý trí đang mách bảo.

Khánh Kỳ : Vậy còn con tim của cô, có phải nó cũng đồng ý cô làm như vậy ko?

- Huỳnh Thiên và Tuấn Phong đứng hai phía cách đó ko xa nhưng cũng đủ để mọi người nghe thấy chuyện gì đang xảy ra.

Khả Hân : Tôi ko biết cô đang nói gì (lấn tránh ánh mắt của Khánh Kỳ)

Khánh Kỳ : Rõ ràng người cô yêu là Huỳnh Thiên nhưng cô lại chọn Quốc Minh. Tôi biết cô muốn bù đắp cho anh ta nhưng cô có biết quyết định sai lầm của cô sẽ làm cho 3 người tổn thương ko? Tội tình gì chứ!

Khả Hân : Vậy cô muốn tôi phải làm sao đây? Anh ấy ko thể đi lại được nữa. Đối với một tuyển thủ bóng rổ mà ko được vào sân thì sẽ đau khổ đến thế nào?

Khánh Kỳ : Cứ cho là cô chọn Quốc Minh đi, bây giờ thời hạn chỉ còn chưa đến 10 ngày cô đưa về 1 người mà cô ko yêu, thần May Mắn sẽ ko đồng ý đâu?

Khả Hân : Thời hạn gì chứ! Cũng chính vì nó nên mới gây ra bao nhiêu chuyện như vậy đó?

Khánh Kỳ : Khả Hân à! Bây giờ quay lại vẫn còn kịp.

Khả Hân : Ko kịp nữa rồi, Quốc Minh đã ko thể đi lại, tôi cũng ko thể chọn lựa.

Khánh Kỳ : Thật ra cô có hiểu những gì tôi nói ko? Cô ko thể đưa Quốc Minh về được

Khả Hân : Tại sao lại ko được?

Khánh Kỳ : Tại vì...

Khả Hân : Cô lo lắng như vậy cũng chỉ vì sợ tôi ko về đúng thời hạn thôi, tôi sẽ ko về nữa, mãi mãi cũng ko về

Khánh Kỳ : Ko được, nếu thần tối thượng biết cô xuống trần chắc chắn sẽ ko tha cho cô đâu.

Khả Hân : Tôi ở đây lâu như vậy cũng đâu có ai phát hiện ra.

Khánh Kỳ : Đó là vì sợi dây chuyền cô đang đeo nó đã được thần May Mắn làm phép trong vòng 100 ngày nó sẽ bảo vệ cô khỏi tai mắt của thần tối thượng. Nếu qua thời hạn nó sẽ mất tác dụng.

Huỳnh Thiên (chạy ra kéo Khả Hân) : Đi, anh đưa em đến gặp Quốc Minh.

Khả Hân (nín lại) : Em ko đi mà.

Huỳnh Thiên : Em ko thể vì thương hại anh ta mà làm khổ chính mình. Em làm vậy ko phải là tốt cho Quốc Minh mà đang hại anh ấy đó, em có biết ko?

Khả Hân : Xem như em xin anh, anh bỏ cuộc đi. Mọi chuyện đã ko thể quay lại được nữa.

-Hai người nhìn nhau với đôi mắt ngấn lệ, Huỳnh Thiên từ từ buông tay Khả Hân ra anh cố lau nước mắt thật nhanh.

Khả Hân : Ôê Tiện à! Xin lỗi anh! (rưng rưng khóc)

-Nói rồi cô bước lướt wa anh đi vào phòng bệnh thăm Quốc Minh. Huỳnh Thiên quay lại nhìn Khả Hân anh cảm thấy bản thân anh rất vô dụng

Quốc Minh (cười) : Em và Khánh Kỳ nói chuyện gì mà lâu vậy?

Khả Hân : Ko chuyện gia đình thôi. Anh thấy sao rồi, chừng nào thì có thể xuất viện.

Quốc Minh : 3 ngày nữa, em yên tâm anh ko sao đâu. Anh ngoài đôi chân ko thể đi lại tất cả đều bình thường.

Khả Hân : Xin lỗi anh nếu ko phải vì em..

Quốc Minh (đưa ngón tay lên môi Khả Hân) : Em đừng nói vậy mà! Mọi chuyện anh làm đều là cam tâm tình nguyện. Anh sẽ ko hối tiếc đâu.

Tuấn Phong : Mình đem trái cây đi rửa.

Ngọc Trang : Em đi với anh

-Hai người ra ngoài.

Ngọc Trang : Có phải anh đang buồn vì chuyện của Khả Hân ko?

Tuấn Phong : Ko có, anh và Khả Hân đã nói rõ ràng rồi. Anh từ trước tới giờ vẫn yêu Mỹ Ngọc, tình cảm của anh dành cho cô chỉ là ngộ nhận thôi.

Ngọc Trang : Vậy tại sao anh lại ko vui chứ?

Tuấn Phong : Bởi vì người Khả Hân yêu ko phải là Quốc Minh, cô ấy đưa ra quyết định sai lầm này chính là vì cảm thấy có lỗi với Quốc Minh. Anh sợ chỉ gây thêm đau khổ cho 3 người họ.

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh lẽ nào lại ko nhận ra điều đó.

Tuấn Phong : Quốc Minh bây giờ ko còn gì cả. Khả Hân chính là hy vọng duy nhất của cậu ấy. Cậu ấy ko muốn mất Khả Hân cũng là lẽ tự nhiên thôi

Ngọc Trang : Nhưng anh ấy như vậy là rất ích kỷ. Nếu là em..

Tuấn Phong : Nếu là em thì làm sao?

Ngọc Trang (nhìn vào mắt Tuấn Phong) : Nếu là em, em chỉ cần người em yêu hạnh phúc vui vẻ vậy là được rồi.

Tuấn Phong (lặng người hồi lâu rồi cười) : Tình yêu chính là mù quáng, nếu ai cũng lý trí như em thì trên đời này sẽ ko có những kết cục đau khổ diễn ra (nói rồi Tuấn Phong quay đi)

Ngọc Trang (nghĩ thầm) : Nhưng đôi lúc lý trí quá lại làm con tim rất đau

-Ngày hôm sau, như thường lệ Khả Hân lại đến thăm Quốc Minh làm anh rất vui.

Khả Hân (nghe tiếng gõ cửa) : Mời vào!

Nguyễn Mai (để đồ ăn lên bàn) : Quốc Minh! Dì có hầm gà cho con đây, để dì múc cho con nha.

Quốc Minh (khó chịu) : Bà đến đây làm gì?

Khả Hân (thấy Nguyễn Mai buồn) : Anh Quốc Minh, anh đừng zậy mà. Dì là có ý tốt anh đừng phụ lòng tốt của dì ấy chứ.

Quốc Minh : Anh ko cần pà ấy ở đây giả làm người tốt!

Khả Hân : Quốc Minh à!

Nguyễn Mai : Được rồi, dì để canh ở đây, nếu con có đói thì lấy ăn. Dì về trước.

Quốc Minh : Cửa ngoài kia.

Khả Hân : Dì đừng trách anh Quốc Minh, tâm trạng anh ấy ko tốt thôi.

Nguyễn Mai : Tôi biết mà. À! Khả Hân cô có thể ra ngoài một lát ko?

Khả Hân (nhìn Quốc Minh) : Em ra ngoài một lát, có gì thì anh gọi y tá nha.

Quốc Minh (gật đầu) : Uhm!

-Khuôn viên bệnh viện.

Khả Hân : Ko biết dì gọi con ra đây có chuyện gì ko?

Nguyễn Mai : Chuyện của cô tôi cũng biết được ít nhiều, cô đã chọn Quốc Minh rồi thì tôi mong cô đừng tìm Huỳnh Thiên nữa.

Khả Hân : Con biết mà.

Nguyễn Mai : Còn nữa! Tôi muốn cô đổi cách xưng hô với Huỳnh Thiên, cô ko thể mỗi ngày gặp nó là Đê Tiện này Đê Tiện nọ. Dù sao Huỳnh Thiên cũng là người của công chúng nếu cô gọi nó như zậy mọi người sẽ nghĩ sao?

Khả Hân : Dạ, con sẽ sửa đổi. Dì yên tâm đi ạ.

Nguyễn Mai : Tôi hy vọng cô nói được làm được.

-Nói rồi Nguyễn Mai đi về, Khả Hân cảm thấy rất buồn nước mắt cô rơi nhanh nhưng cô vẫn tỏ ra vui vẻ khi vào thăm Quốc Minh. 2 ngày sau Quốc Minh xuất viện, Khả Hân đưa Quốc Minh đi dạo vô tình đi ngang sân bóng rổ.

Khả Hân (thấy Quốc Minh buồn) : Anh Quốc Minh, anh ko sao chứ?

Quốc Minh (cười gượng) : Anh ko sao? Em đừng lo cho anh.

Khả Hân (ngồi đối diện Quốc Minh) : Anh Quốc Minh, em xin lỗi.

Quốc Minh (lấy tay áp vào mặt Khả Hân) : Ko phải anh đã nói là ko liên quan đến em rồi sao?

Huy : Woa! Ổ thanh thiên bạch nhật như zậy mà chiếu phim tình cảm sao?

Hoàng : Chào siêu sao bóng rổ! Xem ra anh hết thành siêu sao được rồi.

Khả Hân : Các người lại muốn gì nữa đây!

Vương : Đâu cần gặp chúng tôi thì cứ như gặp đầu gấu như zậy chứ! Chúng tôi chỉ có lòng tốt hỏi thăm Quốc Minh thôi.

Quốc Minh (cười) : Thế thì ko cần đâu, tôi rất khỏe. Khả Hân chúng ta về thôi

Huy (chặn lại) : Khoan khoan! Hay là cùng chơi với chúng tôi vài ván đi.

Vương (cười lớn) : Mà bị kém trí sao? Người ta bây giờ đã khác rồi ko còn đi lại được nữa thì làm sao đấu với mày.

Khả Hân : Các người...

Huỳnh Thiên : Tôi thay Quốc Minh đấu với các người.

-Tiếng nói vang lên bọn người của Huy quay lại nhìn. Huỳnh Thiên hiên ngang bước lên.

Khả Hân : Đê Tiện, sao anh lại ở đây.

Huỳnh Thiên : Anh tình cờ đi ngang qua thôi (nhìn bọn người của Huy) sao hả? ko dám thi sao?

Huy : Đúng là anh em giống nhau, đều rất tự cao.

Vương : Tụi tao biết mày đóng phim thì giỏi nhưng về bóng rổ thì..(thái độ khinh thường)

Huỳnh Thiên (cười mỉm) : Chưa vào trận thì chưa biết ai hơn ai đâu.

Hoàng : Được để xem tài năng của mày thế nào.

Huỳnh Thiên : Zậy đấu thế nào?

Vương : Mỗi người sẽ đứng ở vạch ném bóng vào rổ ai ném vào ba trái thì thắng. Mày cũng có thể thay phiên người ném (nhìn Quốc Minh) nếu ko mày cũng có thể kêu người anh hết thời của mày ném giúp (cả bọn phá lên cười)

Huỳnh Thiên (nhắm áo Hoàng) : Đủ rồi ! Nếu anh còn nói nữa thì tôi sẽ ném anh vào rổ đó.

Huy : Làm gì mà nóng giận thế (lấy tay Huỳnh Thiên ra) Được rồi! Trận đấu bắt đầu.

-Hai lượt đầu hai bên đều ném vào. Đến lượt thứ ba thì Huy ném trái banh tung ngoài vành rổ rồi ra ngoài. Huỳnh Thiên cầm trái banh trên tay mà mọi người xung quanh hồi hộp.

Quốc Minh (thấy Khả Hân lo lắng) : Em yên tâm, Huỳnh Thiên sẽ ko ném hụt đâu?

Khả Hân : Hai lần trước là Huỳnh Thiên may mắn, em sợ..

Quốc Minh : Huỳnh Thiên, nó chơi bóng rổ ko thua anh đâu..

- Quốc Minh nhớ lại lúc trước khi hai anh em còn thân.

Huỳnh Thiên : Anh Quốc Minh, anh chơi bóng rổ giỏi như zậy, hay là anh dạy em đi.

Quốc Minh : Zậy em phải cố gắng học đó nha.

Huỳnh Thiên : Yeah! Zậy là anh chịu dạy cho em rồi. Thế thì sau này chúng ta sẽ trở thành siêu sao bóng rổ của Việt Nam rồi.

-Hiện tại. Huỳnh Thiên ném trái bóng vào rổ trước ánh mắt lo lắng của mọi người.

Huy (vỗ vai Huỳnh Thiên) : Hôm nay là do mày may mắn thôi, chúng ta đi.

Quốc Minh : Mày đừng tưởng làm như zậy thì tao sẽ cảm kích mày.

Huỳnh Thiên: Tôi thật lòng xem anh là anh hai, tại sao anh lúc nào cũng xem tôi như kẻ thù zậy

Khả Hân : Hai người đừng gây nũa mà.

Quốc Minh : Khả Hân chúng ta về thôi (nhìn cô cười).

Khả Hân (cười nhìn Quốc Minh) : Uhm! Chúng tôi về đây (lặng lẽ nhìn Huỳnh Thiên).

-Công ty Tuấn Ngọc

Thư ký : Chào giám đốc Tuấn Phong anh đến tìm phó giám đốc sao, để tôi gọi cô ấy.

Tuấn Phong (nhìn vào phòng) : Ko cần đâu, dạo này tôi ko đến công ty mọi việc vẫn ổn chứ!

Thư ký : Dạ! Phó giám đốc đã giải quyết mọi chuyện xong hết rồi ạ.

Tuấn Phong (nhìn đồng hồ) : Cũng trễ rồi hay là cô về trước đi.

Thư ký : Vậ em về trước! Chào giám đốc.

- Tuấn Phong cười chào tạm biệt thư ký, anh lặng lẽ nhìn vào trong phòng Ngọc Trang, một lúc sao cô đã ngủ trên bàn làm việc vì quá mệt. Tuấn Phong lặng lẽ lấy áo khoác choàng cho Ngọc Trang.

Tuấn Phong (nhìn Ngọc Trang nghĩ thầm) : Xin lỗi em, anh không muốn em phải chờ đợi uống công. Anh.. (điện thoại reo) Alô! Tôi Tuấn Phong đây! Sao đã tìm được tài xế gây tai nạn đó rồi sao?Zậy cảm ơn anh.

-Thì ra tên tài xế lái xe cố tình đụng Khả Hân là người công nhân cũ hôm trước. Quán bar.

Kiến Phong (kéo chai bia) : Huỳnh Thiên, được rồi cậu đừng uống nữa.

Huỳnh Thiên : Mặc kệ tôi đi, anh phiền quá.

Kiến Phong : Cậu là người của công chúng, say bết nhè như zậy thì coi sao được.

Huỳnh Thiên : Tại sao lúc nào anh cũng lo người ta nghĩ sao zậy? Anh yên tâm nếu tôi gây ra chuyện tôi sẽ tự giải quyết.

Kiến Phong : Được rồi! Tôi biết cậu buồn vì chuyện của Khả Hân nhưng cậu đâu cần hành hạ mình như zậy chứ. Mọi chuyện đã lỡ rồi cậu hãy quên cô ấy đi.

Huỳnh Thiên : Các người đúng là khó hiểu, lúc trước tôi lắng nghe thì các người kêu tôi phải biết trân trọng, khi tôi biết trân trọng các người kêu tôi bỏ cuộc (cười nhạt) con người đúng là thay đổi rất nhanh.

Kiến Phong : Đừng uống nữa (điện thoại reo) Biết rồi tôi về liền. Huỳnh Thiên tôi đưa cậu về, ở công ty có việc rồi tôi phải về giải quyết.

Huỳnh Thiên : Nếu anh bận thì về trước đi, tôi tự về được.

Kiến Phong : Zậy cậu cẩn thận (đưa địa chỉ cho bồi) một lát anh kêu taxi đưa cậu ta về địa chỉ này nha. Tiền này xem như cho cậu

Bồi (cầm hai tay) : Dạ! Cảm ơn quý khách.

- Huỳnh Thiên uống thêm vài chai nữa thì loạng choạng ra về, bồi dìu Huỳnh Thiên ra xe taxi, Huỳnh Thiên lại kêu tài xế chở đến trước nhà Khả Hân.

Khánh Kỳ (từ nhà Tuấn Phong về) : Huỳnh Thiên kia!

Khả Hân (chạy lại) : Ê Tịch à! Anh làm gì mà say khướt zậy?

Khánh Kỳ (đỡ phụ) : Đưa anh ấy vào nhà trước đã.

Khả Hân (để đầu Huỳnh Thiên lên gối) : Ê Tịch à! Tại sao anh lại làm khổ mình như zậy?

Huỳnh Thiên (nói mớ) : Tôi ko có say, tôi ko có say... Khả Hân, anh rất nhớ em..anh rất yêu em..anh ko muốn mất em..chúng ta rời khỏi đây được ko..được ko?

Khánh Kỳ (đưa khăn cho Khả Hân) : Xem ra tối nay phải để cho anh ta ngủ ở ghế sofa rồi.

-Sáng hôm sau Khả Hân vội vã chạy xuống lầu.

Khả Hân (hoảng hốt) : Huỳnh Thiên! Huỳnh Thiên anh đâu rồi.

Khánh Kỳ : Anh ấy vừa mới đi ra khỏi cổng. Có chuyện gì sao?

- Khả Hân ko trả lời Khánh Kỳ cô vội vã đuổi theo Huỳnh Thiên, vừa nhìn thấy anh cô đã gọi, Huỳnh Thiên vừa quay lại thì cô đã chạy tới ôm chầm lấy anh.

P/s Tại sao Khả Hân lại có thái độ như zậy. Tình yêu đã khiến Quốc Minh trở nên ích kỷ. Chương 14 : Ác mộng.

14. Chương 14: Ác Mộng

-Những giấc mơ gần đây của Khả Hân đều mang những chuyện chẳng lành. Lần này cũng ko ngoại lệ.

Huỳnh Thiên (áp tay vào mặt cô) : Em sao zậy? Sắc mặt tệ lắm!

Khả Hân (áp tay lên tay Huỳnh Thiên) : Êê Tiệp à! Em rất sợ rất sợ anh sẽ xảy ra chuyện đó. Em ko muốn anh giống như Tuấn Phong và Quốc Minh. Em muốn anh sống thật vui vẻ, thật hạnh phúc, mãi mãi được khỏe mạnh.

Huỳnh Thiên : Khờ quá! Anh ko phải rất khỏe mạnh đứng trước em sao? Đừng lo quá, anh ko sao đâu?

Khả Hân : Nhưng giấc mơ của em lần này khác hẳn những lần khác, em nhìn thấy..

Huỳnh Thiên (ngắt lời bằng ngón tay để lên môi cô) : Em ko phải nói đó là mơ sao? Mơ thì ko thật đâu?

Khả Hân : Nhưng hai lần trước đều trở thành hiện thực?

Huỳnh Thiên : Zậy đi anh hứa với em, anh sẽ cẩn thận hơn, chăm sóc bản thân hơn ko để em phải lo lắng chịu ko?

Khả Hân (gật đầu) : Anh nhớ những gì anh nói đó...

Huỳnh Thiên (cười) : Được rồi! Anh có chuyện phải đi trước. Bye!

Khả Hân : Bye (kêu lại) Êê Tiệp à, anh nhớ phải thật cẩn thận đó (Huỳnh Thiên gật đầu nhìn cô cười bằng một nụ cười thật ấm).

-Nhà Khả Hân.

Khánh Kỳ : Khả Hân, có chuyện gì sao? Nhìn cô xanh quá.

Khả Hân (ngồi thừ xuống ghế) : Tôi nhìn thấy trên người Huỳnh Thiên rất nhiều vết thương, khắp người anh ấy toàn là máu, rất đáng sợ. Khánh Kỳ à! Tôi rất sợ giấc mơ của tôi lại biến thành hiện thực!

Khả Hân : Đừng sợ mà! Có lẽ Huỳnh Thiên sẽ giống như Tuấn Phong và Quốc Minh tai qua nạn khỏi, sẽ bình an vô sự thôi mà.

Khả Hân : Khánh Kỳ! Ngoài ra tôi còn nhìn thấy một chuyện, tôi nhìn thấy Quốc Minh, anh ấy....

-Công viên Hải Dương.

Quốc Minh : Sao hôm nay lại đưa anh đến đây zậy?

Khả Hân : Anh quên rồi sao? Lần trước anh hẹn em đi đến đây chơi nhưng lần đó em ko đi được, nên lần này đi bù cho anh.

Quốc Minh : Những gì anh nói em đều nhớ hết sao?

Khả Hân : Em đương nhiên là nhớ rồi!

Quốc Minh (nắm tay Khả Hân) : Em đúng là rất tốt với anh.

Khả Hân : Để em đi mua nước uống cho anh, đợi em một lát.

- Quốc Minh lặng lẽ nhìn theo Khả Hân, hai người đi chơi đến tối mới về.

Khả Hân : Hôm nay chắc anh mệt lắm rồi, anh ngủ sớm đi nha (hôn phớt lên má)

Quốc Minh : Em cũng zậy (thấy Khả Hân bước đi anh kêu lại) Khả Hân!

Khả Hân (quay lại) : Có chuyện gì sao?

Quốc Minh : Nếu như anh có thể đi lại bình thường em có còn bên cạnh anh giống như bây giờ ko? Em sẽ giống như lúc này đưa anh đi khắp nơi, hôn lên má anh mỗi tối.

Khả Hân : Ko phải em đã nói rồi sao, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì em cũng sẽ ở bên cạnh anh, mãi mãi là như zậy.

Quốc Minh (cười) : Zậy thì anh yên tâm rồi, em ngủ ngon nhé.

Khả Hân : Ngủ ngon.

- Tuấn Phong qua phòng tìm Quốc Minh.

Tuấn Phong : Mình ko làm phiền cậu chứ!

Quốc Minh (cười) : Ko có! Hôm nay khách sáo zậy, tìm mình có việc gì sao?

Tuấn Phong : Thật ra nội dung hôm nay mình muốn nói với cậu cũng giống như 1 tháng trước cậu nói với mình, chỉ khác địa điểm và đối người nói thôi.

Quốc Minh (cười trừ) : Mình ko hiểu cậu đang nói gì? Mình mệt rồi muốn đi ngủ sớm có gì nói sau được ko?

Tuấn Phong : Quốc Minh à! Trốn tránh ko phải cách giải quyết vấn đề đâu, những thứ ko phải của mình thì có giành cách mấy cũng ko thuộc về mình, cho dù cậu miễn cưỡng tiếp nhận nó cậu thực sự thấy vui vẻ sao?

Quốc Minh : Mình có thể thẳng thắn nói cho cậu biết, bây giờ mình rất vui vẻ, rất hạnh phúc cho nên cậu ko cần lo ỉnh.

Tuấn Phong : Nếu cậu đã nói như zậy thì mình ko còn gì để nói nữa, mình ko làm phiền cậu, ngủ ngon.

Quốc Minh : Ngủ ngon!

-Công ty TBB.

PV 1 : Huỳnh Thiên à, vụ tai nạn gần đây đã làm cho anh trai của anh ko thể đi lại bạn gái của anh thì thường xuyên đến bệnh viện chăm sóc cho Quốc Minh, hôm qua còn có người nhìn thấy họ dạo chơi ở công viên Hải Dương, anh nghĩ sao về việc này.

PV2 : Có phải vì vậy mà hai người chia tay ko? Anh sẽ rút lui trong cuộc tình tay 3 này sao? Huỳnh Thiên anh có thể trả lời ko?

PV3 : Nghe nói Quốc Minh vì cứu bạn gái anh nên mới gặp nạn, có phải cô ấy vì mang ơn nên mới chia tay với anh ko?

Kiên Phong : Mọi người đừng nôn nóng, Huỳnh Thiên sẽ trả lời từng câu một.

Huỳnh Thiên : Trước khi trả lời câu hỏi của mọi người tôi có một chuyện quan trọng cần tuyên bố. Sau buổi họp báo này tôi chính thức rời bỏ làng giải trí, tôi sẽ ko đóng phim nữa, cũng ko ca hát nữa, tôi chỉ muốn có một cuộc sống bình thường mà thôi (cúi đầu) nhân đây tôi xin cảm ơn các khán giả và các fan hâm mộ đã ủng hộ tôi trong suốt thời gian qua. Cảm ơn

Mọi người (xôn xao) : Tại sao lại rút khỏi ngành giải trí, chắc tại anh ấy đang buồn chuyện tình cảm.

PV1 : Huỳnh Thiên, có phải anh bị tổn thương tình cảm nên mới đưa ra quyết định này ko?

PV2 (đưa mic về Kiên Phong) : Anh có biết chuyện này ko? Có phải những Scandal của Huỳnh Thiên nên công ty TBB ko muốn lãng xê Huỳnh Thiên nữa.

Huỳnh Thiên : Mọi chuyện là do tôi tự quyết định, ko liên quan đến người khác. Trước đây tôi gia nhập làng giải trí là vì giữ lời hứa với một người bạn nhưng sau khi gia nhập làng giải trí tôi mới cảm thấy thì ra mình thật sự yêu nghề nhưng bây giờ tôi cảm thấy rất mệt mỏi rất muốn nghỉ ngơi.

PV1 : Zậy tại sao anh ko nghỉ phép dài hạn mà quyết định rút khỏi ngành giải trí.

Huỳnh Thiên : Tôi muốn đi khắp nơi trên thế giới muốn tận hưởng cuộc sống này, tôi mong mọi người có thể ủng hộ quyết định của tôi.

-Cuộc họp báo diễn ra bất ngờ với lời tuyên bố rút khỏi ngành giải trí của Huỳnh Thiên.

Khả Hân (gọi điện) : Huỳnh Thiên à! Em xem tin tức rồi, tại sao anh lại rút khỏi ngành giải trí chứ, có phải vì chuyện của em ko?

Huỳnh Thiên : Ko phải đâu, anh rút khỏi ngành vì ko muốn bị làm phiền với lại anh thực sự muốn nghỉ ngơi.

Khả Hân : Anh định rời khỏi đây sao?

Huỳnh Thiên : Uhm! Anh định đi du lịch đâu đó có lẽ sẽ rời Việt Nam một thời gian dài..

-Cả hai người đều ngập ngừng trong điện thoại.

Khả Hân : Huỳnh Thiên à!

Huỳnh Thiên : Có chuyện gì sao?

Khả Hân : Anh có thể đưa em đi leo núi một lần nữa ko? Nếu như anh không rảnh cũng không sao?

Huỳnh Thiên : Được chứ, ngày mai anh qua đón em.

Khả Hân : Zậy ngày mai gặp. Tạm biệt!

Huỳnh Thiên : Tạm biệt.

Khánh Kỳ : Cô ko nỡ xa Huỳnh Thiên sao ko giữ anh ấy lại chứ!

- Khả Hân chỉ im lặng đi lên lầu, Khánh Kỳ lắc đầu nhìn theo. Ngày hôm sau Huỳnh Thiên đến rất sớm.

Huỳnh Thiên : Anh cầm dùm cho (mở cửa xe) hôm nay có chuẩn bị đầy đủ sao? Có kinh nghiệm rồi (cười)

-Hai người cười vui vẻ, trên đoạn đường đi Khả Hân cứ lén nhìn Huỳnh Thiên xong rồi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khả Hân : Sao ngọn núi này ko giống với lần trước chúng ta đi zậy?

Huỳnh Thiên : Woa! Em cũng để ý rất kỹ nha!

Khả Hân (lém lỉnh) : Anh đang khen hay chê zậy!

Huỳnh Thiên : Anh đang khen đấy chứ! Anh còn tưởng em ko nhận ra đường thì một lát nữa anh mới bắt cóc em được (chặc lưỡi lắc đầu) xem ra kế hoạch bể rồi.

Khả Hân (đánh vào người Huỳnh Thiên) : Anh đang chọc em sao? Ko đứng đắn gì cả!

Huỳnh Thiên (cười) : Cái này ko phải là ko đứng đắn mà là hài hước, em xem ko phải bây giờ vui vẻ hơn nhiều rồi sao?

Khả Hân : Đi đi kìa, nếu ko đến tối chúng ta vẫn chưa leo núi xong nữa.

-Hai người đi đến đâu chụp hình đến đó từ lúc xảy ra chuyện đến giờ Huỳnh Thiên chưa từng thấy Khả Hân cười vui vẻ như zậy.

Khả Hân : Á...á....á

Huỳnh Thiên (chụp tay Khả Hân) : Cẩn thận!

- Khả Hân bị té xuống một cái hố rất sâu do bị che bởi cỏ nên cô ko nhìn thấy Huỳnh Thiên chụp tay cô lại nhưng ko ngờ cả anh cũng bị kéo xuống.

Khả Hân (ngồi dậy) : Anh ko sao chứ!

Huỳnh Thiên : Ko sao? Còn em!

Khả Hân : Em ko sao (nhìn lên trên) làm sao đây cái hố sâu như zậy!

Huỳnh Thiên : Biết làm sao được, chắc chỉ chờ người đến cứu thôi.

Khả Hân : Trên núi hoang vắng như zậy làm sao có ai chứ!

Huỳnh Thiên : Em đừng lo! Anh có nói với Kiện Phong là chúng ta đi leo núi nếu ko thấy chúng ta về Kiện Phong nhất định sẽ đi tìm mà.

Khả Hân (lo lắng) : Chết rồi! Điện thoại ko gọi được, làm sao liên lạc với Khánh Kỳ chứ!

Huỳnh Thiên : Ở đây sâu như zậy ko có sóng là đúng rồi (nhìn xung quanh) ở đây rất ẩm thấp chúng ta phải tìm người đến giúp thôi.

Khả Hân : Á..á..

-Một con rắn từ đầu bò tới cắn vào chân Khả Hân, Huỳnh Thiên đã nhanh chóng bắt được và giết chết nó.

Huỳnh Thiên (thấy Khả Hân đứng ko vững) : Em sao rồi (đỡ cô ngồi lên cục đá cạnh đó)

Khả Hân : Em thấy rất đau?

Huỳnh Thiên (kéo ống quần lên) : Sưng lên rồi!

Khả Hân : Một con vật nhỏ mà lợi hại zậy sao?

Huỳnh Thiên : Là rắn độc đó, phải mau đưa em đến bệnh viện....

- Huỳnh Thiên chưa kịp nói hết câu thì Khả Hân đã ngất xỉu.

P/s Liệu Khả Hân có thoát khỏi nguy hiểm ko? Giác mơ của Khả Hân có thật sẽ ứng nghiệm một lần nữa

Chương 15 : Trắng và đen

15. Chương 15: Trắng Và Đen

Huỳnh Thiên (lay Khả Hân) : Em sao rồi? đừng ngủ mà...

- Huỳnh Thiên đỡ Khả Hân dựa vào vách, anh hút độc trong chân của cô ra ngoài đến khi máu có màu đỏ trở lại, sau đó anh dùng một miếng vải xé ra cột vào vết thương ngăn cho độc rắn ko chạy được. Một lúc sau.

Huỳnh Thiên (thấy sắc mặt Khả Hân đã đỡ) : Em sao rồi, có thấy đỡ hơn chút nào ko?

Khả Hân : Lúc nãy anh làm gì vậy (thấy khóe miệng Huỳnh Thiên còn vết máu) tại sao anh chảy máu zậy (giọng nói rất yếu).

Huỳnh Thiên (lau nhanh) : Anh giúp em hút máu độc ra ngoài, tạm thời bây giờ em ko sao nhưng rất cần phải đến bệnh viện càng sớm càng tốt.

Khả Hân : Thì ra anh rất giỏi chuyện gì cũng biết.

Huỳnh Thiên : Ko có đâu, chẳng qua chỉ là sơ cứu bình thường thôi (đưa nước cho cô) em uống ít nước đi.

-Trời tối Khánh Kỳ vẫn chưa thấy Khả Hân về thì lo lắng đứng lúc Quốc Minh qua tìm Khả Hân.

Quốc Minh : Khả Hân đâu rồi, hôm nay ko thấy cô ấy.

Khánh Kỳ : Khả Hân đi leo núi với Huỳnh Thiên rồi...

Quốc Minh : Zậy sao?

Khánh Kỳ : Anh đừng hiểu lầm, Khả Hân chỉ muốn chia tay Huỳnh Thiên thôi.

Quốc Minh: Anh đâu có hiểu lầm, nhưng đi leo núi thì giờ phải về rồi chứ, tối như zậy rồi?

Khánh Kỳ : Phải đó, em đã gọi điện rất nhiều lần nhưng ko liên lạc được, ko biết có chuyện gì ko nữa.

-Họ đang nói chuyện thì có tiếng chuông cửa.

Kiện Phong : Khánh Kỳ, Huỳnh Thiên có đến đây ko?

Khánh Kỳ : Anh ấy đã đi leo núi với Khả Hân rồi.

Kiện Phong: Nhưng tới giờ vẫn chưa thấy cậu ta về.

Khánh Kỳ : Chúng tôi cũng đang tìm Khả Hân đây?

Kiện Phong : Từ trước đến giờ Huỳnh Thiên có chuyện gì cũng sẽ gọi điện cho tôi ko lý nào lần này lại ko liên lạc được? Ko lẽ họ xảy ra chuyện rồi.

-Uỳnh! Tiếng dế đánh ầm ầm ngoài trời nét mặt lo lắng hiện lên trên gương mặt của mọi người.

Huỳnh Thiên : Ko phải chứ mưa sao (lục trong túi) cũng may là có đem theo áo mưa. Em mặc vào đi.

Khả Hân : Balo anh nhỏ như zậy mà để được nhiều đồ quá ha.

Huỳnh Thiên : Anh chỉ chuẩn bị dự phòng vậy thôi, em mặc vào đi.

-Hội nghị bàn tròn được họp ở nhà Tuấn Phong mọi người đều lo lắng, Tuấn Phong đã gọi điện báo cảnh sát, cũng may trời chỉ mưa rào một lát đã tạnh.

Tuấn Phong : Chúng ta chỉ biết họ leo núi nhưng lại ko biết chính xác là núi nào chẳng khác nào mò kim đáy biển.

Ngọc Trang : Cũng có thể họ xuống núi nhưng do điện thoại hết pin nên ko thể liên lạc được thì sao? Mọi người nghĩ lạc quan một chút đi.

Quốc Minh : Lỡ họ xảy ra chuyện gì thì sao?

Khánh Kỳ : Khả Hân ko thể xảy ra chuyện được.

Ngọc Trang : Khánh Kỳ , cô đừng như zậy chúng ta chỉ đưa ra giả thuyết thôi mà.

Tuấn Ngọc : À! Khánh Kỳ anh có một chuyện muốn hỏi em, thật ra em và Khả Hân là ai, các người từ đâu đến.

Khánh Kỳ : Em..

- Khánh Kỳ cảm thấy đã đến lúc phải nói ra sự thật cô nói ọi người nghe hết mọi chuyện. Khánh Kỳ chợt nhớ ra điều gì.

Thần May Mắn : Khánh Kỳ, mọi chuyện xuống đó phải cẩn thận (đưa cái hộp) cầm lấy cái này để dùng trong trường hợp khẩn cấp nhớ lấy chỉ dùng trong trường hợp khẩn thôi.

Khánh Kỳ : Dạ!

- Khánh Kỳ chạy về nhà, mọi người cũng đi theo. Cô lấy ra một cái hộp trong đó có một cái gương, một con hạt giấy và một cái hộp nhỏ có kèm tờ giấy rất nhỏ, Khánh Kỳ coi xong tờ giấy đã vội vàng giấu đi.

Quốc Minh : Cái này để làm gì?

Kiến Phong : Có phải giống mấy bộ phim truyền hình có thể nhìn thấy họ qua chiếc gương này ko?

Tuấn Phong : Mọi người im lặng cho Khánh Kỳ làm việc đi.

- Khánh Kỳ lẩm nhẩm như đọc câu thần chú làm phép ko lâu sau hình hai Khả Hân và Huỳnh Thiên hiện lên, mọi người nhìn thấy Khả Hân sắc mặt nhợt nhạt dựa vào người Huỳnh Thiên. Nét mặt Quốc Minh hiện lên vẻ ko vui

Khánh Kỳ (cầm hạt giấy trên tay) : Hạc thần! Nhờ người đưa ta đến chỗ Khả Hân.

-Hạt giấy bỗng dưng như có sức sống vỗ cánh hai ba cái đã bay đi, mọi người lắt tít đi theo.

Khả Hân (khoác tay Huỳnh Thiên thật chặt) : Huỳnh Thiên à! Em rất muốn khoảnh khắc này dừng lại, mỗi lần em ở bên cạnh anh đều cảm thấy rất bình yên rất hạnh phúc.

Huỳnh Thiên : Anh cũng zậy, mỗi lần bên cạnh em anh đều thấy rất hạnh phúc.

Khả Hân (ngước nhìn Huỳnh Thiên) : Huỳnh Thiên, anh cúi xuống đi

Huỳnh Thiên : Để làm gì ?

Khả Hân : Thì anh cứ cúi xuống đi (Huỳnh Thiên cúi dần xuống) thấp xuống, một tí nữa.

-Khả Hân yếu ớt đặt lên đó một nụ hôn rất dài, qua lăng kính thần mọi người đều thấy. Khả Hân buông Huỳnh Thiên ra

Khả Hân (cười) : Huỳnh Thiên, anh có tin trên đời này có thần tiên ko? Nếu em nói em là thần tiên anh có tin ko?

Huỳnh Thiên (cười ầm) : Tin chứ! Bởi vì người phàm làm sao có thể đẹp như em chứ!

Khả Hân : Em nói thật đó, ko phải giỡn với anh đâu.

Huỳnh Thiên : Anh nói thật mà, hôm ở bệnh viện anh có nghe em và Khánh Kỳ nói chuyện tuy anh ko hiểu hai người nói gì nhưng anh có thể đoán được em gặp rắc rối nên mới xuống đây có phải ko?

Khả Hân : Thật ra em bị ép hôn, thần May Mắn mới kêu em xuống đây đi tìm một nửa của mình để tiện việc từ chối cuộc hôn nhân này.

Huỳnh Thiên : Zậy chỉ còn lại 3 ngày nữa em phải về rồi?

Khả Hân : Nếu như lúc này anh ko cứu em, em có thể mãi mãi ko thức dậy như zậy thì tốt hơn rồi, sẽ ko giống như bây giờ phải khó xử như zậy?

Huỳnh Thiên : Em khờ quá, nếu em ko thức dậy anh phải làm sao đây, còn Quốc Minh nữa anh ấy ko thể sống thiếu em được.

Khả Hân (ngạc nhiên) : Sao anh lạnh quá zậy (ngồi thẳng dậy nhìn Huỳnh Thiên lo lắng)

Huỳnh Thiên (cười trấn an) : Ko phải anh lạnh mà tại vì em bị sốt thôi, ở đây ẩm thấp như zậy lại có mưa nên em bị cảm lạnh rồi.

Khả Hân : Zậy anh có thể kể chuyện cho tôi nghe ko (dựa vào người Huỳnh Thiên)

Huỳnh Thiên : Em muốn nghe chuyện gì?

Khả Hân : Romeo và Juliet đi, em nghe mọi người nói truyện này rất hay rất cảm động.

Huỳnh Thiên (cười) : Được chứ! Romeo và Juliet họ rất iu nhau nhưng gia đình họ lại có thù oán từ rất lâu nên họ bị gia đình cấm cản, cha mẹ của Juliet bắt cô phải lấy một nhà quý tộc nọ, cô ko chịu, một cha nhà thờ đã cho cô một loại thuốc uống vào sẽ chết giả.

Sau khi uống xong Juliet ở trong trạng thái chết giả mọi người đều tưởng cô ấy chết thật nên đã làm hậu sự cho cô.

Khả Hân : Chắc Romeo đau buồn lắm, rồi sao nữa.

Huỳnh Thiên : Cha sứ đã kêu người đưa thư đến cho Romeo..

-Kể đến đây thì mọi người đã đến

Khánh Kỳ : Khả Hân! Huỳnh Thiên! Hai người đang ở đâu zậy?

Khả Hân (mừng rỡ) : Có người đến cứu chúng ta rồi! Khánh Kỳ, chúng tôi ở đây, chúng tôi ở đây!

Huỳnh Thiên (nói lớn) : Chúng tôi đang ở đây, ở đây nè.

Tuấn Phong : Tiếng họ ở đằng kia! Mau lên.

- Khả Hân và Huỳnh Thiên cứu lên, Khả Hân vì quá mệt nên đã đưa vào bệnh viện.

Khánh Kỳ : Bác sĩ! Cô ấy sao rồi?

Bác sĩ : Cô ấy ko sao? Chỉ là hơi mệt thôi nhưng tôi cũng thấy rất lạ một người bình thường mà có thể chịu đựng được nọc độc rắn vừa chịu được nơi ẩm thấp như zậy mà ko sao đúng là kỳ tích?

Tuấn Phong : Có thể cô ấy được thần may mắn chiếu cố (cười xòa).

Bác sĩ : Trường hợp của cô ấy đúng là rất đặc biệt, thôi không làm phiền mọi người vào thăm bệnh nữa.

Mọi người : Cảm ơn bác sĩ, cảm ơn.

Huỳnh Thiên : Hắt xì! Hắt xì!

Kiến Phong : Sao người cậu lạnh vậy?

Huỳnh Thiên (xua tay) : Không sao? Hắt xì!

Khánh Kỳ : Hay là tôi đi kêu bác sĩ cho anh?

Huỳnh Thiên : Ko cần đâu, chúng ta vào xem Khả Hân có sao ko đã?

-Phòng bệnh.

Huỳnh Thiên (ngồi xuống giường) : Em ko sao chứ (nhắm tay cô)

Khả Hân (lo lắng) : Tay anh rất lạnh, có phải anh bị bệnh rồi ko?

Huỳnh Thiên : Anh khỏe mạnh như zậy làm sao có bệnh được chứ, chỉ tại ở đây điều hòa bật lớn quá thôi. Em yên tâm đi (cười trấn an)

Khả Hân (thấy Quốc Minh nên vội vàng rút tay ra) : Làm mọi người lo lắng thật xin lỗi.

Tuấn Phong : Em ko sao là tốt rồi, người lo cho em nhất chính là Khánh Kỳ đó.

Khả Hân : Khánh Kỳ, xin lỗi lần nào cũng làm cho cô lo lắng.

Khánh Kỳ (Huỳnh Thiên đứng lên nhường chỗ cho cô) : Giữa chúng ta mà còn phải khách sáo như zậy sao?

Quốc Minh : Lần sau em đi đâu nhớ nói ọi người biết với lại em ko biết leo núi như zậy lại còn nguy hiểm hơn.

Khả Hân (cười gượng) : Em biết rồi (nhìn Huỳnh Thiên thật nhanh).

-Một lát sau Quốc Minh ra máy nước ngọt mua đồ. Quốc Minh cố với tay nhét đồng xu vào máy nhưng nó lại rút ra lẫn đến chân của Khánh Kỳ.

Quốc Minh (ngước lên) : Là em sao?

Khánh Kỳ (bỏ tiền vào máy) : Em ra ngoài tìm anh (đưa lon nước cho Quốc Minh) chúng ta đi chỗ khác nói chuyện nhé.

-Khuôn viên bệnh viện về tối im lặng và vắng bóng người, Khánh Kỳ đứng đối diện với Quốc Minh

Quốc Minh : Nhìn sắc mặt em nghiêm trọng quá!

Khánh Kỳ : Anh Quốc Minh nếu anh có thể đi lại được anh có vui ko?

Quốc Minh : Đương nhiên là vui rồi? Một cầu thủ bóng rổ mà ko được vào sân mà nói là rất tệ, mà em làm sao zậy?

Khánh Kỳ : Ở đây ko có ai anh ko cần phải giả bộ nữa, rõ ràng anh đã có thể đi lại được nhưng cứ ngồi xe lăn chẳng lẽ anh muốn suốt đời mình ko thể đi lại sao?

Quốc Minh (cười) : Em nói gì zậy? Anh làm sao có thể đi lại được chứ?

Khánh Kỳ : Anh Quốc Minh, lúc em và Khả Hân xuống đây quen biết được anh, Tuấn Phòng và Huỳnh Thiên em cảm thấy trong ba người anh là người chín chắn nhất, lý trí nhất cũng là người hiểu chuyện nhất nhưng anh Quốc Minh trước mặt em bây giờ đã thay đổi anh trở nên rất tự ti, rất ích kỷ. Anh làm em thất vọng lắm.

Quốc Minh : Anh chỉ làm những việc anh cho là đúng.

Khánh Kỳ : Việc làm đúng, vậy anh gạt Khả Hân là đúng sao? Anh chia rẽ Huỳnh Thiên và Khả Hân là đúng sao? Anh có biết tại sao em biết anh đi lại được ko? Là Khả Hân nói cho em biết đó.

- Khánh Kỳ kể lại trong giấc mơ lần trước Khả Hân nhìn thấy Huỳnh Thiên xảy ra chuyện ngoài ra cô còn nhìn thấy Quốc Minh có thể lại bình thường

Quốc Minh : Đó chỉ là giấc mơ, em làm sao có thể xem là thật được.

Khánh Kỳ: Có nói thế nào anh cũng ko nhận, anh đừng quên em là thần tiên em có thể vào phòng anh rất dễ dàng, rõ ràng anh có thể đứng lên được nhưng lại cố giấu. Em hiểu cảm giác của anh nhưng anh Quốc Minh à! Anh làm zậy chỉ làm cho cả 3 người ko vui mà thôi.

Quốc Minh : Đủ rồi! Em lấy quyền gì xem vào chuyện của anh, là chính miệng Khả Hân hứa với anh sẽ chăm sóc anh suốt đời, anh ko ép buộc cổ phải làm như vậy? Còn em tại sao em cứ muốn Huỳnh Thiên đến với Khả Hân vậy, nó cho em nhiều tiền lắm sao?

- Huỳnh Thiên từ đâu xông thẳng đến, nắm cổ áo Quốc Minh đâm thẳng vào mặt anh làm anh ngã lăn xuống đất.

Huỳnh Thiên (tức giận) : Khốn kiếp! Anh ko phải là con người mà (Khánh Kỳ kéo Huỳnh Thiên lại)

Quốc Minh : Mà làm gì vậy?

Huỳnh Thiên (gỡ tay Khánh Kỳ ra, lôi Quốc Minh dậy) : Làm gì hả? Bây giờ tôi sẽ đánh cho anh tỉnh.

-Hai người đánh nhau như kẻ thù cũng may là Kiện Phong, Tuấn Phong và Ngọc Trang về nên đã nhìn thấy.

Kiện Phong (ôm người Huỳnh Thiên lại) : Đừng đánh nữa, Huỳnh Thiên cậu bình tĩnh lại đi, có gì từ từ nói.

Huỳnh Thiên : Buông ra, hôm nay tôi phải đánh cho anh ta tỉnh.

Quốc Minh : Tao sợ mày sao?

Tuấn Phong : Được rồi, hai người là anh em có cần lần nào gặp nhau cũng phải đánh đến sứt đầu mẻ trán mới chịu ko?

Huỳnh Thiên : Tôi ko có người anh đê tiện như anh ta.

Quốc Minh : Mà nói ai hả?

Huỳnh Thiên : Tôi nói anh đó, ko phải anh rất cao thượng sao? Tôi ko thể so với anh được đâu “Minh đại tình thánh”. Anh lúc nào cũng ko cho tôi lại gần Khả Hân anh sợ tôi làm tổn thương cổ nhưng bây giờ thì sao người làm tổn thương cổ nhiều nhất lại là anh. Anh có biết khi chúng tôi ở dưới hang động cô ấy đã nói gì ko? Cô ấy muốn mình

mãi mãi ko tỉnh lại bởi vì cô ấy rất sợ tỉnh lại, cô ấy sợ mình phải làm chuyện mà mình ko muốn, cô ấy phải gạt bản thân mình tỏ ra thật vui vẻ trước mặt anh, cổ ko muốn làm

anh buồn, cổ nói chăm sóc cho anh suốt đời vì cổ cảm thấy có lỗi với anh. Còn anh, anh lại ích kỷ chỉ vì muốn có được tình yêu lại nhẫn tâm gạt cổ, anh có thấy quá đáng ko?

Ngọc Trang : Huỳnh Thiên, có khi nào anh hiểu lầm rồi ko?

Huỳnh Thiên : Hiểu lầm, ko tin cô cứ hỏi anh ta đi.

Ngọc Trang : Anh Quốc Minh, những gì Huỳnh Thiên nói là thật sao?

Tuấn Phong (thấy tình hình căng thẳng) : Kiện Phong, nhờ anh đưa Huỳnh Thiên về trước đi. Khánh Kỳ, Khả Hân nhờ em chăm sóc. Ngọc Trang chúng ta đưa Quốc Minh về.

- Huỳnh Thiên đôi mắt rực lửa nhìn Quốc Minh, Kiện Phong khó khăn lắm mới đưa anh về được. Khánh Kỳ thì vào phòng bệnh như chưa từng xảy ra chuyện gì. Ko khí vô cùng căng thẳng ở nhà Tuấn Phong.

Quốc Minh : Hai người lại muốn chất vấn tôi chuyện gì nữa đây? Ở bệnh viện nghe Huỳnh Thiên nói chưa đã sao?

-Tuấn Phong ko nói gì đã đâm thẳng vào mặt Quốc Minh.

Ngọc Trang (ngạc nhiên và lo sợ) : Anh Tuấn Phong! Anh làm gì vậy?

Tuấn Phong : Lẽ ra mình ko muốn xen vào chuyện của cậu đâu, Quốc Minh à cậu đã thay đổi hoàn toàn rồi, cậu trở nên ích kỷ từ khi nào vậy?

Quốc Minh : Cậu tin lời Huỳnh Thiên sao?

Tuấn Phong : Chúng ta làm bạn bao nhiêu năm chẳng lẽ mình còn ko hiểu cậu sao? Khả Hân quyết định ở bên cậu là sai lầm của cô còn cậu rõ ràng biết cô ấy ko yêu mình mà cứ phải giành lấy bây giờ thì sao làm ọi người đều ko vui.

Quốc Minh : Có phải cũng có phần cậu ko?

Tuấn Phong : Mình đã nói rất rõ ràng mình và Khả Hân chỉ là tình yêu ngộ nhận, mình chỉ ko muốn cậu lún quá sâu mà thôi, Quốc Minh à! Mục đích của Khả Hân xuống đây chính là ko muốn lấy người cổ ko yêu, bây giờ cậu lại bắt cổ ở tình huống khó xử này chẳng khác gì thần Chiến Tranh ép Khả Hân.

Quốc Minh : Nói xong chưa, chuyện của mình tự mình giải quyết ko cần người ngoài như cậu xen vào.

- Quốc Minh lên lầu bỏ mặt Tuấn Phong đang tức giận.

Ngọc Trang (đặt ly trà xuống bàn) : Anh đừng tức giận nữa mà, uống tách trà cho hạ quả đi.

Tuấn Phong : Sao em ko đi ngủ đi, con gái thức khuya sẽ ko tốt đâu có nếp nhăn đó.

Ngọc Trang : Mọi chuyện lộn xộn như vậy làm sao mà ngủ được, anh vẫn còn đang bực mình chuyện của Quốc Minh sao?

Tuấn Phong : Đúng là lúc này anh hơi quá tay, hy vọng cậu ấy sớm tỉnh ngộ.

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong mà em biết lúc nào cũng bình tĩnh, điềm đạm giải quyết vấn đề nhưng lần này lại sử dụng bạo lực đúng là hơi bất ngờ.

Tuấn Phong : Sao đây! Định chọc anh sao, có tin anh bạo lực với em ko (cười).

Ngọc Trang : Nếu anh dám em sẽ từ chức để xem anh làm sao tìm được một phó giám đốc xinh đẹp tài giỏi như em (cười).

-Không khí căng thẳng vơi đi hết chỉ còn lại tiếng cười của Tuấn Phong và Ngọc Trang. Ngày hôm sau có một người đến thăm Khả Hân rất sớm, khi người đó bước vào Khả Hân rất ngạc nhiên.

Khả Hân : Anh Quốc Minh!

Quốc Minh : Bất ngờ lắm sao (cười)

Khánh Kỳ : Đúng là rất bất ngờ.

Quốc Minh : À Khánh Kỳ! Em có thể mua dùm anh ly cà phê ko? Anh có chuyện muốn nói với Khả Hân.

Khánh Kỳ : Cũng được! Hai người từ từ nói chuyện đi nha (ra ngoài đóng cửa)

Khả Hân: Anh đi được hồi nào vậy?

Quốc Minh : Thật ra trước khi đi công viên Hải Dương anh đã đi lại được, nhưng tại sao như vậy thì anh cũng ko biết nữa.

Khả Hân : Chỉ cần đi lại là tốt rồi, sau này anh có thể đi tập bóng lại sân bóng.

Quốc Minh : Anh có một chuyện rất quan trọng muốn nói với em. Xin lỗi em! (cúi đầu xuống) là anh ko tốt là anh ích kỷ anh ko nên vì bản thân mình mà bắt buộc em làm chuyện mà em ko muốn, làm em bị tổn thương, xin lỗi.

Khả Hân : Anh đừng nói vậy mà? Là em gây tổn thương cho anh trước mọi chuyện em làm cho anh là cam tâm tình nguyện.

Quốc Minh : Nhưng anh biết tình cảm thì ko thể miễn cưỡng, em đến bên anh chỉ vì trách nhiệm mà thôi, Khả Hân anh cảm ơn em, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh nhưng anh cũng đã đến lúc phải trả tự do cho em, em hãy làm những việc mà còn tim em mách bảo.

Khả Hân : Anh Quốc Minh!

Quốc Minh : Em yên tâm! Anh đã đến đây tìm em thì đã chuẩn bị tâm lý rồi!

Khả Hân : Cảm ơn anh đã suy nghĩ cho em?

Quốc Minh : Đừng khách sáo, anh phải đi trình diện huấn luyện viên bóng rổ anh sợ ông ta sẽ gạch tên anh ra khỏi đội mất.

Khả Hân : Chúc anh chiến thắng trong cuộc thi tới. Tạm biệt!

Quốc Minh : Tạm biệt!

P/s Quốc Minh cuối cùng đã tìm ra lối thoát ình nhưng mọi chuyện có thật sự im lặng khi Khả Hân đưa Huỳnh Thiên về tiên giới ko? Chương 16 : Cuộc chiến sinh tử.

16. Chương 16: Cuộc Chiến Sinh Tử

-Mọi người đón Khả Hân xuất viện bằng một buổi tiệc được tổ chức tại nhà Tuấn Phong.

Tuấn Phong : Ngày mai em phải về tiên đình rồi, chừng nào thì quay lại đây

Khả Hân : Sau khi em đưa Huỳnh Thiên về gặp cha thì có thể quay lại mà.

Quốc Minh : Chúc mừng hai người (cười)

Huỳnh Thiên : Cảm ơn anh!

Quốc Minh : Đừng vội cảm ơn, nếu em làm cho Khả Hân phải rơi một giọt nước mắt anh ko tha cho em đâu.

Ngọc Trang : Chết anh rồi Huỳnh Thiên, xem ra sau này anh sẽ sống những ngày tháng bị đe dọa rồi.

Huỳnh Thiên : Anh chỉ sợ cổ ăn hiếp anh thôi (mọi người cười phá lên)

Khả Hân (đánh yêu) : Anh chọc em sao?

Khánh Kỳ : Em và Khả Hân cảm ơn mọi người trong thời gian qua đã giúp đỡ.

Tuấn Phong : Ko cần phải khách sáo zậy đâu, chúng ta là bạn mà.

- Ngọc Trang và Khả Hân xuống bếp cùng nhau dọn dẹp, Trên phòng khách còn lại Quốc Minh, Tuấn Phong và Huỳnh Thiên đang bàn chuyện rôm rả.

Khánh Kỳ : Huỳnh Thiên, chúng ta ra ngoài nói chuyện được ko?

- Huỳnh Thiên đi theo Khánh Kỳ ra vườn, Quốc Minh và Tuấn Phong dường như cảm nhận được có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Huỳnh Thiên : Có chuyện gì vậy Khánh Kỳ.

Khánh Kỳ : Chắc anh đã nghe nói về giấc mơ của Khả Hân rồi phải ko?

Huỳnh Thiên : Anh biết, nội trong 3 ngày nó sẽ thành hiện thực. Nhưng đã hơn 3 ngày rồi anh vẫn ko sao mà?

Khánh Kỳ : Nhưng nó cũng ko có nghĩa là ko xảy ra.

Huỳnh Thiên : Có phải có chuyện gì mà em ko muốn cho Khả Hân biết nên mới kêu anh ra ngoài ko? liên quan đến giấc mơ đó sao?

Khánh Kỳ : Thật ra Khả Hân ko hề biết chuyện thần chiến tranh đã ép hôn Thần May Mắn, bề ngoài thần May Mắn đã dẹp yên chuyện này nhưng thần chiến tranh rất háo thắng ko muốn mình mất mặt nên đã kêu thần May Mắn cho ông ta thử thách người mà Khả Hân chọn.

Huỳnh Thiên : Cái này giống như mấy trò chơi vượt chướng ngại vật vậy?

Khánh Kỳ : Nhưng trò chơi này anh ko thể thắng và ko được phép thắng.

Huỳnh Thiên : Tại sao zậy?

Khánh Kỳ : Em biết là ko công bằng cho anh nhưng thật sự ko còn cách nào khác, nói một cách chính xác anh chính là một vật phẩm để đổi lấy tự do cho Khả Hân. Thần May Mắn từ trước tới giờ chưa từng ép buộc ai cả, anh cũng không ngoại lệ, có thể từ chối.

Huỳnh Thiên (không cần suy nghĩ) : Zậy anh cũng có thể trả lời một cách chính xác với em rằng anh đồng ý cuộc trao đổi này?

Khánh Kỳ : Anh ko cần phải trả lời nhanh như zậy, bởi vì anh có thể phải đổi mạng của mình đó.

Huỳnh Thiên : Cô ấy là người anh iu nhất, vì cô ấy anh chấp nhận cuộc trao đổi này.

Khánh Kỳ : Em tin nếu Khả Hân biết cô ấy sẽ ko để anh vì cô ấy mà hy sinh đâu.

Huỳnh Thiên : Zậy em đừng bao giờ cho cổ biết. Anh ko muốn cổ khó xử.

Khánh Kỳ : Vậy em chúc anh may mắn, Khả Hân đúng là không nhìn sai người (đưa tay ra)

Huỳnh Thiên (bắt tay) : Cám ơn em!

-Sau cuộc nói chuyện Huỳnh Thiên đưa Khả Hân về.

Khả Hân : Anh ko cần đưa em về đâu, chỉ đi vài bước thôi mà.

Huỳnh Thiên : Zậy hay là chúng ta vòng lại đi thêm lần nữa được ko? (cười)

Khả Hân : Anh điên sao (cười) Huỳnh Thiên à, hôm trước anh chưa kể xong câu chuyện của Romeo và Juliet hay là anh kể tiếp cho em nghe đi.

Huỳnh Thiên (thắc mắc) : Chuyện người ta mà em cũng tò mò như zậy sao? Em nhiều chuyện thật đó.

Khả Hân (lém lỉnh) : Zậy anh có kể ko?

Huỳnh Thiên : Kể, kể chứ. Nhưng hôm trước đã kể tới đâu rồi ta..

Khả Hân : Tối cha sứ báo cho Romeo biết rồi..

Huỳnh Thiên : Phải ha, vậy anh kể tiếp đây. Sau khi cha sứ gửi thư cho Romeo kể hết kế hoạch, anh đã đến chỗ hẹn và nhìn thấy Juliet đang nằm chết giả...

Khả Hân : Sau đó sao nữa?

Huỳnh Thiên : Thì Juliet tỉnh lại và sống hạnh phúc với Romeo.

Khả Hân : Họ vượt qua mọi khó khăn cuối cùng thì cũng được ở bên nhau. Rất cảm động, Huỳnh Thiên anh có thấy chúng ta giống với họ ko, chúng ta cũng vượt qua mọi khó khăn cuối cùng cũng ở bên nhau.

Huỳnh Thiên : Zậy Juliet em và Romeo anh sẽ cùng nhau nắm tay sống đến răng long đầu bạc có chịu ko?

Khả Hân (cười híp mắt) : Uhm!(ôm Huỳnh Thiên) Em rất muốn ôm lấy anh như zậy.

Huỳnh Thiên : Vậy sau này ko có anh em cũng phải sống tốt có biết ko (ôm chặt hơn)

Khả Hân : Anh sao zậy có chuyện gì hả?

Huỳnh Thiên (cười) : Ko có, anh chỉ sợ cha em chê con rể như anh thôi (nghĩ thầm) Anh sẽ không để chúng ta có một kết thúc bi thảm giống 2 người họ đâu..Nhất định anh sẽ làm được.

Khả Hân : Tưởng chuyện gì chỉ cần em thích cha nhất định sẽ thích mà.

Huỳnh Thiên : Có những lời này của em anh thấy tự tin rất nhiều (áp tay lên má của Khả Hân) Em vào nha rồi đi ngủ sớm đi. Ngủ ngon

Khả Hân : Ngủ ngon.

-Sân thượng.

Quốc Minh (đưa lon bia cho Huỳnh Thiên) : Lúc này Khánh Kỳ nói gì với em zậy?

Huỳnh Thiên : Cũng ko có gì?

Quốc Minh : Có phải là anh em ko, nếu phải thì nói đi.

Huỳnh Thiên (cười) : Cuối cùng thì anh cũng coi em là em trai!

Quốc Minh : Lúc trước là do anh cố chấp, xin lỗi!

Huỳnh Thiên: Cái gì mà xin lỗi chứ! Anh trở thành đàn bà từ khi nào zậy?

Quốc Minh : Em nói ai hả (giọng nói hăm dọa) ko giỡn nữa, lúc này Khánh Kỳ nói với em chuyện ngày mai sao?

Huỳnh Thiên : Uhm! Sau ngày mai có thể em sẽ ko trở về nữa!

Quốc Minh : Sao zậy?

Huỳnh Thiên : Vì thần Chiến Tranh ko muốn mình mất mặt nên đã xin thần May Mắn ình được thử thách người mà Khả Hân chọn.

Quốc Minh : Chỉ cần em vượt qua là được rồi?

Huỳnh Thiên : Em ko thể thắng và ko được quyền thắng, bởi vì nếu em thắng chuyện này sẽ ko thể giải quyết được, thần Chiến Tranh nhất định sẽ tìm có gây sự.

Quốc Minh : Ko phải em đồng ý rồi chứ.

Huỳnh Thiên (gật đầu) : Em ko hối hận những gì em đã quyết định, anh Quốc Minh nếu ngày mai em ko thể quay về anh thay em chăm sóc ba và mẹ nha.

Quốc Minh (đặt tay lên vai Huỳnh Thiên) : Em nhất định sẽ quay về mà, anh đợi uống rượu mừng của em và Khả Hân.

-Hai người cụng lon bia uống cạn rồi nhìn lên bầu trời đầy sao. Tiên giới.

Khả Hân : Cha, con về rồi đây (ôm thần May mắn) con rất là nhớ cha.

Thần May Mắn : Có thật là nhớ không đó

Khả Hân : Nhớ thật mà, cha nè cuối cùng thì con cũng đã tìm được người mà con muốn tìm. Chính là anh ấy (khoác tay Huỳnh Thiên)

Huỳnh Thiên : Cháu chào bác trai, à không cháu chào thần May Mắn.

Thần May Mắn (cười hiền hòa) : Khả Hân, con đúng là ko chọn lầm người ha.

Huỳnh Thiên (cười) : Thần May Mắn quá khen!

Thần Chiến Tranh (cười lớn) : Xin chào! Khả Hân về rồi mà sao Ngài ko nói cho tôi biết!

Hoàng Phi : Chào thần May Mắn ạ! Khả Hân, Khánh Kỳ (thấy Huỳnh Thiên) Người này là...

Khả Hân : Bạn trai của tôi!

Thần Chiến Tranh : Khả Hân quả là có mắt nhìn người kiếm được một chàng trai rất đẹp trai. Cậu đúng là rất tốt số được làm con rể của thần May Mắn!

Huỳnh Thiên : Dạ! Ngài quá khen!

Thần Chiến Tranh : Chắc thần May Mắn ko quên chuyện đã hứa đâu nhỉ?

Khả Hân (ngơ ngác) : Chuyện gì zậy cha?

Thần May Mắn : Uhmmmmm!

Hoàng Phi : Thần May Mắn đã hứa cho cha tôi thử thách người mà cô chọn đó. Xem ra cô chưa biết gì thì phải.

Khả Hân : Cha..

Thần May Mắn : Khả Hân, con đứng sang một bên đi, chuyện này để cha giải quyết, Khánh Kỳ!

-Khánh Kỳ hiểu ý kéo Khả Hân đứng sang bên nhiều Thiên Thần đứng đó như ko muốn cho cô lại gần Huỳnh Thiên, thần Chiến Tranh và Hoàng Phi lại ghé ngồi, giữa đại điện chỉ còn mình Huỳnh Thiên đứng đó.

Thần Chiến Tranh : Ko biết bắt đầu được chưa?

Thần May Mắn : Ngài cứ tự nhiên.

Thần Chiến Tranh (nhìn Huỳnh Thiên) : Cậu chỉ là người phạm mất thịt nếu muốn trở thành con rể của thần May Mắn cao quý thì phải vượt qua rất nhiều khó khăn, ta thay mặt Thần May Mắn cho cậu hai thử thách. Cậu có đồng ý ko?

Huỳnh Thiên : Xin thần Chiến Tranh cứ nói ạ!

Thần Chiến Tranh : Xem ra cậu đã có chuẩn bị tâm lý.

Khả Hân : Tại sao Huỳnh Thiên lại biết trước chuyện này (nhìn Khánh Kỳ) có phải tối đó cô...

Khánh Kỳ (ra hiệu nhỏ tiếng) : Tôi giải thích với cô sau.

Thần Chiến Tranh : Thử thách thứ nhất ta muốn thử xem sức khỏe của cậu, chỉ cần cậu có thể vượt qua được trận bát quái của Tiểu Thiên Thần thì xem như qua cửa.

Huỳnh Thiên : Tôi đồng ý thử thách của Ngài.

Thần Chiến Tranh (cười sảng khoái) : Rất tốt, ta thích tính cách của cậu. Tất cả chuẩn bị.

- Huỳnh Thiên lùi ra ngoài gần cửa đại điện, tất cả tiểu Thiên Thần đứng thành hình bát quái, tay ai cũng cầm gậy

Thần Chiến Tranh : Trong hình có 8 ô sẽ giúp cậu thoát ra khỏi bát quái và tiến thẳng lại đây chỉ cần cậu chọn đúng thì sẽ ko sao, còn nếu chọn sai thì những cây gậy sẽ ko nương tay với cậu đâu, đã rõ chưa.

Huỳnh Thiên : Rõ rồi!

- Huỳnh Thiên nhìn xung quanh mặt ai cũng đờ đờ sát khí, Huỳnh Thiên hít thật sâu lấy bình tĩnh, ở trên điện Khả Hân đang lo lắng cho anh. Huỳnh Thiên tiến lên bước đầu tiên vẫn chưa có gì xảy ra, mỗi bước tiến của anh đều làm cho cả điện Vui Vẻ hồi hộp, anh tiến được liền 4 bước.

Hoàng Phi (nói vừa đủ nghe) : Cha, nếu cứ tiến như vậy anh ta sẽ đến tới đây mất!

Thần Chiến Tranh : Con yên tâm, cứ chờ xem.

-Thần Chiến Tranh vừa dứt lời Huỳnh Thiên đã bị tiểu Thiên Thần đánh một gậy vào bụng làm anh khụy xuống.

Khả Hân (hoảng hốt) : Huỳnh Thiên!

Huỳnh Thiên (ôm bụng đứng dậy khó khăn) : Ko sao? Ko sao (giọng nói ko rõ ràng)

Thần Chiến Tranh : Mới có một gậy đầu tiên đã ko chịu nổi người phạm đúng là người phạm. Ta thấy cậu nên bỏ cuộc sớm đi.

Huỳnh Thiên : Ko bao giờ, tôi nhất định sẽ tới được chỗ Ngài.

-Bước tiếp theo anh lại sai và bị đánh tới tấp đến ko đứng nổi.

Khả Hân (nước mắt giàn dụa) : Huỳnh Thiên, thôi bỏ đi, anh đừng bước tới nữa.

Huỳnh Thiên (chống tay cố gắng đứng dậy) : Chỉ còn một đoạn nữa, anh ko tin là mình ko đến được đó

-Trên người Huỳnh Thiên rất nhiều vết thương, áo ngoài của anh rướm máu, tình cảnh bây giờ giống như giấc mơ mà Khả Hân đã mơ thấy.

Thần Paul : Sao rồi chàng trai trẻ, cậu còn chịu được ko? Nếu ko chịu được cậu có thể nói

Huỳnh Thiên (đứng ko vững) : Cám ơn thần Paul quan tâm, tôi ko sao vẫn có thể tiếp tục.

-Đoạn cuối cùng Huỳnh Thiên bị đánh tới tấp nhưng anh vẫn cố gắng đi tới đại điện.

Thần Chiến Tranh (vỗ tay) : Khá lắm, rất khá, cậu cuối cùng cũng qua được ải thứ nhất. Ko biết cậu đã chuẩn bị tinh thần qua ải cuối cùng chưa.

- Huỳnh Thiên ho vài tiếng nhưng lại ho ra máu.

Khả Hân : Huỳnh Thiên, anh đừng chấp nhận thử thách đó, nó sẽ lấy mạng anh đó.

Huỳnh Thiên : Có em bên cạnh anh nhất định sẽ ko sao đâu?

Khả Hân : Cha..(giọng cầu cứu)

Thần May Mắn (đưa tay ra hiệu im lặng) : Thần Chiến Tranh, Ngài có thể bắt đầu.

-Thần Chiến Tranh ra hiệu ột tiểu Thiên Thần đem một cái mâm tới.

Thần Chiến Tranh : Thử thách này chính là thử thách lòng can đảm của cậu, trên mâm có ba con dao, trong đó sẽ có một con là giả, nhiệm vụ của cậu chính là chọn một trong số đó và đâm vào ngực trái của mình, nếu cậu làm được và có thể đứng vững xem như qua cửa. Thế nào cậu có hiểu chưa

Khả Hân : Ngài làm như thế khác gì lấy mạng anh ấy chứ

Huỳnh Thiên : Có phải tôi làm được thì coi như qua cửa phải ko?

Thần Chiến Tranh : Phải!

Huỳnh Thiên : Ngài sẽ ko làm phiền Khả Hân và thần May Mắn nữa chứ!

Thần Chiến Tranh : Giọng nói nghe rất tự tin cậu nghĩ mình có thể qua được ải này sao?

Huỳnh Thiên : Tôi chắc chắn mình sẽ ko làm Ngài thất vọng!

- Huỳnh Thiên nhìn một lượt cả ba con dao, anh quyết định chọn con dao chính giữa và cầm lên.

Thần Chiến Tranh : Cậu chắc là chọn xong rồi chứ!

Huỳnh Thiên : Tôi chọn xong rồi!

Khả Hân : Huỳnh Thiên, em xin anh, anh quay về đi, anh như vậy sẽ hại chết mình đó, em ko muốn anh vì em mà phải bỏ mạng ở đây đâu (khóc nức nở).

Huỳnh Thiên (cười trong nước mắt) : Khờ quá, anh như vậy là cam tâm tình nguyện mà. Em có còn nhớ lần đầu tiên chúng ta leo núi anh đã nói gì ko?

-Nhớ lại.

Huỳnh Thiên : Nếu anh tìm được người anh yêu, anh sẽ một lòng một dạ yêu cô ấy, anh sẽ vì cô ấy làm tất cả mọi chuyện bao gồm tính mạng của anh cũng có thể cho cô.

Khả Hân : Vậy anh đã tìm được chưa?

Huỳnh Thiên : Tìm được rồi, người đó chính là em!

-Hiện tại.

Huỳnh Thiên : Từng câu từng chữ anh nói với em đều là thật, anh thật lòng rất rất yêu em.

Khả Hân : Đừng nói nữa mà, em ko muốn anh xảy ra chuyện ko phải anh đã nói với em sẽ cùng em nắm tay nhau sống đến trăm năm sao. Anh đã nói Romeo sẽ ko bao giờ rời xa Juliet mà.

Hoàng Phi (cười) : Xem ra cô ko hề biết gì về câu chuyện Romeo và Juliet cả, để tôi kể cho cô nghe đoạn cuối nha “Romeo ko hề đọc lá thư của cha sứ, khi đến nơi thấy Juliet chết giả anh lại tưởng là thật và đã rút con dao đem theo bên mình và tự sát”.

Khả Hân : Huỳnh Thiên, là anh gạt em, rõ ràng anh biết đây là con đường chết là vẫn đi, anh đúng là khờ mà.

Huỳnh Thiên : Zậy cứ xem như anh là một thằng khờ rất yêu em.

Thần Chiến Tranh : Nãy giờ mít ướt như zậy là đủ rồi. Đã đến lúc cậu vượt qua thử thách rồi đó.

Khả Hân : Đừng mà!

- Huỳnh Thiên đâm dao xuống theo tiếng hét ngăn cản của Khả Hân, cây dao đâm thẳng vào tim nhưng...

Khả Hân : Huỳnh Thiên! (thấy Huỳnh Thiên vững đứng vững) anh có sao ko? Anh trả lời em đi.

Thần Chiến Tranh : Rất tốt! Thử thách cuối cùng cậu cũng đã vượt qua (nhìn về phía thần May Mắn) nhiệm vụ của tôi đã hoàn tất, xin tạm biệt Ngài.

Thần May Mắn : Ngài đi thông thả, tôi ko tiễn.

-Thần Chiến Tranh và Hoàng Phi đi ngang qua Huỳnh Thiên mỉm cười đắc thắng, đột nhiên Huỳnh Thiên phun máu.....

P/s Liệu rằng Khả Hân và Huỳnh Thiên có thật sự giống với Romeo và Juliet có một kết thúc bi thảm ko?
Chương cuối cùng : Phía cuối con đường.

17. Chương 17: Phía Cuối Con Đường

-Một cuộc tranh đấu ko công bằng cho Huỳnh Thiên.

Khả Hân (thấy Huỳnh Thiên fun máu ngã ra sau) : Huỳnh Thiên!

-Thần Chiến Tranh và Hoàng Phi cười đắc thắng ở lại đợi xem tuồng hay, Khả Hân thoát khỏi vòng tay níu kéo của Khánh Kỳ quỳ xuống đỡ Huỳnh Thiên.

Khả Hân : Huỳnh Thiên, anh có sao ko, anh trả lời em đi.

Huỳnh Thiên (nói đứt quãng) : Anh..anh

Khả Hân (khóc nức) : Ko phải anh đã hứa sẽ sống thật khỏe mạnh sao? Huỳnh Thiên anh ngồi dậy đi mà.

Huỳnh Thiên : Xin..xin lỗi, em..em đừng..khóc, anh chỉ muốn...nhìn..nhìn thấy em thật..vui..về.

Khả Hân : Ko có anh em làm sao vui vẻ chứ.

Huỳnh Thiên : Kh.. Khả Hân..em có thể...gọi..anh một lần..tên.. Đê Tiện.. ko

Khả Hân : Huỳnh Thiên!

Huỳnh Thiên (cười trong nước mắt) : Gọi...gọi đi mà..một lần cuối ...cùng ...này..này..thôi,..được...không

Khả Hân : Tên Đê Tiện

- Khả Hân vừa dứt lời thì Huỳnh Thiên cười nụ cười mãn nguyện, anh phun ra máu

Khả Hân (hoảng hốt) : Đê Tiện, anh làm sao zậy, Đê Tiện..

Huỳnh Thiên : Cuối cùng anh cũng nghe em gọi anh như zậy, anh sẽ rất rất nhớ em..

- Huỳnh Thiên đưa tay lên định áp vào gương mặt của Khả Hân nhưng chưa đến thì anh đã buông tay và nhắm mắt.

Khả Hân : Huỳnh Thiên, Huỳnh Thiên! Anh đừng ngủ mà, đừng ngủ mà. Huỳnh Thiên anh không được chết, anh còn chưa nói với em là anh yêu em mà. Huỳnh Thiên, anh tỉnh lại đi mà, em xin anh..Huỳnh Thiên (khóc nức nở)

-Trong phút chốc Huỳnh Thiên như tan biến vào không trung, Khánh Kỳ đến gần an ủi Khả Hân.

Khả Hân (ngạc nhiên) : Huỳnh Thiên, anh đâu rồi, Huỳnh Thiên...

Khánh Kỳ : Cô đừng đau lòng quá, Huỳnh Thiên cũng ko muốn nhìn thấy cô như zậy đâu?

Khả Hân : Zậy cô tưởng tôi muốn như zậy lắm sao, cô rõ ràng biết đây là đường chết nhưng vẫn kêu anh ấy đi, cô nhằm lẫn ko zậy?

Khánh Kỳ : Ko phải là tôi ép anh ấy, Huỳnh Thiên cam tâm tình nguyện mà (đặt tay lên vai Khả Hân)

Khả Hân (tức giận) : Cô tránh ra đi, tôi ko cần cô làm người tốt nữa, tôi ghét cô.

Thần May Mắn : Khả Hân, sao con có thể nói như zậy với Khánh Kỳ chứ!

Khả Hân : Ngay cả cha cũng zậy, trước đây con rất ngưỡng mộ cha vì cha lúc nào cũng là người chính nghĩa, nhưng cha lại vì ko muốn mất lòng thần Chiến Tranh lại lấy Huỳnh Thiên làm vật phẩm trao đổi, con rất thất vọng về cha.

Thần May Mắn : Cha là thân bất do kỷ.

Khả Hân : Chứ ko phải cha nhất gan sao?

Khánh Kỳ : Khả Hân, sao cô có thể nói với cha mình như zậy?

Khả Hân : Tôi ko muốn nghe hai người nói nữa, bởi vì những gì các người nói tôi ko biết câu nào là thật câu nào là giả nữa.

- Khả Hân quay người định bỏ đi thì nhìn thấy hai cha con Thần Chiến Tranh đang xem tuồng hay, bỗng nhiên..

Tiểu Thiên Thần : Thần May Mắn, Thần Tối Thượng đến rồi ạ!

Khánh Kỳ (hoảng hốt) : Ngài ấy đến đây làm gì?

Thần May Mắn : Mau nghênh đón (thái độ tôn kính) Xin chào Thần Tối Thượng!

Thần Tối Thượng : Hôm nay ta đến đây là để giải quyết một chuyện.

Thần Chiến Tranh : Ko biết vì chuyện gì mà thần Tối Thượng Ngài phải tự mình đi đến đây ạ!

Thần Tối Thượng : Bởi vì tin mật báo với nói rằng có người lén xuống trần gian mà chưa được cho phép (nhìn Huỳnh Thiên) ta nói có đúng ko Khả Hân

Khả Hân : Phải, là tiểu Thần tự ý xuống phạm mà chưa được ngài cho phép.

Thần Tối Thượng : Zậy ngươi cũng biết hình phạt thế nào rồi đấy!

Khả Hân : Tiểu thần cam tâm chịu phạt.

Thần Tối Thượng : Xem ra ngươi có ý hối cải với lại nể mặt thần May Mắn ta phạt ngươi mãi mãi làm người trần gian, sau này ko còn quan hệ gì với Tiên giới nữa.

Thần May Mắn : Cảm ơn Ngài đã nể mặt tôi, Khả Hân còn ko mau cảm ơn Thần Tối Thượng.

Thần Chiến Tranh : Ở đây ko còn chuyện của tôi nữa, tôi xin phép về trước.

- Khả Hân bị thần Tối Thượng phạt làm người trần, hình phạt lập tức được thi hành, Khánh Kỳ xin thần Tối Thượng cho cô 100 ngày để chăm sóc Khả Hân và đã được phê duyệt.

-Ở điện War.

Hoàng Phi : Cha! Ko biết ai là người nói cho Thần Tối Thượng biết chuyện Khả Hân lén xuống trần ha?

Thần Chiến Tranh : Con ko nhận ra sao, người mật báo đó ko ai khác chính là Thần May Mắn đó.!

Hoàng Phi (ngạc nhiên) : Tại sao zậy?

Thần Chiến Tranh : Có lẽ ông ấy biết giấy ko gói được lửa, cây kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra nên đã tự thú với thần Tối Thượng.

Hoàng Phi : Đúng là cáo già mà, nhưng ko sao mọi chuyện kết thúc giống như dự đoán của chúng ta.

-Hai cha con cười đắc thắng. Trần Gian

Khánh Kỳ (chạy theo) : Khả Hân, Khả Hân cô chờ tôi với.

Khả Hân : Tôi kêu cô đừng bám theo tôi nữa mà.

Khánh Kỳ : Tôi biết cô rất đau lòng nhưng..

Khả Hân : Bây giờ tôi làm sao ăn nói với họ đây?

-Cô chưa nói hết lời thì Quốc Minh ở sau lưng.

Quốc Minh : Khả Hân, em về rồi sao?

Khả Hân : Anh Quốc Minh!

Quốc Minh : Chúng ta vào nhà rồi nói

Tuấn Phong : Em về rồi sao? Gia đình vẫn ổn chứ

Khả Hân : Gia đình!

Ngọc Trang : Ko phải cô nói mình và Khánh Kỳ về quê thăm gia đình sao?

Khả Hân : Mọi người nói gì tôi ko hiểu, tôi đi cùng với Huỳnh Thiên mà!

Quốc Minh (ngơ ngác) : Huỳnh Thiên, Huỳnh Thiên là ai thế, bạn trai em sao

Tuấn Phong : Phải đó, chưa từng nghe tới tên người này.

-Thái độ của mọi người làm cho Khả Hân vô cùng ngạc nhiên, Huỳnh Thiên dường như chưa từng tồn tại trên thế gian này zậy!

-1 Tháng sau. Khả Hân vẫn tiếp tục sống trong căn nhà cạnh nhà nhà Tuấn Phong, mọi hoạt động của cô đều bình thường chỉ có điều mỗi ngày cô đều ko vui. Cô đang

lang thang trên con đường mà cô và Huỳnh Thiên gặp nhau lần đầu, cô nhớ ra rất nhiều chuyện trước đây.

Đứa bé (đang cầm cây kem, lay tay Khả Hân) : Chị ơi!

Khả Hân (khẽ giật mình, sau đó cúi người xuống) : Gì vậy em trai?

Đứa bé : Chị ơi! Có người nhờ em nói với chị rằng “ anh ấy đang đứng ở cuối đường nơi hai người gặp lần đầu để đợi chị” chị mau đến đó đi.

Khả Hân : Em có biết người đó là ai ko? Anh ta như thế nào?

Đứa bé : Anh ấy rất đẹp trai, hình như anh ấy nói anh ấy tên là (gãi đầu)...

Khả Hân : Tên là gì (sốt sắng)

Đứa bé : Anh ấy nói anh ấy là Đê Tiệp ạ!

- Khả Hân cười trên môi vội vàng chạy về phía con đường ko quên cảm ơn đứa bé. Cô chạy như bay đến đó nhìn xung quanh ko có ai.

Khả Hân (nhủ thầm) : Có khi nào là nhầm lẫn ko?

-Nụ cười hạnh phúc vụt tắt trên môi cô, cô quay lại thì nhìn thấy một chàng trai đang cầm một chùm bong bóng trong tay, chàng trai đưa tay kéo bong bóng ra để khuôn mặt anh không bị che khuất bởi bong bóng ,anh nở nụ cười thật ấm đang nhìn cô, mọi thứ trở nên im lặng hăng.

Huỳnh Thiên : Ko biết có phải có người đang tìm anh ko (cười ko khép miệng lại được)

- Khả Hân như đứng hình, cô không còn tin vào mắt mình nữa, dường như cô đã lâu rồi không được thấy nụ cười đó. Cô khóc nhưng khóc trong hạnh phúc, cô vội chạy thật nhanh đến ôm Huỳnh Thiên.

Khả Hân : Ko phải em đang nằm mơ chứ, là anh thật sao?

Huỳnh Thiên : Người anh ấm như zậy có giống như một xác chết ko?

Khả Hân (buông Huỳnh Thiên ra) : Nhưng tại sao?..

Huỳnh Thiên : Thật ra mọi chuyện là như vậy....

- Huỳnh Thiên kể lại tối đó anh nói chuyện với Khánh Kỳ.

Khánh Kỳ : Chúc anh ngày mai may mắn (chìa tay ra)

Huỳnh Thiên (nắm lấy) : Cám ơn (thấy trong tay Khánh Kỳ có một cái hộp nhỏ) cái gì vậy?

Khánh Kỳ : Thật ra lúc này em chỉ muốn thử thách anh thôi, nếu anh từ chối cũng có nghĩa anh ko xứng đáng để Khả Hân iu, nhưng anh lại đồng ý mà ko một chút do dự. Cho nên em giao nó cho anh.

Huỳnh Thiên : Nó rất giống với một viên chocolate nhưng chỉ khác là nó biết phát sáng.

Khánh Kỳ : Anh đừng xem thường nó, nó có thể giúp anh giữ mạng đó.

Huỳnh Thiên : Anh ko hiểu?

Khánh Kỳ : Nếu ngày mai anh chiến thắng thần Chiến Tranh thì ông ấy sẽ rất tức giận, mà nếu anh thua thì sẽ mất mạng, cho nên chỉ còn cách dùng phương pháp “thắng nhưng ko thắng, thua nhưng ko phải thua” .Bây giờ chỉ trông chờ vào tài năng diễn xuất của anh.

-Hiện tại.

Khả Hân : Nhưng vậy thì phải cho em biết chứ, anh làm em lo chết đi được.

Huỳnh Thiên : Nếu em biết thì sẽ ko đau lòng như vậy sẽ ko lừa được thần Chiến Tranh.

Khả Hân : Anh đúng là đáng ghét, biết trước em ko khóc cho anh đâu (đánh vào người Huỳnh Thiên)

Huỳnh Thiên : Á! (đưa tay lên ngực trái của mình)

Khả Hân : Anh sao vậy?

Huỳnh Thiên : Ko sao, ko sao?

Khả Hân : Anh gạt em, cho em xem đi.

- Khả Hân khẽ kéo lệch áo của Huỳnh Thiên ra thì nhìn thấy trên ngực trái anh có một vết sẹo do dao để lại

Khả Hân (lo lắng) : Ko phải lúc này anh nói là diễn kịch sao, tại sao lại bị nghiêm trọng như vậy?

Huỳnh Thiên : Thật ra anh ko tìm em sớm cũng vì lý do này, anh muốn mình thật sự khỏe mạnh đứng trước mặt em, lúc đó rõ ràng anh đã chọn đúng con dao giả nhưng khi đâm vào người anh cảm giác mũi dao đang bật ra cắm thẳng vào người anh. Cũng may là ko sao? Em đừng lo lắng.

Khả Hân : Xin lỗi anh, nếu ko phải tại em anh đã ko suýt nữa mất mạng.

Huỳnh Thiên : Khờ quá, mọi chuyện anh làm cũng đâu bằng nỗi khổ của thần May Mắn. Ngài ấy vì muốn chúng ta được ở bên nhau mà hy sinh mất đứa con gái, còn bị con gái của mình hiểu lầm nữa.

Khả Hân : Em biết là mình ko tốt, hiểu lầm cha và Khánh Kỳ.

Huỳnh Thiên : Mọi chuyện đã là quá khứ rồi với lại cha em sẽ không trách em đâu. Còn bây giờ anh đưa em đi lại đây nhé.

Khả Hân : Đi đâu!

- Huỳnh Thiên đưa Khả Hân đến một cái cây gần đó, trên cây treo rất nhiều tấm thiệp.

Khả Hân (đưa tay cầm một tấm thiệp) : Đẹp quá!

Huỳnh Thiên : Hay là mở ra xem đi.

- Khả Hân mở ra thì có dòng chữ “ Juliet em ko biết có đồng ý lấy Romeo anh ko” cô cười híp mắt.

Huỳnh Thiên : Cười tức là đồng ý phải ko?

Khả Hân : Không thấy ai gian manh như anh (dúi tằm thiệp vào người Huỳnh Thiên) em ko lấy anh. Với lại anh còn chưa nói với em 3 chữ quan trọng nhất.

Huỳnh Thiên : 3 chữ quan trọng sao? Là gì vậy?

Khả Hân : Ha, anh đang giả ngây sao, vậy thì em ko lấy anh (quay mặt đi cười)

Huỳnh Thiên (xoay cô lại) : Anh...Yêu...Em. Không biết có phải là 3 chữ này ko vậy tiểu thư.

-Khả Hân ôm Huỳnh Thiên trong hạnh phúc. Có nhiều tiếng vỗ tay, cô quay người lại thì thấy Quốc Minh, Tuấn Phong, Ngọc Trang, Khánh Kỳ, ba mẹ của Huỳnh Thiên cùng với một số người đã đứng đó.

Quốc Minh (đưa bó hoa và nhẫn cho Huỳnh Thiên) : Còn ko mau cầu hôn người ta đi.

Huỳnh Thiên (cười) : Em đồng ý lấy anh nhé, anh có thể là người đàn ông tệ nhất trên đời nhưng anh sẽ làm cho em trở thành một cô gái hạnh phúc nhất.

Mọi người : Đồng ý, đồng ý đi...

Quốc Minh : Huỳnh Thiên nó có lòng thành lắm, em đồng ý đi.

- Khả Hân gật đầu cười lên bên cả hai hôn nhau trước những tràng vỗ tay của mọi người.

-3 năm sau. Một buổi tiệc cuối năm được tổ chức tại nhà Tuấn Phong mừng Quốc Minh giành được quán quân giải vô địch bóng rổ thế giới, kỷ niệm 3 năm ngày cưới của Khả Hân và Huỳnh Thiên

Quốc Minh : Bữa nay Ngọc Trang đi Pháp về, cậu đã chuẩn bị gì chưa

Tuấn Phong: Ko biết cô ấy có chịu hay ko nữa.

Khả Hân : Anh cứ day dưa như vậy đã 3 năm rồi đó.

Huỳnh Thiên : Anh phải nhanh tay lên, nếu ko Ngọc Trang iu người khác thì lúc đó anh khóc cũng ko kịp.

Dì Huệ : Cậu Tuấn Phong, cô Ngọc Trang về rồi.

Ngọc Trang : Sao hôm nay mọi người có mặt đông đủ vậy.

Khả Hân : Thì mở cuộc party cuối năm mà.

Quốc Minh _ Huỳnh Thiên (đẩy Tuấn Phong về phía Ngọc Trang) : Mau nói đi.

Tuấn Phong (ngại ngần) : Anh (nhìn thấy 3 người kia tò mò), chúng ta lên phòng nói chuyện đi, ở đây ko tiện cho lắm.

Ngọc Trang (cười) : Cũng được!

-Hai người lên phòng 3 người kia anh mắt nham nhở nhìn nhau cười, gương mặt họ lúc này gian như chưa từng gian vậy.

Ngọc Trang (đứng trước cửa phòng của Mỹ Ngọc) : Anh đưa em đến đây làm gì vậy?

Tuấn Phong : Vào trong em sẽ biết!

- Ngọc Trang ngạc nhiên khi thấy tất cả được phủ khăn trắng từ tấm hình đến cây đàn Piano

Ngọc Trang : Sao anh lại làm như vậy?

Tuấn Phong : Bởi vì anh muốn ột người biết anh đã từ bỏ được quá khứ, trái tim anh (vừa nói vừa cầm tay cô) đã sẵn sàng yêu người khác.

-Bọn người của Khả Hân, Huỳnh Thiên và Quốc Minh đang rình ngoài cánh cửa.

Khả Hân : Woa! Lãng mạn quá!

Huỳnh Thiên : Sao lãng mạn bằng lúc anh cầu hôn em chứ!

Khả Hân : Anh là giỏi nhất rồi...(cười)

Quốc Minh : Hai người ồn ào quá!

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong, em muốn anh đến với em bằng cả trái tim, có thể là em ích kỷ nhưng em ko muốn mình là cái bóng của Mỹ Ngọc.

Tuấn Phong : Anh cũng có thể nói với em trái tim anh bây giờ chỉ có mình em, còn với Mỹ Ngọc nó cũng giống như trái tim có một vết thương tuy nó đã lành nhưng vẫn để lại sẹo, vết sẹo ko bao giờ lành...

Ngọc Trang : Anh Tuấn Phong...

- Tuấn Phong ko đợi Ngọc Trang nói thêm lời nào đã hôn cô, 3 người ở ngoài trở mắt nhìn vô tình đẩy cửa làm cả 3 cùng té xuống đất.

Ngọc Trang : Các người...

Khả Hân : Chúng tôi ko cố ý..(cười)

Quốc Minh : Hay là hai người làm lại giống nãy đi. Haha

-Tuấn Phong bên lên nhìn Ngọc Trang cười, cả 5 người cũng cười rộn lên, không khí gia đình thật hạnh phúc bên buổi party cuối năm.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-tram-ngay>